SĂ NU MĂ MINȚI

FREIDA McFADDEN

Freida McFadden

SĂ NU MĂ MINȚI

Original: *Never Lie* (2022)

Traducere din limba engleză de:
MIHAELA APETREI

virtual-project.eu

BOOKZONE

2024

PROLOG

ADRIENNE

Toată lumea minte.

Acum câțiva ani, a fost derulat un experiment psihologic care să estimeze prevalența comportamentului mincinos. În experiment a fost inclus un automat defect. Participanților li se spunea că automatul funcționează prost. Dacă introduc în fantă un dolar, mașinăria cu probleme o să le dea bomboanele, dar apoi o să le restituie și dolarul. Cei care au folosit automatul au descoperit că exact așa se întâmpla. Au primit una, două, chiar și trei bomboane, apoi și-au recuperat și banii.

Pe automat fusese pus un afiș pe care scria: „Pentru a semnala defecțiuni în funcționarea automatului, vă rugăm să sunați la numărul de mai jos”. Participanții nu știau că numărul de telefon menționat era al unuia dintre cercetătorii implicați în studiu. Ghiciți acum câți dintre ei au sunat ca să anunțe că automatul este defect.

Absolut niciunul.

Exact așa. Nici măcar una dintre zecile de persoane participante nu a fost îndeajuns de cinstită încât să sune și să spună că mașinăria nu funcționează cum trebuie. Și-au luat cu toții bomboana gratuită și și-au văzut de drum.

Așa cum ziceam, toată lumea minte.

Există multe semne prin care poți să-ți dai seama cu ușurință când cineva nu spune adevărul, mai ales în cazul mincinoșilor neexperimentați. Ca psihiatru cu experiență, sunt foarte bine familiarizată cu aceste semne. Aproape că le identific prea ușor:

Mincinoșii se foiesc mult.

Tonul vocii și tiparele de exprimare se modifică.

Mincinoșii dau prea multe informații, bâlbâind tot felul de amănunte în exces în încercarea de a se convinge pe sine sau pe alții de ceea ce spun.

Au fost construite aparate care să recunoască aceste tipare și să le identifice. Cu toate astea, chiar și cel mai bun detector de minciuni are o rată de eroare de 25 la sută. Eu sunt de departe mult mai precisă decât el.

Dacă asculți casetele cu înregistrări de la întâlnirile mele cu pacienții, nu-ți dai seama imediat. Caseta nu conține indicii vizuale importante. Evitarea contactului vizual, de exemplu, ori acoperirea gurii sau a ochilor. Însă, dacă îmi ești pacient și stăm de vorbă la mine în cabinet, pot să-ți văd chipul și gesturile și să-ți aud tonurile ascuțite ale vocii.

Și o să știu adevărul. Întotdeauna îl știu.

Să nu mă minți niciodată.

CAPITOLUL 1

TRICIA

ÎN PREZENT

Categoric ne-am rătăcit, iar soțul meu n-are de gând să recunoască.

N-aș putea spune că ăsta e un comportament atipic pentru Ethan. M-am măritat cu el acum șase luni – deci suntem încă proaspăt căsătoriți – și, în 90 la sută din timp, este soțul perfect. Știe toate restaurantele romantice din oraș, încă mă surprinde aducându-mi flori, iar când mă întreabă cum mi-a mers, chiar mă ascultă și pune întrebările potrivite ca să afle mai mult.

Însă în cele 10 procente rămase este atât de încăpățânat, încât îmi vine să urlu.

— Ai ratat curba spre Cedar Lane, îi spun. Am trecut de ea cam acum un kilometru.

— *Ba nu.*

Pe gâtul lui Ethan pulsează înfricoșător o venă, aproape că mă tem să mă uit la ea.

— E în față. N-am trecut de ea.

Pufnesc frustrată, strângând în mână indicațiile tipărite către casa din Westchester, pe care ni le-a trimis dinainte agenta cu care lucrăm, Judy. Da, avem GPS, dar am pierdut semnalul acum vreo zece minute. Acum nu ne mai putem baza decât pe aceste indicații scrise. Parcă am trăi în Epoca de piatră.

Mă rog, Ethan voia o locuință mai departe de civilizație. Iată că i s-a împlinit dorința.

Partea cea mai rea este că *ninge.* A început acum câteva ore, când am plecat din Manhattan. La momentul ăla, erau doar niște fulgi micuți și simpatici, care se topeau când atingeau pământul. În

ultima oră, însă, s-au făcut de patru ori mai mari. Nu mai e deloc drăguț.

Acum, că am ieșit de pe autostradă, drumul acesta îngust și pustiu este acoperit de zăpadă. Iar Ethan nu conduce vreun camion. BMW-ul lui are scaune tapițate cu o minunată piele cusută manual, însă tracțiunea e doar pe față și nici nu-l văd deosebit de priceput la condusul pe zăpadă. Dacă derapăm, probabil că nu va ști dacă trebuie să vireze *în direcția* derapajului sau *în sens opus.* (în direcția lui, nu-i așa?)

Parcă la țanc, mașina derapează pe un petic de gheață acoperită cu noroi. Ethan a încleștat pe volan degetele din care i-a fugit sângele. Redresează mașina, dar inima îmi bate în continuare să-mi sară din piept. Ninsoarea s-a întețit și mai tare. Trage pe dreapta și întinde mâna spre mine.

— Dă-mi să văd indicațiile alea.

Îndatoritoare, îi întind bucata de hârtie un pic mototolită. Îmi doresc să mă fi lăsat pe mine să conduc. Ethan n-ar recunoaște niciodată că sunt mai bună decât el la orientare.

— Cred că am trecut de virajul ăla, Ethan.

Se uită iar pe hârtia cu indicații. Apoi mijește ochii prin parbriz. Chiar și cu ștergătoarele la viteză maximă și cu faza lungă aprinsă, vizibilitatea este îngrozitoare. Acum, când soarele a coborât spre orizont, nu mai vedem decât la vreo trei metri în față. În jurul nostru, totul este de un alb imaculat.

— Nu. Știu cum să ajungem.

— Ești sigur?

În loc să-mi răspundă la întrebare, mormăie în barbă.

— Ar fi trebuit să verifici starea vremii înainte să pornim la drum.

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem?

Îmi strâng palmele între genunchi.

— Putem să vizităm altă dată casa aia.

De exemplu, într-o zi când pe lângă mașină n-o să mai urle viscolul ăsta nenorocit.

Soțul meu întoarce iute capul și mă privește de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Tricia, am condus aproape *două ore* ca să ajungem aici.

Suntem cam la zece minute distanță și acum vrei *să ne întoarcem din drum și să mergem acasă?*

Ăsta este un alt lucru pe care l-am aflat despre Ethan în cele șase luni de când suntem căsătoriți. Odată ce îi intră în cap să facă ceva, nu dă înapoi până nu face lucrul ăla. Presupun că ar trebui să văd asta ca pe o calitate. Doar n-aș vrea să fiu măritată cu unul care lasă neterminate proiectele de prin casă.

Încă învăț să-mi cunosc soțul. Toate prietenele mele m-au dojenit că mă mărit prea repede. Ne-am cunoscut într-o bună zi, într-o cafenea – m-am împiedicat și mi-am vărsat cafeaua chiar lângă masa lui și a insistat să-mi cumpere el alta.

A fost genul acela de iubire la prima vedere. Când l-am zărit, am simțit că mă topesc după părul acela blond cu șuvițe și mai blonde. Are ochii albaștri, de culoarea cerului într-o zi senină, tiviți cu gene aurii. Iar nasul lui roman, puternic, îl ferea să devină un frumușel. Când mi-a zâmbit, am fost o cauză pierdută. Ne-am petrecut împreună următoarele șase ore, la o cafea, și când a venit seara, m-a invitat la cină. În noaptea aceea m-am despărțit de iubitul meu de atunci, cu care eram de peste un an, explicându-i smerită că am întâlnit bărbatul cu care o să mă mărit.

Nouă luni mai târziu, eram căsătorită cu Romeo al meu din cafenea. Șase luni mai târziu, avem de gând să ne mutăm în suburbii. Relația noastră, în toate aspectele ei, se derulează cu o viteză amețitoare.

Însă până acum nu regret nimic. Cu cât aflu mai multe despre Ethan, cu atât mă îndrăgostesc mai tare de el. Îmi dau seama că simte același lucru pentru mine. Este uluitor să-mi împart viața cu el.

Mai puțin un secret mare de tot, despre care nu știe încă.

— În regulă, îi spun. Hai să găsim casa.

Ethan îmi întinde foaia cu indicații. Ne înscriem iar pe șosea.

— Știu exact încotro să merg. Este drept în față.

Asta rămâne de văzut.

De data asta conduce mai încet, atât din cauza zăpezii, cât și ca să nu rateze virajul pe care eu sunt sigură că l-a ratat deja cu un kilometru în urmă. Rămân și eu cu ochii la drum, chiar dacă parbrizul este acoperit de zăpadă. Încerc că mă gândesc la lucruri calde,

uscate.

— Uite! strigă Ethan. O văd!

Mă aplec în față, tensionând centura de siguranță. O *vede*? *Ce* vede, mai exact? Are pe nas niște ochelari invizibili pentru vederea pe timp de noapte/ninsoare? Pentru că eu nu văd decât zăpadă peste tot, iar apoi, dincolo de asta, altă zăpadă, și dincolo de *asta,* întuneric. Însă Ethan încetinește și, desigur, iată o mică alee ce duce spre un petic împădurit, iar faza lungă a farurilor luminează un indicator acoperit aproape de tot de zăpadă. Abia dacă pot deslușI cuvintele, căci Ethan ia virajul un pic cam repede.

Cedar Lane.

Ce zici de asta – a avut dreptate tot timpul. Eram sigură că a trecut de virajul spre Cedar, dar nu-l ratase. E chiar aici. Cu toate că acum, când avansăm pe cărăruia îngustă care duce spre casă, îmi fac griji că BMW-ul n-o să răzbească. Mă uit spre soțul meu și-mi dau seama că și pe el îl îngrijorează același lucru. Drumeagul spre casă abia dacă e pietruit, iar acum a fost acoperit de zăpadă.

— Ar trebui să-i spunem lui Judy să ne mișcăm repede cu vizionarea, spun eu. Nu vrem să rămânem blocați aici.

Ethan dă din cap, în semn de încuviințare.

— Trebuie să fiu sincer. Voiam ceva mai departe de civilizație, dar chestia asta e o nebunie. Adică pare în mijlocul…

Vocea i se frânge la jumătatea propoziției. Pot doar să-mi imaginez că voia să spună că ne aflăm în mijlocul sălbăticiei. Dar, înainte să rostească aceste cuvinte, rămâne cu gura căscată. Pentru că, în fine, casa ni se ivește în fața ochilor.

Și este incredibilă.

Anunțul de pe site-ul lui Judy preciza că este o proprietate cu un etaj și mansardă, însă descrierea nedreptățește această casă enormă. Tavanele trebuie să fie extrem de înalte, pentru că acoperișul ascuțit, în două ape, pare să înțepe cerul, îngreunat de zăpadă. De-o parte și de alta a casei sunt înșirate ferestre în arcade, care îi dau mai degrabă un aer de catedrală, decât de locuință pentru oameni. Ethan arată de parcă i s-a dislocat mandibula.

— Iisuse, șoptește el. Poți să-ți imaginezi cum ar fi să *trăiești* într-un loc ca ăsta?

Poate că-mi cunosc soțul numai de un an, dar îi recunosc expresia aia de pe chip. Nu pune o întrebare retorică. *Vrea* să locuiască în casa aceasta. Am târât-o pe biata Judy în jumătate din Westchester și Long Island, pentru că niciun loc văzut nu părea să se potrivească imaginii din mintea lui Ethan. Dar acum…

— Îți place? îl întreb.

— Nu ți se pare grozavă? Păi, uită-te și tu la locul ăsta.

Deschid gura ca să-i spun că sunt de acord cu el. Casa este, fără îndoială, minunată. Este uriașă, elegantă și departe de lume – are toate însușirile pe care le căutam. E casa perfectă pe care s-o umpli cu copii, iar acesta e obiectivul nostru. Vreau să-i spun lui Ethan că îmi place casa tot atât de mult cât îi place și lui. Și că, atunci când va ajunge Judy, ar trebui să-i facem pe loc o ofertă.

Însă nu pot face asta.

Pentru că, în timp ce privesc uriașa proprietate, mă copleșește un sentiment îngrozitor. Este atât de înfricoșător, încât îmi acopăr gura și trag adânc aer în piept, ca nu cumva să vărs tot prânzul pe tapițeria scumpă a BMW-ului. N-am mai simțit așa ceva niciodată până acum. În niciuna dintre zecile de case pustii pe care le-am vizitat în ultimele luni. N-am avut niciodată o senzație atât de puternică.

În casa asta s-a petrecut ceva îngrozitor.

— Oh, băga-mi-aș spune Ethan.

Trag iar aer în piept, alungând un alt val de greață. Abia atunci constat că ne-am oprit în drum. Roțile din față se învârt în gol, fără folos. Mașina e împotmolită.

— Drumul e prea alunecos, spune Ethan. Nu avem deloc tracțiune.

Mă strâng în brațe tremurând, deși căldura e dată la maximum.

— Și acum ce facem?

— Păi…

Se întinde să șteargă parbrizul aburit.

— Suntem destul de aproape de casă. Putem merge pe jos.

Îi e ușor să spună asta. Nu poartă ghete Manolo Blahnik.

— Și se pare că Judy e deja aici, adaugă Ethan.

— Pe bune? Nu-i văd mașina.

— Da, dar luminile sunt aprinse. Probabil că a parcat în garaj.

Mijesc ochii prin parbrizul aburit, încercând să zăresc casa. Acum, că ne-am apropiat, văd un bec aprins la una dintre ferestrele de la etaj. E ciudat. Atunci când prezintă o casă, agentul imobiliar nu aprinde luminile de la *parter*? Aici, însă, tot parterul casei e cufundat în întuneric. Singura lumină aprinsă este cea de la etaj.

Mă cutremură încă un frison.

— Haide, spune Ethan. O să ne fie mai bine înăuntru, la adăpost. Doar n-o să petrecem noaptea în mașină. Rămânem fără benzină și o să înghețăm de frig.

Nu e un gând prea ademenitor. Încep să regret că am făcut această călătorie. La ce naiba mi-a fost capul de am venit până aici? Dar lui Ethan îi place la nebunie casa asta. Poate că, totuși, o să iasă ceva bun de aici.

— În regulă, îi spun. Hai să mergem pe jos.

CAPITOLUL 2

Dumnezeule, cât de frig este!

Imediat ce deschid portiera dinspre partea pasagerului, regret că am fost de acord să mergem pe jos. Sunt îmbrăcată cu paltonul de lână de la Ralph Lauren, care îmi ajunge până la genunchi, dar aș putea la fel de bine să port o coală de hârtie, pentru că vântul pare să treacă direct prin mine, chiar dacă îmi trag și gluga pe cap.

Cel mai rău e la picioare. Port ghete de piele, dar nu sunt chiar pentru *zăpadă,* dacă înțelegeți la ce mă refer. Îmi adaugă la înălțime șapte centimetri foarte importanți și arată minunat cu blugi albaștri, mulați, dar nu reușesc să-mi protejeze în niciun fel tălpile de zăpada în care sunt scufundate acum.

De ce Dumnezeu oi fi cumpărat o pereche de ghete elegante care n-au absolut niciun fel de capacitate de a funcționa ca niște ghete? În momentul ăsta, încep să-mi regret toate deciziile de viață. Mama m-a sfătuit mereu să nu plec din casă încălțată cu pantofi în care nu pot să merg un kilometru pe jos.

— Ești bine, Tricia? întreabă Ethan. Nu ți-e frig, nu?

Încrețește fruntea, uluit de faptul că-mi clănțăne dinții și că buzele mi se albăstresc, încetul cu încetul. El este îmbrăcat cu geaca neagră de schi pe care și-a cumpărat-o luna trecută și, cu toate că nu-i pot vedea picioarele, sunt destul de sigură că ghetele *lui* sunt mari și călduroase. Îmi vine să-l strâng de gât pentru ce mă pune să fac, dar asta ar însemna să-mi scot mâinile înfundate adânc în buzunare și, probabil, să-mi înghețe degetele, fiindcă, spre deosebire de el, eu nu am mănuși. Trebuie să recunosc – omul a venit mai bine pregătit decât mine.

— Mi-e un pic frig, îi răspund. Ghetele mele nu sunt rezistente la zăpadă.

Ethan se uită spre propriile încălțări, apoi ridică iar privirea spre mine. După un moment de cumpănire, dă ocol mașinii, apoi se ghemuiește lângă mine.

— OK, urcă-te la mine în cârcă.

Uitați tot ce-am zis. Îmi iubesc soțul. Cu adevărat.

Mă duce în cârcă tot restul drumului; trecem pe lângă panoul cu anunțul DE VÂNZARE înfipt în peluza acoperită cu zăpadă și ajungem la ușa de la intrare. Veranda are paravane mari care o apără de zăpadă, așa că Ethan mă lasă jos cu multă grijă. Își scutură fulgii de nea din părul blond, acum ud, și clipește ca să îndepărteze picăturile de apă de pe gene.

— Mulțumesc.

Îi zâmbesc, amețită de afecțiunea pentru soțul meu puternic și chipeș.

— Ești eroul meu.

— Plăcerea e de partea mea.

Apoi face o plecăciune. *Leșin*. Îmi place la nebunie această fază de lună de miere din căsnicia noastră.

Ethan își scoate mănușile de lână și apasă cu degetul mare pe butonul soneriei. Auzim clopoțelul răsunând prin casă, dar cele câteva minute de așteptare nu aduc niciun zgomot de pași, semn că ar veni cineva să ne deschidă.

O altă ciudățenie este parterul cufundat complet în întuneric. Am văzut amândoi acea lumină aprinsă la etaj, așa încât am presupus că este cineva acasă. Am crezut că era vorba despre Judy. Dar, dacă Judy ar fi fost aici, s-ar fi aflat la parter, nu-i așa? N-ar fi la etaj, într-unul din dormitoare. Parterul casei este adâncit într-o liniște de mormânt.

— Poate sunt acasă proprietarii, spune Ethan, întinzând gâtul ca să se uite spre casa ce se înalță spre cer.

— Poate…

Dar, peste toate astea, mai vine o ciudățenie. Nu există nicio mașină în preajmă. Cel puțin, eu nu văd vreuna. Desigur, în mijlocul unui viscol, mașina proprietarului ar putea fi adăpostită, cel mai probabil, în garaj. Dar Judy e puțin probabil să fi parcat în garaj, așa încât faptul că nu-i vedem mașina e dovada că nu a sosit încă.

Ethan sună din nou, în timp ce eu îmi scot telefonul din geantă.

— Nu am niciun mesaj de la Judy. Deși nici semnal nu mai am de cel puțin douăzeci de minute, deci e posibil să fi încercat să ne contacteze.

Ethan se caută în buzunar de telefon și cercetează încruntat ecranul.

— Nici eu n-am semnal.

Din casă răzbate numai tăcerea. Ethan se îndreaptă spre fereastra cea mai apropiată de ușă și își face mâinile căuș, ca să se uite înăuntru. Clatină din cap.

— Categoric nu e nimeni la parter. Nu sunt convins că mai este cineva aici.

Ridică din umeri.

— Poate că a lăsat Judy lumina aprinsă la etaj, ultima dată când a fost aici.

Nu pare stilul ei. Judy Teitelbaum este profesionista desăvârșită. Prezintă case de dinainte să mă nasc eu și fiecare loc pe care ni l-a arătat a fost fără reproș. Probabil că face ea însăși curățenie. Mă tem și să ating ceva din casele în care ne-a dus ea. Dacă pun pe masă vreun pahar fără să folosesc un suport, probabil îi provoc atac cerebral. Așa că nu, nu cred că a lăsat lumina aprinsă la plecare. Dar mă lupt să găsesc o altă explicație.

Ethan își trage în sus gulerul gecii cu puf, în timp ce eu mă strâng în brațe, ca să mă încălzesc. – Păi chiar nu știu ce să facem. E clar că Judy nu-i aici.

Las să-mi scape un oftat frustrat.

— Minunat. Și acum ce-o să facem?

— Stai așa.

Ochii îi cad pe covorașul de sub tălpile noastre – cuvintele „Bun-venit” sunt scrise cu o caligrafie dichisită, parțial acoperită de zăpadă.

— Poate că există o cheie de rezervă pe undeva, pe aici.

Sub covoraș nu este – ar fi mult prea la vedere –, dar căutarea insistentă prin preajmă dă la iveală o cheie ascunsă sub un ghiveci de lângă ușă. Cheia e ușor umedă și rece ca gheața în palma mea.

— Deci… ridic eu sprâncenele spre Ethan. Ar trebui să intrăm fără ea? Crezi că este în regulă?

— Mai bine intrăm. Cine știe cât o să întârzie și afară e ger.

Mă ia protector pe după umeri.

— Nu vreau să faci pneumonie.

Are dreptate. Fără semnal la telefoanele mobile și cu mașina tot mai îngropată în zăpadă, avem nevoie de un acoperiș. Cel puțin în casă vom fi în siguranță.

Potrivesc cheia în broască și o aud cum se răsucește. Apuc mânerul rotund, rece ca gheața în palmă.

Încerc să-l răsucesc, dar ușa nu se clintește. Fir-ar să fie! Mă uit spre cheie, încă înfiptă în broască.

— Crezi că e un zăvor pe dinăuntru?

— Lasă-mă și pe mine să încerc.

Mă dau înapoi, ca să-l las și pe Ethan să încerce. Zgâlțâie un pic cheia și apoi încearcă iar să deschidă. Nimic. Se dă înapoi un pas, apoi apucă iar mânerul și se izbește cu toată greutatea în ușa grea de lemn, care se deschide cu un scrâșnet puternic.

— Ai reușit!

Eroul meu. Leșin.

Înăuntru este un întuneric de smoală. Ethan apasă pe un comutator de pe perete și simt cum mă lasă inima când nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, însă, lumina de deasupra capului pâlpâie pentru o clipă, înainte de a se trezi la viață. Este curent, slavă Cerului. Lumina este destul de slabă – câteva becuri s-au ars, probabil –, dar este îndeajuns ca să lumineze spațiul din living.

Și la vederea lui rămân cu gura căscată.

Mai întâi că livingul este enorm și pare și mai mare datorită planului deschis al parterului. După ce, în ultimii ani, am trăit într-un apartament din Manhattan, aproape orice casă ni se pare enormă. Dar aceasta este enormă la nivelul *unui muzeu.* Enormă, la nivelul *unui aeroport.* Și, pe cât de mare este ca suprafață, pare și mai mare datorită tavanelor înalte.

— Iisuse, șoptește Ethan. Locul ăsta este incredibil. E ca o catedrală.

— Da.

— Iar prețul cerut este atât de *mic.* Casa pare să valoreze de patru ori pe-atât.

Când dau să încuviințez din cap, simt un alt val de greață*. În casa asta s-a întâmplat ceva îngrozitor.*

— Poate că are igrasie, spune el căzut pe gânduri. Sau poate că

fundația e praf. Ar trebui să aducem pe cineva foarte priceput să inspecteze locul înainte de a semna ceva.

Nu-i mai răspund. Nu-i spun că sper, în secret, ca locuința să fie năpădită de mucegai sau să se macine toată la bază sau să existe un alt motiv pentru care să refuz să locuiesc aici fără să par o femeie nerezonabilă, care nu vrea să cumpere o casă pe placul soțului ei pentru că are *o presimțire rea* în privința acesteia.

Mai este un lucru ciudat.

Casa e complet mobilată. Livingul are un colțar, o canapea cu două locuri, măsuță de cafea și o bibliotecă gemând de cărți. Mă îndrept spre colțarul superb, din piele cafenie, și-mi trec degetul peste una dintre perne. Simt asprimea pielii, ca și când de foarte mulți ani nimeni nu s-ar fi așezat pe aceste perne, iar degetul mi se umple de praf. Se vede că s-a adunat aici de câțiva ani.

Unele dintre casele pe care le-am vizitat erau mobilate pentru că proprietarii locuiau încă în ele, dar acelea chiar așa arătau: locuite. Spre deosebire de casa asta. Pe toată mobila din living s-a așternut un strat gros de praf. Cu toate acestea, mobilierul nu pare genul pe care să-l abandonezi când te muți. Canapeaua de piele costă probabil câteva zeci de mii de dolari. Și cine lasă în urmă absolut toate cărțile?

Podeaua e la fel de prăfuită, ca și când nimeni n-ar fi pășit aici de multă vreme. Când ridic ochii, observ pânze groase de păianjen prin toate colțurile. Aproape că-mi pot imagina păianjenii cățărându-se pe pânzele alea, așteptând să-și înfigă colții în mine.

Încă o dovadă că Judy nu a trecut pe aici. În niciun caz n-ar fi lăsat o casă în halul ăsta de plină de praf. Cât despre pânzele de păianjen? Exclus. Este împotriva „religiei” ei.

Mă întorc spre Ethan, gata să-i atrag atenția asupra acestui lucru, dar îl văd distras de ceva. Portretul gigantic al unei femei, atârnat deasupra șemineului. Îl privește țintă, cu o expresie stranie și întunecată așternută pe chip.

— Hei, îi spun. Ce s-a întâmplat?

Genele palide îi flutură. Pare surprins să mă vadă brusc lângă el, ca și când ar fi uitat că sunt și eu aici.

— Oh. Ăăă, nimic. Eu doar… Cine crezi că este?

Îi urmăresc privirea către portret. Este uriaș – mai mare decât mărimea naturală. Iar femeia portretizată este frapantă. Nu există alt cuvânt pentru ea – e genul care, dacă o vezi pe stradă, te face să te oprești și să-i mai arunci o privire. Pare să aibă cam 35 de ani, cu părul perfect întins, lung până la umeri. La început mi se pare arămiu, dar când înclin capul, se transformă într-o nuanță aprinsă de roșu. Are pielea palidă, perfectă, însă presupun că într-un tablou oricine poate avea o piele frumoasă. Lina dintre cele mai frapante trăsături sunt ochii de un verde intens, vibrant. Mulți ochi verzi au picuri de căprui sau albastru, dar ai ei sunt într-o nuanță atât de vie de verde, încât par să treacă dincolo de pânză.

— Poate că a locuit aici? sugerez eu.

Buzele lui Ethan se arcuiesc brusc într-un rânjet sarcastic.

— Cât de arogantă și obsedată de propria persoană să fii ca să-ți pui un portret de mărimea asta deasupra șemineului?

— Adică vrei să spui că tu n-ai vrea să pui un portret al meu în noua noastră casă? îl tachinez eu.

Ethan îmi aruncă un zâmbet nimicitor. L-a tulburat ceva din tablou și nu pare să vrea să vorbească despre asta.

Mă îndrept spre biblioteca de lângă șemineu, cu paltonul de lână încă pe mine, pentru că este mult prea frig ca să mi-l scot. Oricine-a locuit în această casă trebuie să fi fost pasionat de citit, pentru că prin încăpere sunt împrăștiate mai multe rafturi din care cărțile dau pe-afară. Mă uit la câteva titluri din bibliotecă, în cazul în care rămânem blocați aici o vreme și o să am nevoie de ceva cu care să-mi ocup timpul. Un raft întreg este ocupat cu cărți având exact același titlu.

Anatomia fricii.

Simt un mic fior coborându-mi pe șira spinării și îmi strâng paltonul peste piept. Scot din teanc una dintre cărțile cartonate; este plină de praf, ca toate celelalte lucruri din casa asta. *Anatomia fricii* de Adrienne Hale, MD, PhD{1}. Iar pe copertă este un cuțit de pe care picură sânge. Minunat. Exact ce vreau să văd în momentul ăsta.

Întorc cartea invers. Văd câteva citate din partea unor autori și profesioniști consacrați, care laudă lucrarea. Iar în colțul din stânga, o fotografie a autoarei. Este aceeași imagine ca aceea care atârnă

deasupra șemineului.

— Ethan. Ia uite aici.

Își desprinde ochii de la portret și mi se alătură. Se uită peste umăr la fotografia de pe ultima copertă.

— Adrienne Hale, citește el. Nu-i psihiatra aia care a fost ucisă?

Are dreptate. Acum trei ani, dispariția doctoriței Adrienne Hale a fost una dintre cele mai dezbătute povești de la știri. Mai ales că s-a petrecut la scurt timp după lansarea cărții ei de psihologie devenită rapid foarte populară și rămasă în lista bestsellerelor *New York Times* timp de aproape un an, iar pe locul întâi câteva luni la rând. Toată lumea din țara asta a citit acea carte, inclusiv cea care vă vorbește. Desigur, succesul uriaș al cărții s-a datorat în mare parte și senzaționalului stârnit de povestea dispariției ei.

— Femeia a dispărut, îl corectez eu. Nu cred că i-au găsit cadavrul.

Ethan îmi smulge cartea din mâini și o frunzărește.

— Fac prinsoare că până la urmă au găsit-o. Abandonată pe undeva.

— Poate.

Adrienne Hale a dispărut din bucla de știri cu cel puțin doi ani în urmă, iar cartea ei a dispărut, la rându-i, din clasamente.

— Tu ai citit-o, nu?

Cu ochii pironiți în continuare în paginile din fața lui, clatină ușor din cap.

— Urăsc toate prostiile astea și psihologia de masă.

— Nu, cartea e chiar bună.

Împung cu degetul spre pagina deschisă.

— Conține în întregime chestii despre pacienții ei, știi? Experiențele oribile prin care au trecut și felul în care le-au gestionat.

— Da, neinteresant.

Lasă cartea în raft, plictisit brusc. Lui Ethan nu prea îi place să citească.

— Iubitul ei a ucis-o, nu? Îmi amintesc partea asta. Tipul era ceva în IT sau în genul ăsta.

— L-au acuzat, dar nu cred că a fost și condamnat.

— Probabil că el făcut-o, totuși.

— Probabil, dau eu din cap. Sunt o grămadă de bărbați periculoși în libertate.

Mă ia de mână și mă trage spre el, așa încât îi simt respirația caldă pe obraz.

— Nu te bucuri că te-am salvat de toți nemernicii ăia?

Îmi dau ochii peste cap, însă are oarecum dreptate. M-am întâlnit cu câțiva nemernici în viața mea. Niciun criminal, precum iubitul doctoriței Adrienne Hale, dar am fost odată cu unul care m-a înșelat cu una dintre cele mai bune prietene. Aproape un clișeu. Ethan, pe de altă parte, mi-a fost incredibil de loial de când suntem împreună. Nu se uită niciodată după alte femei, chiar dacă ele se uită permanent după el.

— Deci crezi că asta-i casa ei? îl întreb. A doctoriței Adrienne Hale?

— Tot ce se poate.

Se uită iar la portret.

— Ori a ei, ori a cuiva care a fost periculos de obsedat de ea.

Chiar și cu paltonul pe mine, tot mă scutură un frison. Îmi frec mâinile, ca să le încălzesc. Dacă e să rămânem aici mai multă vreme, poate o să ne dăm seama de unde se pornește căldura. Ethan e foarte priceput la astfel de treburi.

— Nu te-ar deranja să trăiești în casa unei moarte?

— Nu chiar, ridică el din umeri. Toată lumea moare până la urmă, nu? Așa că, dacă nu cumpărăm o casă nou construită, garantat o să nimerim într-una în care a trăit cineva care acum e mort. Deci, ce contează?

O chestie ciudată pe care o aflu acum despre soțul meu de șase luni: *nu* are o latură spirituală.

Privirea îmi poposește pe raftul cu cărți, țintuind cartea pe care Ethan a aruncat-o neglijent deasupra celorlalte. Cumva, mi se pare că lui Adrienne Hale nu i-ar plăcea să-l vadă cum se poartă cu raftul ei de cărți – ca și când ar tulbura energia din casă. Iau cartea și o pun la locul ei din raft. Să sperăm că asta îi liniștește un pic fantoma, chiar dacă ucigașul ei este încă undeva, în libertate.

Stomacul meu scoate un ghiorțăit stânjenitor.

— Când crezi că ajunge Judy? Mor de foame.

— Habar n-am.

Își consultă Rolexul.

— Hai să mă uit dacă nu cumva are mașina în garaj, să fim siguri.

În timp ce Ethan pleacă să caute ușa spre garaj, privirea îmi cade pe podeaua de sub tălpi. Lemnul este atât de murdar, încât nu m-aș încumeta să merg desculță pe aici – aproape sigur mi s-ar îngălbeni tălpile. Dar când mă uit mai atent la podea, în lumina pâlpâitoare a lămpii de deasupra, observ o schimbare în stratul de praf de lângă bibliotecă. Pare a fi… o urmă de talpă.

Mă aplec ca să mă uit mai bine, mijind ochii în lumina slabă. E limpede că arată ca o urmă de talpă. Vin cu piciorul lângă ea – oricine-a lăsat urma asta, clar are tălpile mai mari ca ale mele. Ar putea fi o urmă lăsată de Ethan? Pare de mărimea potrivită, dar nu l-am văzut stând în locul ăsta.

— Garajul e gol.

Ethan intră pe o ușă aflată lângă bucătărie, îndepărtându-și de pe umăr ceva ce seamănă cu o pânză de păianjen.

— Judy nu-i aici.

Mă scutură un frison, chiar și cu paltonul pe mine.

— Hei, vino să te uiți la asta.

Ethan se îndreaptă spre mine și îmi dau seama că noi doi lăsăm urme de pași peste tot pe unde mergem.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Asta e o urmă de talpă?

Îngustează ochii spre urma de pe podea.

— Poate?

— Și cine a făcut-o?

— Nu știu. Judy?

Ridic din sprâncene.

— Crezi că Judy poartă la pantofi mărimea 44, ca bărbații?

Ethan expiră greu și jur că pot vedea aburul pe care-l scoate în aerul înghețat al livingului.

— Atunci poate că a mai fost cineva în vizită în casa asta.

Doar că este imposibil ca Judy să fi arătat cuiva o casă atât de prăfuită. Scrutez podeaua, dar nu văd alte urme la fel de evidente ca acestea.

— Când crezi că ajunge Judy?

Se încruntă.

— Nu știu dacă Judy mai reușește să ajungă, Tricia.

— Nu ne-ar trage clapa.

— Da, însă afară e viscol. Abia dacă am reușit noi să ajungem, iar ninsoarea s-a întețit. Cinstit vorbind, a fost iresponsabil din partea ei să programeze vizionarea în seara asta.

— Deci…

Îmi rod vârful unghiei de la degetul mare.

— Crezi că am rămas blocați aici? Peste noapte, vreau să zic?

Întoarcem capetele ca la comandă, să ne uităm spre una dintre ferestrele uriașe ale casei. Ninsoarea e și mai deasă decât înainte. Pare că un văl alb a fost coborât din cer. Probabil că mașina este deja îngropată în zăpadă și nici mai devreme nu putem spune că se descurca prea bine.

— Cred că este posibil, îmi răspunde el. Dar nu-ți face griji. Uită-te la locul ăsta – fac prinsoare că bucătăria e ticsită cu mâncare. Și chiar dacă nu este, avem niște rezerve în kitul de urgență pe care m-ai obligat să-l țin în portbagaj. N-ar trebui să fie acolo și o grămadă de batoane proteice?

— Ba… cred că da.

— Așa că hai să mâncăm ceva.

Ethan se îndreaptă hotărât spre bucătărie. Nu-mi vine să cred că nu e câtuși de puțin îngrijorat, chiar dacă ne-am trezit prizonieri în această casă necunoscută, plină de pânze de păianjen și de urme de pași înfricoșătoare. Ăsta-i Ethan. Mereu atât de încrezător. Lucrul ăsta îmi place la nebunie la el.

Așa că-mi urmez în bucătărie proaspătul soț. Dar, în continuare, nu mă pot descotorosi de sentimentul oribil că sunt privită cu insistență de ochii aceia verzi din portretul de deasupra șemineului.

CAPITOLUL 3

ADRIENNE

ÎN TRECUT

Paige înjură când se împiedică de o dală ieșită în afară de pe aleea care o conduce spre ușa mea. O privesc de la fereastră, întrebându-mă dacă nu cumva săptămâna asta ar trebui să chem pe cineva să repare dala aceea. Nu vreau să cadă cineva din cauza ei, să-și luxeze glezna și apoi să dea vina pe mine. Legal vorbind, eu sunt responsabilă. Totuși, dacă Paige cade, e doar vina ei. În mod sigur ar avea mai multă stabilitate dacă nu s-ar hazarda să țină în mâna dreaptă un plic mare, cafeniu, iar cu stânga să navigheze pe telefon, în timp ce se bâțâie pe tocuri de șapte centimetri.

În ultimii cinci ani, Paige a fost agenta mea literară și n-am văzut-o niciodată fără telefonul ăla în mână. Există posibilitatea să i se fi sudat de palmă. În această perioadă au fost momente când am vorbit cu ea la telefon și jur că am auzit dușul pe fundal. Odată am auzit-o cum trage apa la toaletă. Când vorbim față în față, ridică ochii din ecran ca să mă privească, dar numai pentru scurt timp.

Paige îndeasă plicul la subsuoară, ca să poată să apese pe butonul soneriei. Nu e nevoie, având în vedere că am urmărit traiectoria mașinii ei pe aleea de acces spre casă, însă ea n-are de unde să știe asta. Țârâitul răsună prin casă și mă îndrept încet spre ușă. Poate că ea se grăbește, dar eu nu. Am toată dimineața liberă, înainte să sosească primul pacient.

Când deschid ușa, dau de Paige cu ochii pironiți în ecranul telefonului. Părul ei, de obicei perfect vopsit într-o nuanță deschisă, este un pic răvășit de vânt, altminteri arată impecabil într-o rochie de mătase neagră și pantofi cu platformă și tocuri ascuțite.

— Adrienne!

La vederea mea, pe chip i se lățește un zâmbet, deși tot nu-și lasă telefonul deoparte.

— Ce faci, cum ești?

Cum ești? Cele mai inutile două cuvinte din universul comunicării. Niciunul dintre cei care pun această întrebare nu vrea să știe răspunsul. Și niciunul dintre cei care răspund nu spune vreodată adevărul.

— Sunt bine, Paige.

Se oprește preț de o clipă, așteptând să-i întorc amabilitatea. Când devine clar că n-o s-o fac, agită ușor telefonul din mâna stângă.

— Scuze că am întârziat. A crăpat GPS-ul din telefon. Semnalul de aici este groaznic.

— Da, îi spun înțelegătoare. Așa e.

Trăiesc destul de departe de drumul principal, așa încât cei mai mulți nu au semnal aici. În casă am Wi Fi. Dar în așteptarea vizitei lui Paige, l-am oprit. Cât stă aici, vreau să am toată atenția ei. Eu n-aș acorda niciodată mai multă atenție telefonului decât unui pacient și nu-mi face deloc plăcere să concurez cu nimeni pentru atenția lui Paige.

Mă dau un pas înapoi, ca să-i fac loc să intre. N-a mai fost decât o singură dată aici și își ține respirația la vederea dimensiunilor casei. Zona de living este impresionantă.

Paige trăiește în Manhattan, probabil într-un apartament cât o cutie de pantofi, care o costă o mică avere.

— Casa asta este uimitoare, șoptește ea.

Este atât de uluită, încât lasă telefonul să atârne într-o parte.

— Așa de mult spațiu!

— Mulțumesc.

Rotește ochii de jur-împrejur, de la colțarul de piele spre biblioteca în stil clasic și scara în spirală, ce duce spre etaj. Ar putea să se oprească aici cu complimentele, însă nu este stilul lui Paige. În schimb, se simte datoare să adauge:

— Doar tu stai în casa asta mare?

Știe că nu sunt căsătorită. Că nu am copii. Părinții mei au murit de mult.

— Da. Doar eu.

— Isuseee…

Se scarpină în obraz.

— Mi-ar fi o frică să trăiesc aici… Adică tu chiar *ești* în mijlocul sălbăticiei. Nu ai nici măcar rețea cum trebuie la telefon. Ar putea veni oricine și să…

Paige nu e singura persoană care a sugerat această posibilitate. Dacă aș avea pe cineva din familie sau prieteni apropiați, sunt sigură că și oamenii ăștia și-ar face griji pentru mine. Dar eu nu sunt îngrijorată.

— Ai sistem de alarmă? mă întreabă ea.

Ridic un umăr.

— Am încuietori la uși.

Mă privește de parcă mi-aș fi pierdut mințile. Dar eu mă simt în siguranță aici. Izolarea nu este în mod necesar periculoasă. Virajul prin care intri pe micul drum de pământ este atât de îngust, încât mulți trec pe lângă el fără ca măcar să-l observe. Iar eu am nevoie de spațiu în plus pentru că această casă îmi servește și ca birou. Aici scriu și am și o încăpere unde văd pacienți.

Chiar dacă nu mă surprinde, mă dezamăgește felul în care înțelege Paige să mă judece. Sunt convinsă că și pe ea ar putea-o judeca multă lume pentru alegerile pe care le-a făcut. Dacă nu ar fi pierdut timp să scoată din ea doi boraci, poate ar fi avansat mai mult în carieră. Poate că n-ar fi trebuit să o suporte pe una ca mine.

De asemenea, poartă mult prea mult fard. Nu am încredere în femeile cu fața încărcată de prea mult fond de ten, ca o mască lipită direct pe piele.

— Ascultă…, înclină ea capul, plină de înțelegere. Aș putea să-l întreb pe Alex dacă știe pe cineva cu care să te cuplăm. Sunt sigură că vreunul dintre colegii lui de la serviciu ar fi fericit să te scoată la o întâlnire.

— Nu-i nevoie, îi spun printre dinți.

— Ești sigură? Pentru că…

— Sunt sigură.

Ridică din umeri, de parcă ar crede că fac o tragică eroare de judecată neacceptând o întâlnire din milă, organizată de soțul ei. Nu

e prima dată când se oferă. După câteva încercări, ai crede că omul înțelege mesajul că nu sunt interesată; din păcate, ea nu l-a priceput.

— În fine.

Paige îmi întinde plicul cafeniu, iar unghiile ei de un roșu aprins sclipesc sub lumina becurilor din tavan.

— Iată și dovada noii tale cărți.

Trag plicul din strânsoarea ei. Sunt tentată să-l sfâșii, ca să-l deschid mai repede. Cartea asta este apogeul a doi ani de cercetări și de lucru până noaptea târziu, aplecată asupra notițelor și tăcănind în tastatură. Dar nu vreau să mă uit la ea în fața lui Paige. O s-o fac după ce pleacă ea.

— Mulțumesc.

— Sinistre chestii, comentează Paige încrețindu-și nasul.

Nu a făcut niciun secret din convingerea ei că ar fi trebuit „s-o las mai moale" cu unele dintre scenele violente descrise în carte, dar am fost foarte fermă că acestea trebuie să rămână așa cum sunt.

— Sunt greu de citit… pentru unii oameni.

— Toate sunt adevărate.

Paige se uită la plicul din mâna mea. Spera că o să-l deschid în fața ei. La urma urmelor, a venit până aici cu mașina, tocmai din Manhattan. E destul de mers până în Westchester, dar prima mea carte, *Cunoaște-te,* a fost pe lista bestsellerelor *New York Times* timp de douăzeci și șapte de săptămâni. Această continuare extrem de așteptată ar putea valora o avere pentru ea. Așadar, vrea să fiu mulțumită.

Rămâne așa preț de o clipă, așteptând să vadă dacă mă ofer să-i fac turul casei sau, poate, să-i fac o cafea. Vrea să-mi fie prietenă. Sau, cel puțin, vrea o pretinsă prietenie în care să bârfim, să ieșim la prânz sau la cafenea și să ne purtăm ca și când nu ne-am antipatiza reciproc.

Eu nu am prieteni. N-am avut niciodată.

— Aș putea să…

Își umezește buzele.

— Aș putea să te deranjez pentru un pahar cu apă?

Arunc o privire spre bucătărie.

— Desigur. Dar trebuie să te previn, apa este un pic maronie. Eu m-am obișnuit cu gustul metalic, dar pe unii îi deranjează.

Își încrețește iar nasul. Are pe mijloc niște pistrui palizi de tot, fără îndoială acoperiți de câteva straturi de machiaj.

— Apă maronie? Adrienne, ar trebui să chemi pe cineva să verifice treaba asta.

— Oh, nu mă deranjează. Are un gust OK. Hai să-ți aduc un pahar.

— De fapt, lasă.

— Ești sigură?

— Da. Nu-i nevoie.

S-a înverzit un pic la gândul că trebuie să dea pe gât un pahar din imaginara mea apă maronie. Vrea să ne împrietenim, dar nu cu orice preț.

— Ar cam trebui să mă întorc. E drum lung înapoi, spre oraș.

Dau din cap.

— Să conduci cu grijă.

Mai aruncă o ultimă privire lungă prin casă. Probabil se întreabă cât de mult mă costă. Într-o altă viață, Paige ar fi putut fi agentă imobiliară. Are personalitatea perfectă pentru asta. Insistentă ca naiba.

— Serios acum, spune ea, ar trebui să te gândești să iei un sistem de securitate pentru casa asta. Nu vreau să vin aici într-o zi și să te găsesc ucisă în living.

Statistic vorbind, riscul să se întâmple așa ceva e foarte redus. Mai puțin de un sfert din victimele omuciderilor sunt femei. Cele mai multe dintre acestea sunt femei tinere, cu venituri mici.

— Sau fă-ți un iubit, adaugă Paige râzând. Așa cum am zis, sunt gata să te ajut în privința asta.

Aproape 70 la sută dintre femeile ucise sunt omorâte de partenerul de viață. Așa că, de fapt, sugestia „fă-ți un iubit” nu este doar foarte plină de prejudecăți și jignitoare, ci, în plus, n-ar face decât să *crească* riscul de a avea un sfârșit violent. Însă n-am de gând să dezbat nimic cu femeia asta.

— Chiar sunt bine, îi spun din nou. Nu am nevoie de un sistem de securitate.

Se gândește o clipă, apoi pufnește.

— Da, corect. Tu îi inviți direct în casă pe nebuni, nu-i așa?

Abia acum îmi dau seama. Nu știu cum de n-am văzut până acum. Paige nu are niciun fel de respect pentru ceea ce fac. M-a reprezentat până acum pe parcursul a două lansări de carte și, în apărarea ei, trebuie să spun că e al dracului de bună la asta. Însă nu crede în nimic din ceea ce fac. Pentru ea, oamenii pe care-i ajut sunt o adunătură de „nebuni".

Pe parcursul celor cinci ani de când o cunosc pe Paige, mi-a insultat casă, alegerile și stilul de viață și a fost cel mai dur critic al manuscriselor mele. Am suportat fiecare fărâmă a abuzurilor ei pentru că este bună în ceea ce face. Însă astăzi a depășit o limită.

Nimeni nu vorbește așa despre pacienții mei.

— Paige.

Îmi bat ușor colțul ochiului drept.

— Ți s-a adunat un pic de rimel aici.

— Oh!

Genele ei negre flutură, iar mâna îi fuge jenată spre ochi. Deschide mecanic geanta, în căutarea pudrei, dar în acest proces telefonul îi alunecă din mâna stângă și se izbește tare de podeaua de lemn.

— Rahat…

Apucă telefonul – pe ecran este imprimată o pânză de păianjen. Paige arată ca și când ar fi gata să izbucnească în plâns.

— Oh, Doamne, spun eu. Se pare că ți-ai spart telefonul.

— Rahat.

Își trece arătătorul peste ecran, de parcă l-ar putea repara printr-o magie, prin atingerea ei. Înjură iar și își trage iute degetul. Sticla ecranului a tăiat-o chiar pe buricul degetului.

— Ce noroc am, nu-i așa?

— Poate că e un semn, îi spun eu. Poate că ar trebui să petreci mai puțin timp cu telefonul.

Paige râde de parcă aș fi făcut o glumă. Nu mă cunoaște îndeajuns încât să știe că eu nu fac glume.

Rămâne cu un zâmbet forțat cât timp o conduc spre ieșire și, odată ce ajunge afară, zâmbetul îi dispare cu totul de pe chip. Mă uit

pe fereastră și o văd cum face cale-ntoarsă spre mașină, evitând de data asta perfida dală dislocată. Imediat ce se așază pe locul șoferului, se răsucește din tot corpul ca să se uite în oglinda retrovizoare. Își atinge colțul ochiului, încruntându-se, în căutarea picăturii de rimel de care am asigurat-o că s-a adunat acolo.

Are o zi proastă. Dar va deveni și mai proastă când va primi de la mine e-mailul prin care o anunț că am încheiat colaborarea dintre noi.

Plec de la fereastră și cobor privirea spre plicul pe care mi l-a lăsat. Cartea mea. Doi ani de sânge, sudoare și lacrimi.

Ridic cu grijă clapeta și deschid plicul. Scot dinăuntru exemplarul pentru bun de tipar al cărții mele. Simt cum mi se arcuiesc colțurile buzelor. Cartea este exact cum am visat-o. Numele meu e scris cu litere groase de tipar: Adrienne Hale, MD, PhD. Editorul s-a împotrivit când am sugerat să punem pe copertă cuțitul de pe care picură sânge, dar după succesul ultimei mele cărți, îmi permit să pun condiții. Acum trebuie să-și fi dat seama și ei ce decizie inteligentă a fost – cât de frapantă este imaginea aceasta. Urmăresc cu degetele literele din titlu, în timp ce rostesc cuvintele cu voce tare:

Anatomia fricii.

CAPITOLUL 4

TRICIA

ÎN PREZENT

Nu am prea multe speranțe de la bucătăria acestei case. Dacă nu a locuit nimeni aici în cei trei ani de la dispariția lui Adrienne Hale, cum ar putea fi ceva de mâncare în frigider? Cel mai bun lucru la care putem spera sunt niște conserve pe care să le încălzim.

Frigiderul este cel puțin de două ori mai mare decât cel înghesuit în bucătăria noastră de-acasă. Toate lucrurile de aici par să fie mărite cu lupa față de ceea ce avem în oraș. În bucătăria asta ar avea loc zece de-ale noastre. Mă întreb dacă Dr. Adrienne Hale se pricepea la gătit. Pare genul de femeie care să știe încropi o cină gustoasă și rafinată.

Ethan deschide larg ușa frigiderului și se uită înăuntru.

— Ei, se pare că ne putem face niște sandviciuri.

— Pe bune?

Mă uit în frigider peste umărul lui.

Zăresc o franzelă și o grămadă de mezeluri. Există chiar și un borcan cu maioneză. Stomacul mi se întoarce pe dos și aproape că vomit gândindu-mă la cât trebuie să fi stat mâncarea asta acolo.

— Eu nu mănânc chestiile alea. Probabil că au expirat de mulți ani.

Ethan scoate o folie cu felii de salam mortadella.

— Nu. O să expire peste o săptămână. Judy trebuie să-l fi cumpărat.

Încerc să mi-o imaginez pe Judy cumpărând mortadella pentru una dintre casele unde organizează vizionări. Se pare că nu-mi iese. Tipa e mai degrabă genul caviar-și-somon-afumat.

— Ești sigur? Te-ai uitat și la *an?*

— *Da.* Uite aici.

Îmi întinde salamul. Desigur, data este pentru anul ăsta, la o săptămână în viitor. Deschid folia și miros conținutul; nu pare rânced. Culoarea arată OK.

— O să fac niște sandviciuri, spune Ethan.

Aliniază pe blat pâinea, folia cu salam și borcanul cu maioneză, apoi începe să asambleze sandviciurile. Îi place să-mi facă de mâncare. E tare drăguț. Nu că eu nu mi-aș putea face niște amărâte de sandviciuri, dar felul în care mă cocoloșește e de-a dreptul romantic. Ăsta e un alt lucru pe care am învățat repede să-l iubesc la el.

Sper doar să simtă la fel și după ce află despre revelația mea. Mi se face rău de fiecare dată când mă gândesc la asta. Dar nu mai am cum s-o țin secretă prea multă vreme.

— Te ajut cu ceva? îl întreb.

— Găsești tu ceva de băut?

Pot rezolva asta. Mă îndrept spre celălalt capăt al bucătăriei ca să iau niște pahare. O să le umplu cu apă de la robinet – sunt sigură că este în regulă. Însă, când mă apropii de chiuvetă, ceva mă face să mă opresc în loc, țintuită.

Chiar lângă chiuvetă se află un pahar. Pe jumătate umplut cu apă. Pe exterior se preling picături de condens.

— Ethan? îl chem cu voce tremurătoare.

— Da?

— Cred…

Înghit greu, cu ochii la pahar.

— Cred că mai este cineva în casă.

Ethan întoarce brusc capul spre mine, abandonând asamblarea sandviciurilor. Are în mâna dreaptă o felie de salam.

— Ce vrei să spui?

— E un pahar aici.

Mă dau înapoi un pas, ca și când paharul s-ar putea întinde să mă strângă de gât.

— Cineva l-a umplut recent și a băut din el.

— Probabil Judy.

Dacă o mai pomenește o dată pe Judy, o să-i trag una drept în

față.

— Nu e nicio Judy, OK? Judy n-ar fi lăsat niciodată pe blat un pahar pe jumătate plin cu apă, cum e ăsta. Și, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost urme de ruj peste tot pe margine.

Nu mă poate contrazice în privința asta. Marca înregistrată a lui Judy este rujul de un roșu intens. N-ar avea cum să bea dintr-un pahar fără să se ia un pic pe el.

— Și am văzut și urma aia de talpă pe podea, îi amintesc.

— Aia era probabil a lui Judy, spune Ethan, chiar dacă este absurd. Sau a mea, adaugă el.

— De asemenea, continui eu, am văzut amândoi lumina aceea aprinsă la etaj, când am venit încoace. Este cineva sus.

Ethan strânge din buze. Se uită spre paharul cu apă din celălalt capăt al bucătăriei, apoi spre scara în spirală care duce la al doilea nivel al casei.

— Nu știu ce să zic, Tricia. Dacă ar mai fi fost cineva aici, n-ar fi coborât să ne spună să ne cărăm dracului din casa lui?

Aici are dreptate.

— Poate că nu trebuia să se afle aici.

Ethan nu neagă această posibilitate. Stă cu ochii pironiți la scară.

— OK. Să presupunem că este adevărat. Ce ar trebui să facem?

Încă mai am geanta atârnată pe umăr. Bag mâna înăuntru și scot telefonul. Tot n-am semnal.

— Cred că ar trebui să verificăm etajul.

Ethan pare pe cale să protesteze, așa că adaug iute:

— Suntem blocați aici în noaptea asta. *Tu* o să poți dormi știind că un străin bântuie prin casă?

— Ai dreptate, spune el într-un final. Ar trebui să merg să verific. Tu stai aici.

— Nici vorbă, scutur viguros din cap. Merg cu tine. *Nu* mă lași singură.

Din nou, pare gata să protesteze, dar apoi se gândește mai bine și renunță. Își freacă bărbia cu degetul mare, preț de o clipă, apoi se întinde spre un obiect aflat pe blatul de la bucătărie. Îmi ia un moment ca să-mi dau seama că este un stativ pentru cuțite. Lama lungă și zimțată pe care o scoate din lăcașul ei sclipește în lumina

becurilor din bucătărie.

— Trebuie să fim pregătiți, nu?

N-am nimic împotrivă să ia un cuțit cu el. Ba chiar sunt tentată să iau și eu unul.

Traversăm împreună livingul, trecem pe lângă portretul lui Adrienne Hale. Deja încep să disprețuiesc tabloul acela. Casa este destul de înfricoșătoare și fără ochii aceia verzi care mă urmăresc peste tot. Este o ușurare când ajungem la scări, departe de privirea ei.

Este o ușurare cel puțin până începem să urcăm. Scările se desfășoară parcă timp de o eternitate, în întuneric deplin, pe trepte înalte și abrupte, care scârțâie sub pașii noștri –, iar sunetul acesta reverberează pe toată scara. Cu o mână mă țin de balustrada din lemn sculptat, iar pe cealaltă o întind spre soțul meu. Când îi găsesc brațul, mă prind zdravăn de el. Nu-mi vine să cred că-și dorește *să locuiască* aici. Locul pare o casă bântuită în care suntem nevoiți să ne petrecem noaptea pentru a câștiga un soi de moștenire sau ceva de genul ăsta.

Partea cea mai rea vine când ajungem pe palierul de la etaj. Fiindcă este evident că tot nivelul este cufundat complet în beznă.

— Am văzut o lumină aprinsă aici, nu-i așa?

Ochii îmi fulgeră haotic de la o ușă la alta, fiecare mai întunecată decât cealaltă.

— Sunt sigură că am văzut-o.

— Poate că era lumina lunii care se reflecta în geam.

Mă holbez la el în lumina slabă care vine pe fereastră.

— Deci luna s-a reflectat cumva doar într-un *singur* geam?

— Nu știu ce să-ți spun, Tricia. Nu văd pe nimeni aici. Și toate luminile sunt stinse.

— N-ar trebui să verificăm fiecare cameră?

Rămâne tăcut preț de o clipă. Nu-mi dau seama dacă este speriat sau enervat.

— Bine. Hai să verificăm dormitoarele.

Ethan aprinde lumina pe hol; toate becurile sunt arse, în afară de unul singur. Dar chiar și atât este suficient ca să facă acest etaj mai puțin înfricoșător. Ține cuțitul pregătit în lateral, în timp ce

deschidem ușa fiecărei camere și aprindem lumina. Potrivit descrierii de pe site-ul lui Judy, la etaj sunt șase dormitoare și n-o să plec de aici până nu-l verific pe fiecare dintre ele.

Primul dormitor – gol.

La fel și al doilea, al treilea și al patrulea dormitor. Toate sunt complet cufundate în întuneric și tăcere. Când Ethan aprinde lumina, nu zărim pe nimeni care să fi stat ascuns în umbră. Toate camerele sunt complet pustii.

— Nu cred că este cineva aici, Tricia, îmi spune el în timp ce închide ușa celui de-al patrulea dormitor.

— Uită-te mai departe, îi spun printre dinți.

Al cincilea dormitor – gol.

Ne-a mai rămas doar o cameră. Toate dormitoarele pe care le-am văzut până acum aveau cam aceleași dimensiuni și un aspect mai degrabă lipsit de personalitate. Asta mă face să suspectez că ultimul trebuie să fie dormitorul matrimonial, în care a dormit Adrienne Hale în fiecare noapte, în lunile și anii de dinaintea dispariției sale.

În timp ce ne îndreptăm spre ultima ușă, îl prind pe Ethan de braț. Inima îmi bate atât de tare, încât stă să-mi sară din piept.

— Tricia, unghiile…

Slăbesc un pic strânsoarea.

— Scuze.

Probabil că încă îl înțep cu unghiile, dar nu-mi mai spune nimic. Coboară mâna în care nu ține cuțitul spre mânerul ușii și îl răsucește încetișor.

CAPITOLUL 5

— Nu-i nimeni aici, mă anunță Ethan.

Aprinde becurile din ultima cameră, scăldând-o în lumină. Acest dormitor este mult mai mare decât celelalte și pare a fi dormitorul principal. Are un pat enorm plasat în centru, cu o tăblie de lemn bogat ornamentată. Este așternut cu o cuvertură crem cu tiv roșu și, când o ating cu degetul, îmi dau seama că este acoperită de același strat gros de praf.

— Nimeni.

Deschide larg ușa de la baie și se uită înăuntru.

— Nici măcar ascuns în baie.

— Văd și eu.

Începe să se joace cu mânerul cuțitului.

— Deci, ești mulțumită? Sau vrei să verific și sub pat?

Nu vreau să verifice sub pat, dar n-ar fi o idee așa de rea să se uite în dulap. Apuc mânerul de un auriu strălucitor al ușii aflate lângă baie și o deschid larg. Așa cum bănuiam, este un dressing enorm. Un alt lux pe care nu-l avem în apartamentul din Manhattan.

Șiruri de haine scumpe, se pare, stau aliniate în dulapul uriaș – văd etichete pe care scrie Gucci, Louis Vuitton și Versace. Și se simte o adiere ușoară de parfum dulce închis în acest dulap ca într-un cavou – cred că e Chanel. Îmi trec degetele peste materialul unui pulover alb atârnând pe umeraș – cașmir.

Aceasta, mai mult decât orice, este dovada că Dr. Adrienne Hale a murit. Pentru că nicio femeie nu ar pleca de bunăvoie de-aici fără să-și ia cu ea acest pulover absolut minunat.

— Mulțumită, Tricia?

Îmi retrag palma de pe puloverul de cașmir.

— Nu înțeleg. De ce era lumina aprinsă?

— Poate a fost vreun bec care a pocnit?

Scutur din cap.

— Imposibil. Am aprins toate luminile din tavan și funcționează toate perfect.

— Poate a fost o lampă.

Îl săgetez cu privirea.

Ethan ridică mâinile, neputincios.

— Nu știu ce vrei să-ți zic. Am verificat toate camerele. Ne-am uitat în dulap. *Nu-i nimeni aici.*

Nu pot să-l contrazic. Așa e, am verificat toate camerele și ne-am uitat cât de atent am putut. Dacă e cineva aici, atunci nu vrea să fie găsit. Poate că e mai bine dacă nu-l găsim.

— Bine, spun într-un final. Hai să mergem să mâncăm.

Doar că, dacă o să dormim într-unul din dormitoare în noaptea asta, eu categoric am să încui ușa. Și o s-o și baricadez.

Pornim iar pe coridor, spre scara spiralată, dar nu pot spune că mă simt mai bine. De fapt, resimt și mai multă anxietate. Sunt sigură că din afara casei am văzut o lumină și găsesc foarte neliniștitor faptul că acum niciunul dintre becurile de la etaj nu era aprins. Nu-mi dau seama de ce Ethan nu pare deranjat de lucrul ăsta. Poate că doar își ascunde foarte bine frica.

După ce coborâm iar la parter, observ o cameră în lateral, chiar lângă scară, a cărei ușă e un pic crăpată. O împing ca s-o deschid mai mult, și icnesc ușor. Ethan încremenește în loc.

— Ce e? mă întreabă el.

Arunc o privire înăuntru. Ca multe dintre încăperile din această casă, și asta este enormă. Și, la fel ca livingul, pereții sunt căptușiți cu rafturi, toate înțesate de cărți. Nu cred că am văzut în viața mea atât de multe cărți la un loc. Lângă fereastra din colț se află un birou mare din mahon, cu un scaun de piele alături și un computer prăfuit așezat pe tăblia de lemn. Ultima piesă de mobilier din cameră este o canapea mare de piele. Este evident că Dr. Adrienne Hale se dădea în vânt după mobilierul de piele.

— Aici trebuie să fi fost biroul ei, spun încet de tot.

Ethan privește în jur, cu o expresie apreciativă pe chip.

— Când o să locuim aici, aș putea folosi camera asta pe post de birou *pentru mine.*

— Ah…

Nu vreau să-i sparg balonul de săpun și să-i spun că, în momentul ăsta, nici nu se pune problema să iau măcar în considerare traiul în

această casă. Fie și numai pentru că o să fiu pe vecie îngrozită de faptul că un străin se ascunde într-unul dintre cotloanele întunecate de la etaj.

— Desigur.

— Cu greu aș găsi ceva de modificat.

Apasă canapeaua cu mâna, testându-i rezistența.

— Mă rog, aș scăpa de toate cărțile alea. Însă, în afară de asta, e perfect.

— Da. Perfect.

Peste cadavrul meu.

Ethan se apleacă să mă sărute pe obraz.

— Mă duc să termin de făcut sandviciurile. Tu poți să-i cercetezi un pic biblioteca.

Înainte de a avea posibilitatea să protestez, Ethan a și întins-o spre bucătărie. Aș vrea să-l urmez, însă îmi simt picioarele înfipte în podea. Biroul ăsta. Chiar mai mult decât restul casei, biroul îmi dă fiori.

Deci aici e locul în care lucra. Aproape sigur, aici s-a aflat în ziua dispariției. Chiar mai mult decât dormitorul principal, camera aceasta pare bântuită de prezența ei.

Mă îndrept spre biroul de mahon. Încăperea e prăfuită, dar nu la fel de tare ca livingul. Nu s-a așternut decât un strat subțire de praf pe birou și pe tastatura computerului. Trag un șervețel din cutia pe care o avea pe birou și-l trec peste monitorul negru al computerului, Apoi șterg și scaunul de piele.

Mă așez pe el și îl simt cum pârâie amenințător sub greutatea mea. Oare aici și-a scris Dr. Hale *Anatomia fricii*? Pentru un timp, a părut că fiecare om din țară citise cartea aia. Era cartea „de căpătâi”. Iar ea nici n-a apucat să se bucure de asta, pentru că, la scurt timp după lansare, autoarea s-a evaporat pur și simplu.

Cercetez obiectele de pe birou. Are un suport de pixuri în formă de creier uman, plin cu pixuri cu bilă. Tastatura este ergonomică, arcuită așa încât mâinile să stea într-o poziție cât mai naturală. Și pe birou se mai află un obiect care-mi atrage atenția.

Un reportofon.

N-am mai văzut un reportofon de foarte mulți ani. Îmi amintesc

vag că, atunci când eram mică, părinții mei aveau așa ceva, dar asta-i tot. Este o tehnologie complet depășită. Suflu praful de pe el și îl ridic, dorind să aud ce asculta Dr. Hale înainte de dispariție.

Dar e gol. Desigur, poliția trebuie să fi luat caseta, dacă o fi fost vreuna înăuntru, ca probă.

— Tricia! Sandviciurile sunt gata!

Vocea lui Ethan răsună pe culoar, spre birou. Las reportofonul la loc și ies din cameră, îndreptându-mă spre bucătărie.

CAPITOLUL 6

ADRIENNE

ÎN TRECUT

Se întâmplă extrem de rar ca persoanele care lucrează în domeniul sănătății mintale să fie ucise de pacienții lor.

La noi în țară, lucrul ăsta se întâmplă cam o dată pe an. În cele mai multe cazuri, victimele sunt asistente sociale tinere. Crimele intervin mai frecvent atunci când victimele vizitează instituții de tratament. Și este cel mai probabil să fie atacate de bărbați schizofrenici.

Cele mai multe victime sunt ucise prin împușcare.

Nu că un psihiatra care vede rareori pacienți internați ar fi imun la un astfel de atac. În orice moment din timpul ședințelor noastre, pacienții se pot ridica în picioare, pot să apuce cuțitul pentru deschis scrisori de pe biroul meu și să mi-l înfigă în orbită. Dar riscul la care mă expun eu este relativ scăzut. Chiar dacă văd pacienți în propria casă, ceea ce oamenii îmi spun că este o greșeală, mă simt în siguranță.

De asemenea, nici nu țin pe birou vreun cuțit pentru deschis scrisorile. Ar însemna să ispitesc destinul.

Și îmi mai iau încă o precauție. Absolut fiecare pacient pe care-l accept pentru tratament este verificat și aprobat de mine personal. Refuz să iau pacienți în prejma cărora nu mă simt confortabil.

Cu o singură excepție. Însă acest lucru se va rezolva de la sine, curând.

În momentul acesta, mintea nu-mi este la pacienți; stau în fața computerului, răspunzând unui mesaj primit ieri prin e-mail de la fosta mea agentă literară, Paige.

Dragă Adrienne,

Am fost șocată și întristată să aud că vrei să lucrezi cu un alt agent din companie, pentru viitorul proiect. În afară de calitățile tale incredibile ca scriitoare, te-am considerat și una dintre cele mai apropiate prietene. În ultimii ani, am lucrat din greu ca să-ți cultiv talentul. Ai putea să-mi spui, te rog, ce-am făcut de te-am supărat și ce-aș putea face ca să îndrept acest lucru?

Prietena ta,

Paige

Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu-mi dau ochii peste cap la citirea mesajului ei. Ea și cu mine nu suntem prietene. Nici pe departe. Eu sunt psihiatră și psihoterapeută cu multă școală. Chiar crede, cu adevărat, că flatarea lipsită de sinceritate și tonul mult prea familiar o să mă facă s-o simpatizez? Și cum mi-a *cultivat,* mai exact, talentul, în afara faptului că a luat 15 % din toți banii pe care i-am făcut?

Însă partea cea mai bună, atunci când ești autor de bestseller, e că nu trebuie să răspunzi unor oameni ca Paige. Eu iau deciziile, iar contractul este cu agenția, nu cu Paige însăși. Așa încât răspunsul pentru fosta mea agentă va fi extrem de succint.

Paige,

Mă tem că, pur și simplu, nu mai simt că noi două ne potrivim. Îți doresc succes în continuare.

Cu sinceritate,

Adrienne Hale, MD, PhD

Când apăs butonul „Trimite”, mă întreb cum va răspunde Paige. Va accepta că nu mai vreau ca ea să-mi fie agent și va trece cu grație peste această respingere sau va goni iar în Audiul ei spre Westchester, ca să mă roage în genunchi s-o primesc înapoi? Bănuiesc că va fi cea de-a doua variantă.

Oamenii nu gestionează bine respingerile. Pe când strămoșii noștri

erau vânători și culegători, a fi ostracizat de tribul tău era echivalentul condamnării la moarte. Din acest motiv, ființa umană experimentează incredibil de dureros respingerea. Studiile în care se utilizează RMN-ul funcțional au arătat că în cazul respingerilor și al durerii fizice reale se activează aceleași zone ale creierului.

Unii oameni fac față mai bine respingerii decât alții. Paige n-o să facă față bine. Văd deja cum se vor desfășura lucrurile. Însă nu contează. Odată ce am luat o decizie, nu revin niciodată asupra ei.

În inbox îmi apare un mesaj nou. Expeditorul este o femeie pe nume Susan Jamison – un nume care-mi este foarte cunoscut. Dau click pe mesaj, bănuind deja ce va scrie acolo.

Doamnă Dr. Hale,

Apreciez munca pe care ați depus-o pentru fiul meu, dar nu simt că există vreun progres. Așa cum v-am spus în urmă cu două luni, nu voi mai plăti pentru ședințele lui. Îmi pare rău că nu v-a plătit el însuși, din indemnizația pe care o are, dar trebuie să subliniez din nou că nu voi mai finanța niciuna dintre aceste ședințe de terapie. Îmi pare rău dacă ați presupus altceva.

Numai bine,

Susan

Îmi mut privirea de la ecranul computerului spre reportofonul așezat pe birou. Încă de când am început să țin ședințele de terapie la mine acasă, le-am înregistrat pe absolut toate. În prealabil am cerut tuturor pacienților permisiunea de a înregistra și, chiar dacă n-au fost de acord, eu tot îi înregistrez.

Găsesc foarte utile aceste casete cu înregistrări.

Da, aș putea să-mi iau notițe, așa cum fac mulți terapeuți, dar notițele își pot pierde din acuratețe. Înregistrările de pe casete nu mint.

Chiar acum folosesc unele dintre ele ca să-mi împrospătez memoria, dar văd cu ochii minții cum într-o zi, spre finalul carierei mele, s-ar putea să ascult aceste înregistrări și să-mi scriu memoriile,

bazate pe experiențele mele.

Însă nu acum. Nici în următoarele decenii. Mi-au rămas mulți, mulți ani de carieră.

Pe carcasa fiecărei casete scriu inițialele pacientului, numărul sesiunii și data. Pe carcasa așezată acum lângă reportofon scrie „EJ #136”, apoi data de ieri.

EJ este fiul lui Susan. Cu vreo doi ani în urmă mi-a cerut să lucrez cu el, declarând că „nu are nicio direcție în viață”. Într-o singură sesiune, l-am diagnosticat pe EJ cu tulburare de personalitate narcisistă. Caracteristicile acestui diagnostic includ un tipar pe termen lung al sentimentului exagerat al propriei importanțe, dorința disperată de a fi admirat și deficit de empatie.

Apăs pe butonul „Redare” al reportofonului și ascult încă o dată sesiunea de ieri:

— *Cum a mers interviul pentru job?*

— *Oh, a mers grozav. Le-a plăcut foarte tare de mine. Sunt sigur că o să mă implore să lucrez acolo. Dar, serios, nu cred că aș putea s-o fac. Toată lumea din compania aia pare complet stupidă. Nu cred că pot lucra într-un loc unde sunt înconjurat toată ziua de prostie.*

Din momentul în care l-am întâlnit pe omul ăsta, l-am antipatizat pe loc. Dar mă văzusem deja cu Susan și fusesem de acord să-l consult pe fiul ei. M-am gândit să refuz, însă apucasem să-mi dau cuvântul. Și credeam că pot să-l ajut.

Din păcate, acum nu mai cred asta. Nu-l pot ajuta. N-are niciun fel de idee asupra deficiențelor lui și nu va avea niciodată. N-are nicio dorință să se schimbe. Iar acum, că maică-sa nu mă mai plătește, am toate motivele din lume să pun capăt ședințelor noastre.

Nu va mai trebui să-l văd de azi înainte.

CAPITOLUL 7

TRICIA

ÎN PREZENT

Un sandvici cu salam mortadella, pâine albă și maioneză nu este chiar cea mai bună cină pe care am luat-o în viața mea, dar îmi umple stomacul și îmi mai taie din senzația de greață. Ethan are standarde foarte sofisticate când vine vorba de mâncare și reușește mereu să rezerve o masă la cele mai noi și la modă restaurante, dar devorează sandviciul cu salam cot la cot cu mine, fără să se plângă.

— Acum, că am mâncat, te simți mai bine? mă întreabă el.

— Da, îl mint eu.

Un sandvici rece cu salam n-o să mă facă să uit că pe la etaj ar putea să hălăduiască nestingherit un străin.

— Bine.

Mă prinde de mână peste masă – mâna mea e rece, dar a lui este surprinzător de caldă.

— Isuse, Tricia. Ești rece ca gheața!

Nu știu la ce se aștepta. Afară temperatura a scăzut sub zero, iar în casă căldura nu este pornită. Amândoi suntem cu hainele pe noi.

— Da…

— Îți spun eu cum facem.

Se ridică de pe scaun și apucă automat farfuriile, ca să strângă de pe masă. Maică-sa l-a crescut bine – mare păcat că n-am apucat s-o cunosc.

— Lasă-mă să-mi dau seama cum pornesc căldura. Dacă avem electricitate, fac prinsoare că putem porni și încălzirea.

— Ar fi minunat.

Iau și eu de pe masă cele două pahare cu apă și-l urmez în bucătărie, contribuind astfel la strânsul mesei.

— Ești cel mai bun soț din lume.

Chipul lui Ethan se luminează. Lasă farfuriile pe blatul din bucătărie și întinde mâna spre mine. E ciudat, fiindcă nu ne-am dat încă hainele jos, dar îmi place la nebunie să-i simt răsuflarea fierbinte când mă sărută.

— Este ușor să fii cel mai bun soț din lume când ai cea mai bună soție din lume.

În ciuda faptului că este arătos, pe Ethan nu prea l-au preocupat cuceririle. În ziua în care ne-am cunoscut, în cafenea, eu am făcut prima mișcare. Nu a avut multe iubite înaintea mea și nu are mulți prieteni. Unii dintre prietenii mei m-au avertizat că ăsta e un semnal de alarmă, dar eu mă bucur că înaintea mea n-a avut batalioane de iubite sau vreun prieten la cataramă cu care să se simtă în competiție. Am visat dintotdeauna ca eu să fiu cea mai bună prietenă a soțului meu și invers.

Sper să simtă și el la fel după ce îi voi spune ce trebuie să-i spun, în acest weekend. Am sentimentul că acea conversație nu o să meargă prea bine.

Ca toate celelalte locuri din această casă, baia de la parter este pitită undeva și greu de găsit. Într-un final o localizez sub scara în spirală. Asta îmi provoacă o vagă îngrijorare că, dacă vine cineva pe scară, ar putea să se prăbușească prin tavanul băii. Dar să sperăm că locuința e mai bine făcută de-atât.

Baia este mare, dar de modă veche. Cada are picioare și robinete separate pentru apă caldă și apă rece. După ce mă ușurez, trec o bucată umedă de hârtie igienică peste oglinda de deasupra chiuvetei, ca să șterg praful; astfel mă pot vedea limpede pentru prima dată de când am sosit în casa asta.

Uau, nu prea arăt bine.

Sunt blondă, cu șuvițe ca mierea și bucle largi, mulțumită ondulatorului meu, însă acum părul a rămas ud și închis la culoare, din cauza ninsorii de afară, iar buclele s-au lăsat – șuvițele îmi atârnă lipite de cap, pe lângă obraji. Am buzele palide, aproape albastre, iar fața mi-e albă ca hârtia. Scot un ruj din geantă și îmi aplic un strat sănătos. Așa – parcă e un pic mai bine. Încerc să mă ciupesc de obraji, ca să aduc puțină culoare pe chip, dar asta nu mă face decât

să par pătată pe față, așa că mă opresc.

Oricum, aici nu suntem decât Ethan și cu mine. Da, vreau să arăt cât pot de bine pentru soțul meu, dar suntem deja căsătoriți de șase luni. Înțelege și el că nu pot arăta perfect absolut tot timpul. Adică, na, sunt sigură că înțelege asta. Chiar dacă el arată mereu frustrant de perfect.

Când ies din baie, remarc încă un raft pentru cărți, îndesat sub scară. Iisuse, Dr. Adrienne Hale chiar iubea cărțile. Cele mai multe dintre rafturile răspândite prin casă conțin cărți de psihiatrie sau psihologie. Sau, mă rog, chestii legate de mintea umană. Însă acest raft este diferit. Acesta geme de romane – plăceri vinovate.

Scanez cu privirea teancurile de cărți, căutând ceva cu care aș putea să-mi trec timpul dacă rămânem blocați aici mai mult timp. Încerc să mi-o imaginez pe psihiatra cu ochi verzi cuibărită pe canapea, cu un roman scris de Danielle Steel – nu reușesc. Nici eu nu sunt fana poveștilor romantice. Dar există aici câteva cărți de Stephen King, care se potrivesc mai bine cu gusturile mele. Plus că sunt lungi și antrenante.

Am citit deja toate cărțile lui Stephen King existente în rafturile astea, dar nu m-ar deranja să recitesc ceva clasic. Și, oricum, n-o să stau aici îndeajuns încât să termin o carte, așa că n-are niciun rost să încep ceva nou. Aleg mai întâi un exemplar din *It,* dar practic îmi răsucesc încheietura încercând s-o trag afară din raft – asta s-ar putea să fie un pic cam lungă dacă nu petrecem aici decât o noapte. În cele din urmă mă decid pentru *Shining* – una dintre preferatele mele – și trag cartea afară, ca s-o scot din raft.

Doar că nu iese.

Trag și mai tare, însă se eliberează doar partea de sus. Partea de jos rămâne înțepenită în loc. Iar când forțez și mai mult capătul ieșit în afară, aud un clic sonor. Iar raftul cu cărți se deplasează ușor.

Ce mama drac…?

Mă uit peste umăr. Nu-l zăresc nicăieri pe Ethan. Probabil că se chinuie încă să pornească încălzirea. Mă uit pe după raftul cu cărți – s-a desprins de perete. Trag de o lateralã și o ușă încastrată se deplasează către mine. Clipesc de câteva ori, căci nu reușesc să-mi cred ochilor.

E o cameră secretă.

CAPITOLUL 8

În cameră este întuneric deplin, dar simt că este mică. Cam de dimensiunea dressingului de la etaj. Mijesc ochii în beznă, încercând să las pupilele să se ajusteze.

Mai fac un pas și ceva mă plesnește peste față. La început mi se pare că este o pânză de păianjen, apoi îmi dau seama că e un șnur. Pipăi o clipă în preajmă, încercând să-l apuc. Apoi îl nimeresc cu degetele și trag de el. Încă un clic și un bec stingher luminează încăperea.

Fac ochii mari, cercetând interiorul.

Am avut dreptate în ceea ce privește spațiul – este o încăpere mică. O parte din mine era înfricoșată la gândul că aș putea găsi un cadavru ascuns aici, dar nu. Camera e ticsită cu alte rafturi, îngrămădite în orice locușor disponibil. Dar aceste rafturi nu conțin cărți.

Sunt pline până la refuz cu casete audio.

Aici trebuie să fie – Dumnezeule, nici măcar nu pot să-mi imaginez așa ceva – cu *miile.* Și fiecare este etichetată în același fel – un grup de inițiale urmat de un număr și apoi de o dată. Datele par să meargă până acum zece ani și văd zeci de inițiale diferite. Rândul din fața mea este etichetat cu inițialele PL. Acestea sunt la fel cu inițialele subiectului principal portretizat în cartea lui Dr. Hale care a doborât toate recordurile de vânzări, *Anatomia fricii* – ar putea oare să fie aceeași persoană? Casetele astea conțin înregistrările ședințelor private ale lui PL?

Și mai este o casetă etichetată diferit. E îndesată ia capătul unuia dintre rânduri și nu are decât un singur cuvânt scris cu litere mari, de tipar:

LUKE

Numele ăsta îmi aduce aminte vag de ceva. *Luke.* Era oare numele iubitului despre care au crezut că a ucis-o pe Adrienne Hale? Au trecut niște ani de când povestea ținea prima pagină a tuturor ziarelor și era pe toate canalele de știri. *Dispariția doctoriței Adrienne*

Hale.

Mă întreb dacă poliția știa despre această cameră ascunsă.

Îl aud vag pe Ethan strigându-mă. Probabil că a pornit încălzirea. Sunt sigură că se întreabă de ce stau atât de mult la baie. Nu am reputația că mă mișc *repede* la toaletă, dar acum a durat mult chiar și pentru mine.

— Vin într-un minut! strig eu.

Din impuls, apuc din raft una dintre numeroasele casete cu eticheta PL și o îndes în buzunarul paltonului. Apoi trag de șnurul din tavan și camera se scufundă în întuneric. Ies și împing raftul cu cărți la loc, auzind clicul de închidere. Fac un pas înapoi; n-ai putea spune că acolo e o cameră secretă.

Mă grăbesc spre living, unde-l găsesc pe Ethan în picioare, în fața canapelei. Rânjește cu gura până la urechi și leagănă în mâna dreaptă o sticlă cu vin.

— Am pornit căldura!

Tremur.

— Încă e frig de tot aici.

— Păi o să dureze un pic ca să se încălzească ditamai locul.

Dă sugestiv din cap spre livingul enorm. Mi-ar plăcea să subliniez că, dacă ne mutăm aici, facturile pentru încălzire vor fi astronomice, dar Ethan vine dintr-o familie cu suficientă dare de mână încât să nu-și facă griji pentru astfel de lucruri.

— Te-ai descurcat să găsești baia?

— Da.

Bag mâna dreaptă în buzunarul adânc al pardesiului și simt forma dreptunghiulară a casetei. Ăsta ar fi momentul în care să-i spun ce-am descoperit. Nu există niciun motiv pentru care să nu-i spun.

Dar știu că n-ar vrea ca eu să ascult acele casete. Mi-ar spune că nu-i treaba mea – se plânge încontinuu că sunt mare băgăcioasă. Totuși, nu sunt – am doar o înclinație naturală spre *curiozitate.* Este ceva greșit în asta?

— Și uite!

Ethan ridică sticla cu vin sângeriu.

— Am găsit ceva cu care să ne încălzim între timp.

— Oh?

Coboară sticla, ca să citească eticheta.

— E un cabernet sauvignon. Din… Stellenbosch, Africa de Sud.

— Vin din Africa de Sud?

— Oh, da. Multe soiuri bune de cabernet vin de acolo.

Ethan știe chestii din astea. E un fel de expert în vinuri. Poate să-ți spună la orice oră ce regiuni sunt cele mai bune pentru ce soiuri de vin, ce note acide sau dulci să urmărești în ce vin, și ce mâncare se potrivește cu un anumit soi. De cele mai multe ori, doar dau din cap și mă prefac că știu despre ce vorbește.

— Așadar, spun eu, ai furat o sticlă de vin?

— Nu e vreun vin *așa grozav,* dă el înapoi.

Nu știu dacă e adevărat ce spune, cu toate că Ethan nu s-ar băga să bea ceva ieftin, așa că trebuie să fie cel puțin decent. Vinul lui preferat este Cheval Blanc.

— Și, oricum, este vina lui Judy că ne-a invitat aici în mijlocul unui viscol și ea n-a catadicsit să apară. Ne trebuie ceva ca să ne treacă vremea.

— Sunt sigură că Judy nu și-a dat seama că o să înceapă să viscolească, spun eu, însă e prea târziu.

Ethan toarnă deja vin în două pahare pe care le-a așezat pe măsuța de cafea, în fața șemineului.

S-a așezat pe colțar, așa că mă așez și eu lângă el. Ia unul dintre pahare, plin aproape până-n buză cu lichidul de un roșu întunecat; fără tragere de inimă, fac și eu la fel. Înclină paharul spre al meu.

— Pentru noua noastră casă, spune el.

Oh, Dumnezeule.

Ia o înghițitură lungă, în timp ce eu mă tot gândesc ce să fac cu vinul din paharul meu. Nu pot să-l beau. Poate o înghițitură sau două, dar nu paharul ăsta mare, plin-ochi, nici pe departe. Și nici nu-i pot spune lui Ethan de ce, fiindcă nu știe că sunt însărcinată.

Exact. Am rămas gravidă.

Au trecut deja două săptămâni de când ar fi trebuit să-mi vină ciclul. Acum mai bine de o săptămână am făcut pipi pe bețișor și am văzut apărând cele două liniuțe roz care ne vor schimba complet viețile.

Sunt îngrozită să-i spun micul meu secret. Înainte de a ne

căsători, am decis împreună că ne dorim copii. Eu am o soră, însă Ethan e copil unic și părinții lui au murit, așa că am fost încântați de ideea de a avea propria familie. Dar – am căzut și aici de acord – fără copii în viitorul apropiat. Suntem relativ tineri și voiam să avem șansa de a călători doar noi doi, de a ne bucura unul de celălalt încă vreo câțiva ani înainte să aducem și un copil în combinație. Minimum doi ani înainte de *a începe* încercările – așa am decis.

Și iată-mă acum, la doar șase luni de la nuntă. Cu un copil pe drum.

Nu a fost vina mea. Îmi iau cu religiozitate pastilele contraceptive. Mi-am pus și alarmă pe telefon, pentru cazul în care uit. Însă luna trecută am făcut o infecție respiratorie și am luat niște antibiotice pe care mi le-au dat la urgență. Se pare că au anihilat efectul contraceptivelor. Cine ar fi zis?

Sunt absolut îngrozită să-i spun lui Ethan. Era foarte hotărât în privința asta – să mai așteptăm până facem copii. Voia să avem timp pentru noi doi. Efectiv, i-am distrus toate planurile. Și nu știu sigur cum o să primească vestea. Nu prea bine, presupun.

Ethan e iute la mânie. Nu și-a vărsat niciodată nervii pe mine, dar l-am văzut în acțiune. Este CEO într-o companie mică, aflată la început, și odată l-am auzit din întâmplare vorbind la telefon cu unul dintre angajați, care o dăduse rău de tot în bară cu ceva. Mi-a căzut fața când l-am auzit cum răcnește la bietul om la telefon. Habar n-aveam că are un asemenea temperament. A fost o reamintire îngrijorătoare a faptului că îmi cunosc soțul de mai puțin de un an. Nu știu exact cum este el, de fapt.

Așa că, în ultima săptămână și jumătate, am ținut pentru mine secretul acesta. Trebuie să-i spun cât mai repede, dar mi-e groază de asta cu fiecare fibră a ființei mele. Nu vreau să urle la mine cum a făcut cu omul ăla de la telefon. Ar fi sfârșitul oficial al lunii noastre de miere.

Mă întreb dacă acum e momentul potrivit. Când a reușit să pornească încălzirea, este entuziasmat de perspectiva cumpărării acestei case (chiar dacă nu se pune în niciun caz problema să locuim vreodată aici) și are în mână un pahar cu vin. Și când mă privește întrebător, așteptând să vadă ce cred despre acest cabernet.

Da, acum ar trebui să-i spun. Are sens.

Dar n-o fac.

În schimb, ciocnesc cu el și abia dacă îmi înmoi limba. Apoi mă ling pe buze.

— Mmm. Delicios.

— Simți nota mentolată?

— O… simt.

Ethan mai ia o înghițitură lungă, în timp ce mă prefac și eu că sorb din paharul meu. Se întinde să mă ia de mână și îl las.

— E chiar drăguț, suspină el.

— Mmm.

— Pur și simplu pot să-mi imaginez cum ar fi să locuim aici.

Mă strânge de mână, în timp ce ochii lui albaștri se pierd undeva, în depărtare.

— Noi doi, împărțind o sticlă de vin – un vin *bun* – în timp ce șemineul duduie și ne ține de cald.

— Și câțiva copii mergând de-a bușilea prin preajmă, adaug eu, ca să-i văd reacția.

Râde.

— Poate în câțiva ani.

Ei bine, cel puțin n-a luat-o complet razna la ideea asta. Presupun că era prea mult să sper că, atunci când voi pomeni de copii, să sară și el imediat: *Da! Chiar mi-am răzgândit în privința asta! Hai să facem unul chiar acum!*

Vine mai aproape de mine și mă ia cu brațul pe după umeri, trăgându-mă spre el. Îmi oferă o scuză să așez paharul pe măsuța de cafea. E chiar drăguț și confortabil să ne ținem așa în brațe, pe canapea. Poate că, totuși, casa asta nu-i atât de rea. Lui pare să-i placă la nebunie. Și, dacă hotărâm să locuim aici, o să mai îndulcească vestea sarcinii-surpriză.

Apoi mă uit iar spre șemineu. La portretul doctorei Adrienne Hale. Pare că se uită drept la noi cu ochii aceia verzi, pătrunzători, cu părul ca o flacără mânioasă încadrându-i chipul. Mă cutremur.

— Tot îți mai este frig? îmi murmură Ethan în păr.

— Nu…

Îmi urmărește privirea spre portretul atârnat pe perete. Ochii i se

întunecă la fel cum s-a întâmplat prima dată când l-a văzut.

Zâmbesc prostește.

— Îmi pare rău, dar îmi dă fiori.

— Da, nici mie nu-mi place deloc.

Un mușchi îi zvâcnește în falcă.

— Stai, că rezolv acum.

— Poftim?

Înainte să-l întreb ce are de gând să facă, Ethan a și sărit de pe canapea și se îndreaptă hotărât spre șemineu. Apucă portretul, în rama lui grea de lemn, și încearcă să-l dea jos de pe perete. Lasă pictura pe podea și, după o ezitare de-o clipă îl sprijină de perete, cu spatele la noi.

— Ethan.

Îmi frământ palmele brusc transpirate.

— Nu poți face așa ceva.

— De ce nu? O să-l pun la loc înainte să plecăm de-aici. Doar *ei* n-are cum să-i mai pese.

Mă holbez la locul rămas gol deasupra șemineului, incapabilă să articulez sentimentul neliniștitor care mi s-a cuibărit în capul pieptului. Iată-ne aici, petrecându-ne noaptea în casa doctoriței Adrienne Hale, bându-i vinul, și acum bătându-ne joc de portretul ei atârnat pe perete. *Și* eu am șutit o casetă din camera ei secretă. Nu cred în fantome, dar, dacă aș fi crezut, fantoma ei trebuie să fie *al naibii de supărată* în momentul ăsta.

Însă Ethan nu mai pare să se preocupe de asta, acum, că a dat tabloul jos și l-a pus cu spatele la noi. Se așază iar lângă mine, pe canapea, și îmi desface primul nasture al paltonului de lână.

— Crezi că s-a încălzit suficient încât să-ți dai ăsta jos?

În ultima jumătate de oră s-a încălzit considerabil, îl las să-mi desfacă nasturii paltonului și, după aceea, să mă sărute pe gât. De obicei, acela e punctul meu sensibil – mă înnebunește de-a binelea. Însă acum nu simt nimic.

— Ar trebui să ne botezăm noua casă, murmură el cu buzele lipite de gâtul meu.

Îl sărut și eu, încercând să storc un pic de entuziasm în timp ce se ocupă de nasturele de la blugii mei. Dar nu pare să-mi placă așa

cum îmi place de obicei. Chiar și cu portretul întors cu fața la perete, tot simt ochii cei verzi ai lui Dr. Hale pironindu-mă.

CAPITOLUL 9

Ei bine, am reușit să botezăm casa. Ar putea fi noua noastră casă, dar deocamdată am botezat casa *altcuiva.*

După ce terminăm, Ethan este într-o bună dispoziție caracteristică. Indiferent de câte ori facem sex, el tot se poartă ca și când ar fi cel mai minunat lucru din lume și nu i-ar veni să creadă că a reușit să mă aducă în pat. E drăguț din partea lui. E un tip tare drăguț. Prietenele mele s-au înșelat cum nu se poate mai tare văzând peste tot semnale de alarmă. Nu-i perfect, dar cine este?

Poate că acesta ar fi momentul să-i spun de copil. Este bine dispus, e încântat în privința casei – când altcândva ar fi mai potrivit?

— Ești tăcută, observă el în timp ce-și închide fermoarul pantalonilor.

— Sunt?

— Da. Pari căzută pe gânduri.

Îmi zvâcnesc buzele.

— Căzută pe gânduri?

— De parcă te-ar preocupa ceva.

Acum e acum. Aș putea să-i spun. Poate că o să i se pară OK. Doar vrea copii *la un moment dat.* Nu, nu acesta era planul. Dar copiii vin și când nu te aștepți. Nu poți controla acest lucru.

Deschid gura, gata să rostesc cele trei cuvinte. *Sunt însărcinată, Ethan*. Însă cuvintele nu-mi ies din gură. Și nu-mi dau seama de ce.

Poate că șovăi să-i dau o veste surprinzătoare și poate supărătoare pentru el într-un moment în care suntem blocați într-o casă izolată de lume, doar noi doi, unde nu ne poate auzi nimeni și de unde n-ai cale de scăpare.

Clipesc, surprinsă de propriile gânduri. Iar ultimul chiar n-are niciun sens – trebuie să fie o paranoia declanșată de vreun hormon de sarcină. Da, sunt îngrijorată că Ethan n-o să fie tocmai entuziasmat de veștile mele și da, este cam temperamental. Dar *niciodată* nu mi-ar face vreun rău. Știu sigur lucrul ăsta.

— Nu mă preocupă nimic, spun într-un final. Sunt doar un pic obosită.

Îi zâmbesc larg.

— Tu m-ai obosit așa.

Ethan se luminează, mândru de el. Se întinde și îi pot vedea părul blond-auriu de pe abdomen. Soțul meu este tare chipeș. Când l-am văzut prima dată, m-am gândit că e cel mai arătos bărbat din câți am văzut eu vreodată. Am știut că, după ce o să ieșim o vreme împreună și o să ajung să-l cunosc mai bine, o să observ tot mai multe imperfecțiuni. Și am identificat câteva dintre ele. Are ochii prea apropiați. Este un pic cam scund pentru un bărbat. Firele alea blonde de păr nu se găsesc doar pe piept, ci și pe spate.

Însă, în mod ciudat, toate aceste imperfecțiuni îl fac și mai frumos. Nu pot explica cum anume.

— Te deranjează dacă mă duc să fac un duș? mă întreabă el.

— Un duș?

— Exact. Pare că avem și apă caldă.

Îmi face cu ochiul.

— Și am transpirat un pic.

— Da, dar…

Nu vreau să articulez cât de inconfortabil mă face să mă simt ideea că ar face un duș aici.

— N-ai haine de schimb.

— Dar tot ar fi bine să mă simt curat.

Mă chinui să gândesc, încercând să mă găsesc un motiv rezonabil pentru care n-ar trebui să facă dușul ăla. Nu-mi vine în minte nimic rațional.

— Ai de gând să folosești baia din dormitorul matrimonial?

— Așa plănuiam.

— Dar nu te simți aiurea? Adică, na, ultima persoană care a folosit baia aia e moartă.

Ridică din umeri.

— Cred că nu-mi pasă așa de tare. Vreau să spun că psihiatra aia a dispărut – când, acum trei ani? Doar nu a folosit baia ieri.

Sunt hormonii de sarcină, clar. Sunt sigură că ei sunt de vină pentru că mă simt atât de inconfortabil în legătură cu povestea asta.

Nu există niciun motiv pentru care Ethan n-ar putea să facă un duș în baia din dormitorul principal.

— În regulă. Eu o să rămân aici.

— Sigur. Termină-ți vinul.

Corect. Asta îmi amintește că trebuie să vărs paharul în chiuvetă, ca să creadă că l-am băut.

Abia după ce îl văd pe Ethan dispărând pe scara spiralată îmi amintesc de caseta pe care am vârât-o în buzunarul paltonului. În birou descoperisem reportofonul, dar fără nicio casetă în el. Acum am dat și peste filonul de aur. În mod sigur, Ethan n-ar vrea ca eu să ascult acele casete, dar cât timp e ocupat cu dușul, eu pot face absolut orice doresc.

Îndată ce aud dușul pornit la etaj, scot caseta din buzunar și mă întorc în biroul lui Adrienne Hale. Reportofonul este exact acolo unde l-am lăsat – pe biroul superb din mahon. Mă așez pe scaunul de piele și cercetez butoanele prăfuite. Înregistrare, Redare, Derulare, Derulare rapidă înainte, Oprire/Deschidere și Pauză.

Apăs prudentă butonul „Oprire/Deschidere”. Capacul locașului pentru casetă se deschide cu un pocnet.

Suflu praful din interior, apoi iau caseta găsită în camera secretă. Are pe ea inițialele PL. Lângă acestea scrie 2. iar data este de acum șase ani. Scot caseta din carcasă și o scutur un pic, apoi o strecor în locașul din reportofon. Cu o mișcare rapidă, apăs capacul la loc.

Nu știu dacă bateriile reportofonului mai sunt funcționale. Există posibilitatea ca butonul de deschidere să fie acționat de un arc sau ceva în genul ăsta. Cât durează niște baterii, dacă nu le folosești? Probabil că Ethan ar ști răspunsul la această întrebare. Dar nu ar vrea să ascult casetele, așa că nu-i pot întreba.

Apăs cu arătătorul pe butonul „Derulare”. În aceeași clipă aud un vâjâit, în timp ce caseta se derulează de la început. Se pare că bateriile încă funcționează. După aproximativ un minut se aude un clic și procesul de derulare încetează. Caseta a ajuns la capăt. Pregătită ca eu s-o ascult.

Șovăi cu degetul deasupra butonului „Redare”. Chiar am de gând să fac asta? Chiar am de gând să ascult sesiunile private de terapie pe care Dr. Adrienne Hale le-a înregistrat și le-a ascuns într-un dulap

secret?

Da. Se pare că asta am de gând să fac.

CAPITOLUL 10

TRANSCRIEREA ÎNREGISTRĂRII

Aceasta este sesiunea #2 cu PL, o femeie de 25 de ani care experimentează un sindrom de stres posttraumatic (PTSD) după ce a supraviețuit unui eveniment extrem de traumatizant.

PL: Bună ziua, Dr. Hale.

DH: Ești cam palidă azi. Te rog… ia loc.

PL: Sunt bine. Doar că… nu am dormit deloc bine azi-noapte.

DH: Și la prima ta vizită ai pomenit de coșmaruri.

PL: Da. Ca și când aș retrăi iar totul. Ca și când s-ar întâmpla din nou.

DH: Știu că ai avut dificultăți să vorbești despre asta la prima ta vizită, dar dacă acum te simți mai relaxată cu mine, m-ar ajuta foarte mult să aud ce s-a petrecut în noaptea aceea, povestit în cuvintele tale.

PL: Îmi este atât de greu să vorbesc despre asta! E mai ușor să vorbesc despre… alte lucruri.

DH: Dar sunt aici ca să te ajut. Nu te pot ajuta dacă nu știu prin ce ai trecut.

PL: Da. Da, înțeleg, însă…

DH: Te rog, încearcă. Nu trebuie să te grăbești. Avem la dispoziție toată ședința de azi.

PL: A fost… a fost cea mai rea noapte din viața mea, Dr. Hale. Am pierdut totul.

DH: Începe cu începutul, atâta tot.

PL: Păi eu… adică *noi…* am închiriat cabana pentru weekend și eram atât de nerăbdători să mergem. Ne-am distrat atât de bine, chiar dacă a plouat tot weekendul. Am stat împreună, am copt bezele în șemineu…

DH: Și pe urmă?

PL: S-a întâmplat după ce Cody și cu mine plecaserăm deja la

culcare. Megan și Alexis se duseseră în camerele lor. Eram pe cale să adorm… aerul proaspăt mă obosește întotdeauna, în plus, băusem ceva… Iar apoi m-am trezit din cauza unor țipete îngrozitoare.
DH: Și…?
PL: Era Cody. Urla alături de mine în pat și… și avea pieptul acoperit de sânge. M-am trezit și am văzut aplecat peste el un bărbat care ținea în mână un cuțit. Nu l-am zărit prea bine, pentru că ploua și cerul era foarte întunecat. Nu i-am deslușit fața, dar îi vedeam părul ud lipit de craniu. Și i-am simțit și *mirosul.* Mirosea a câine ud, și încă a ceva. A putregai.
DH: Sună îngrozitor.
PL: Mă trezesc uneori noaptea și încă simt mirosul acela. Îl simt peste tot în încăpere. Acel miros îngrozitor, putregăit… Oh, Doamne… [*izbucnește în plâns*].
DH: Este OK. E OK să plângi. Te afli într-un spațiu sigur.
PL: Pur și simplu… pur și simplu nu pot…
DH: Te rog, ia un șervețel.
PL: Nu-i corect! Cody și cu mine trebuia să ne căsătorim peste o săptămână. Urma să mergem în luna de miere, în Bermuda. Trebuia să-mi petrec restul vieții alături de el și acum… acum e îngropat într-un sicriu, la un metru în pământ. Ori de câte ori mă gândesc la asta…
DH: E OK. O să fie OK.
PL: Cum? *Cum o* să fie OK, Dr. Hale? Omul cu care urma să mă căsătoresc este *mort.* Cei mai buni prieteni ai mei sunt *morți.* Mama spune mereu: dacă ar exista un nebun pe o rază de o sută de kilometri, pe mine m-ar găsi. Și, în noaptea aia, m-a găsit. Am căpătat o cicatrice pe burtă care să-mi amintească pe veci de el.
DH: Totuși, nu a fost vina ta.
PL: Nu e drept ca ei toți să fi murit, iar eu să fiu încă aici. Ar fi trebuit să mor și eu.
DH: Nu spune asta.
PL: E adevărat, Dr. Hale. Asta mi-a spus și doctorul, la spital. Aș fi putut să mor.
DH: Dar n-ai murit. Ai supraviețuit. Ești o supraviețuitoare. Ai fi

putut sângera până la moarte în cabana aceea, dar tu ai alergat prin ploaie și noroi și ai făcut semn unei mașini să oprească și să te ajute. De aceea ești în viață.
PL: Nu mă simt ca o supraviețuitoare. Mă simt ca… un dezastru. Nu pot să dorm. Nu pot nici măcar să-mi păstrez un job.
DH: Și de aceea ești aici. Ca să te faci bine. Acesta e doar începutul.
PL: Dacă l-ar fi prins, aș fi putut să merg mai departe. Însă, de fiecare dată când închid ochii, îmi imaginez că este la fereastra mea. Privindu-mă când dorm.
DH: Cuvintele-cheie aici sunt „îmi imaginez". El nu-i cu adevărat acolo.
PL: N-ai de unde să știi asta! La urma urmelor, eu sunt singura care îl poate identifica. Sunt sigură că mă vrea moartă.
DH: Nu poți să gândești în felul ăsta. Acum ești în siguranță. Dacă ar fi avut de gând să te găsească, ar fi făcut-o deja. Este o persoană impulsivă.
PL: Cred că o să-mi pierd mințile, Dr. Hale. E singurul lucru la care mă pot gândi. De fiecare dată când intru în mașină, mi se pare că m-a urmărit. Și când am venit încoace, am fost sigură că se află în mașina din spatele meu.
DH: Dar știi că totul este doar în mintea ta.
PL: Nu știu asta. Și nici tu nu știi asta. Din câte știm, chiar e posibil *să mă fi urmărit* până aici. Poate că acum așteaptă afară. Poate că, în secunda în care deschid ușa, o să ne ucidă pe amândouă.
DH: Știi cât de puțin probabil este lucrul acesta?
PL: Eu…
DH: Ascultă-mă. Nu-l poți lăsa pe acest psihopat să-ți controleze viața. Ești aici ca să-ți fie mai bine. Familiei tale îi pasă de tine și de aceea te-a trimis la mine.
PL: Dar nu-mi este mai bine.
DH: Acesta e doar începutul. O să te simți mai bine.
PL: Dr. Hale…
DH: Îți promit. O să fii mai bine.

CAPITOLUL 11

TRICIA

ÎN PREZENT

Ascult deja înregistrarea de vreo patruzeci de minute când îmi dau seama că sunt aici de prea multă vreme. La fel ca în cazul meu, se știe că Ethan este extrem de lent la baie, dar chiar și așa trebuie să fi terminat până acum cu dușul și îmbrăcatul. Poate să coboare în orice clipă și să înceapă să mă caute.

Am pierdut noțiunea timpului. Este ceva în vocea doctoriței Adrienne Hale, deopotrivă hipnotic și puternic, în timp ce-o consiliază pe tânăra pacientă prezentă și în *Anatomia fricii,* ai cărei prieteni și logodnic au fost uciși de un maniac într-o cabană din pădure. Când îi spune *o să fii mai bine,* este de parcă ai auzi vocea lui Dumnezeu însuși. Nu-i de mirare că a fost un psihiatru atât de respectat. Nu-i de mirare că atât de mulți oameni care se luptau cu traume majore au venit la ea pentru ajutor.

Dinspre scări se aude tot mai puternic un zgomot de pași. Scot repede caseta și o strecor în carcasa ei, apoi arunc carcasa într-unul dintre sertarele de la birou, cu doar câteva secunde înainte ca Ethan să-și bage capul pe ușă.

— Aici erai!

Mă străduiesc să afișez un zâmbet.

— Aici eram.

Lasă capul într-o parte.

— Nu-ți băgai nasul prin sertarele de la birou, nu-i așa, Tricia?

— Nu, nu-mi băgam nasul, răspund cu sinceritate.

Mă grăbesc să ies din birou înainte să apuce să-și dea seama ce făceam aici. Acum stă chiar în prag, cu părul încă ud de la duș. Remarc imediat că nu poartă cămașa și pantalonii pe care-i avea

când am plecat de acasă. E îmbrăcat cu o pereche de blugi albaștri strânși pe gleznă și un tricou al echipei Yankees.

— De unde ai luat hainele astea? îl întreb.

— Oh.

Ethan se trage de gulerul tricoului Yankees.

— Le-am găsit într-un sertar din dormitor. Mi-am pus pe umeraș cămașa și pantalonii, ca să mă pot îmbrăca mâine-dimineață cu ele.

Tricoul și blugii nu sunt ale lui Adrienne Hale. Sunt prea mari pentru Ethan, prin urmare, mult prea mari pentru silueta mignonă a psihiatrei. Dar se aflau în sertarele ei, așa că presupun că i-au aparținut iubitului ei, Luke.

— Poate vrei să te schimbi și tu înainte de a merge la culcare, sugerează el. În celelalte sertare sunt tone de pijamale.

Nu știu ce-i mai rău – să porți hainele unei femei moarte sau pe ale bărbatului care a ucis-o?

— Sunt OK. O să dorm în sutien și chiloți.

— Cum vrei. Acum vii sus?

Mă uit la ceas. S-a făcut târziu și, având în vedere că ninge în continuare puternic, n-avem decât să ne petrecem noaptea aici. Ideea asta mă îngrozește mai tare decât aș fi crezut. Însă trebuie s-o facem și pe asta.

Pot s-o fac.

— Bine, spun eu. Hai să mergem sus.

În timp ce-l urmez pe Ethan la etaj, mă țin de balustradă de parcă m-ar conduce la locul execuției. Dincolo de fereastră este o beznă atât de densă încât, chiar și cu luminile aprinse, scara și culoarele sunt tot întunecate. Probabil că, dacă cineva ar schimba toate becurile, lumina ar ajunge la un nivel confortabil. Dar n-o să ne apucăm acum de asta. Suntem norocoși că este cât de cât lumină.

Merg în continuare după Ethan, pe coridor, însă mă opresc brusc când îmi dau seama că se îndreaptă spre dormitorul matrimonial.

— Ce faci?

Se întoarce și se încruntă la mine.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nu mă culc în dormitorul ăla.

— De ce nu?

— Pentru că acolo a dormit psihiatra moartă!

Lui Ethan îi cad umerii.

— Tricia, încetează cu prostiile. Dormitorul matrimonial este de departe cea mai mare încăpere. Aici o să dormim când o să ne mutăm.

Da, peste cadavrul meu.

— De asemenea, adaugă el, ăsta e singurul pat făcut. Habar n-am unde ține așternuturile și alte chestii de genul ăsta, dar n-am chef să caut. Sunt obosit și nu vreau decât să merg la culcare. Ție nu ți-e somn?

Simt cum mă inundă un val de epuizare venit de nicăieri. În ultima vreme mi se întâmplă din ce în ce mai des. Seara mă simt brusc aproape copleșită de oboseală. Presupun că e din cauza faptului că trupul meu creează acum o cu totul altă persoană, diferită de mine.

În orice caz, sunt de acord cu el – nu-mi vine să mă apuc să caut o lenjerie ca să fac alt pat.

— Bine. Putem să dormim în dormitorul principal.

După ce intrăm, primul lucru pe care-l fac este să încerc să încui ușa. După lumina aceea misterioasă pe care-am văzut-o strălucind la etaj, nu cred că aș fi în stare să adorm fără să încui. Din nefericire, lucrurile nu sunt atât de simple.

— Ce faci? mă întreabă Ethan, de lângă pat.

Și-a scos blugii, dar a rămas îmbrăcat cu tricoul Yankees.

— Vreau să încui ușa.

— Nu cred că se încuie.

Întorc iute capul, ca să mă uit la el.

— Ce dormitor e ăla, să n-aibă o cheie la ușă?

— Nu știu, Tricia.

În voce i se citește o notă de exasperare.

— Suntem în mijlocul pustietății și femeia locuia singură. De ce i-ar fi trebuit o cheie la dormitor, dacă avea deja una la ușa de la intrare?

Fiindcă ar putea fi cineva la ea în casă și ar putea să-l țină la distanță cât timp cheamă ajutoare?

Că tot veni vorba despre chemarea ajutoarelor, n-am văzut în toată casa nici măcar un telefon fix. Astăzi, cei mai mulți folosesc

telefoane mobile, însă având în vedere cât de prost e semnalul aici, pare rezonabil să fi avut un telefon fix, măcar din motive de siguranță. Dar n-am văzut așa ceva.

Mă îndepărtez de ușa dormitorului, prea agitată ca să-mi iau ochii de la ea.

— Mâine cum o să reușim să plecăm de-aici?

Ethan se așază cât mai confortabil în pat.

— Sper ca, după ce trece viscolul, să revină semnalul telefoanelor.

— Și dacă nu revine?

— O să ne găsească cineva, în curând.

Vocea îi debordează de o încredere pe care mi-aș dori s-o împărtășesc și eu.

— Judy știe că suntem aici. Poate că încearcă chiar acum să ne contacteze. Și, desigur, mama ta va veni să ne caute dacă nu dă de tine în următoarele douăzeci și patru de ore.

— Ba nu-i adevărat.

— Oh, hai, lasă-mă. Știi că așa e, Tricia.

Bate cu palma în partea liberă de pat.

— Ai tăi te iubesc. Nu-i nimic în neregulă cu asta.

Din fericire, Ethan nu a fost niciodată gelos pe relația mea cu părinții și cu sora mea. Suntem destul de apropiați și vorbesc cu mama în fiecare zi. Părinții lui Ethan au murit înainte ca noi să ne cunoaștem. A fost un accident, ceva, însă nu-i place să vorbească despre asta – se închide numai când pomenești ceva de el. La mica noastră nuntă, din cei treizeci de invitați, doar cinci au fost din partea lui – numai prieteni, nimeni din familie. A trebuit să mă străduiesc mult să scurtez lista mea de oaspeți, în timp ce părea că el se străduiește din răsputeri să adune cinci oameni.

Dar nu-i nimic rușinos în a-ți dori să ai alături doar cinci oameni la nunta ta. Cinstit vorbind, și eu aș fi fost foarte mulțumită dacă mama n-ar fi invitat-o pe Debbie, verișoara cea acră, sau pe Bob, unchiul din partea tatei, cel-mereu-beat.

Sting lumina și mă prăbușesc pe partea dreaptă a patului. Este aceeași pe care dorm și în patul nostru de acasă. E ciudat cum ne-am ales fiecare câte o parte și niciunul dintre noi nu poate dormi pe cealaltă. Nu suntem împreună decât de un an și un pic, dar aceste

obiceiuri deja au devenit cumva înrădăcinate.

Ethan își mulează trupul pe al meu și respirația lui devine din ce în ce mai profundă. Nu știu cum poate fi atât de relaxat aici. De obicei, mă simt în siguranță și mi-e cald în brațele lui, dar nu și acum. Acum nu mă simt deloc în siguranță.

CAPITOLUL 12

Este trei dimineața și sunt trează, stau cu ochii larg deschiși în întuneric.

La un moment dat, am reușit să ațipesc. După ce ne-am băgat în pat, m-am tot foit și răsucit, până când Ethan s-a dus într-un final la parter și mi-a adus un pahar cu apă, insistând că o să mă simt mai bine. Într-un fel a funcționat și am ațipit, dar două ore mai târziu m-am trezit să fac pipi.

Din prima zi în care am descoperit că sunt însărcinată, am început să mă duc la baie la fiecare oră. Credeam că treaba asta nu trebuie să se întâmple până spre finalul sarcinii, dar se pare că eu sunt cu un pas înainte. Ethan chiar a comentat ceva pe tema asta, acum câteva zile, însă n-am putut să-i spun motivul.

Mi-am golit vezica de douăzeci de minute, dar nu pot adormi la loc. Întorc capul, ca să mă uit la Ethan care sforăie ușurel lângă mine. Pare să aibă un somn nocturn excelent în casa asta bântuită. Nu știu ce e-n neregulă cu soțul meu.

Mă dau jos din pat și arcurile saltelei gem ușor, însă nu suficient încât să-l trezească. Mă îndrept spre fereastra enormă aflată în cealaltă parte a încăperii și mă uit afară. Peluza din fața casei este complet acoperită cu zăpadă – un strat de cel puțin șase centimetri. Toți copacii sunt îmbrăcați în alb. Cu BMW-ul lui Ethan n-o să putem pleca prea curând de-aici. Singura noastră șansă este să revină semnalul rețelei de telefonie.

Îmi dau seama că somnul e o cauză pierdută, așa că decid să merg la parter. Însă e prea frig ca să cobor doar în sutien și chiloți. Scotocesc prin hainele pe care le-am scos de pe mine ieri, însă nu-mi vine să-mi pun blugi și bluză la trei dimineața.

Apoi văd halatul care atârnă pe ușa de la baie. În mod sigur i-a aparținut lui Adrienne Hale. Este roșu aprins, așa cum pare și părul ei într-o anumită lumină. Mă apropii ca să pipăi materialul – e ceva plușat. Plăcut la atingere și călduros, potrivit pentru o casă îngropată în zăpadă în fiecare iarnă.

Înainte să-mi pun la îndoială propria decizie, trag halatul din cuier și-mi bag brațele pe mâneci. Îmi vine perfect – probabil că port aceeași măsură ca Dr. Hale. Este la fel de călduros și confortabil pe cât pare și este chiar mai bine când înfășor cordonul pe talie și îl leg bine. În niciun caz n-am de gând să mai scot halatul ăsta de pe mine, acum, că am apucat să-l îmbrac.

Doar nu l-am furat. Nu fac decât să-l *împrumut.* Pentru o oră – cel mult.

Dau să ies desculță din baie, dar apoi observ papucii roșii și pufoși sprijiniți de noptieră. Ei bine, dacă tot am împrumutat halatul, aș putea la fel de bine să iau și papucii pufoși, asortați.

Trag după mine ușa de la dormitor și cobor încet, cu grijă, scara spiralată care duce la parter. Nu știu exact ce-o să fac aici. Cea mai bună variantă e să găsesc o carte de citit. Ar fi cea mai bună șansă să adorm.

Trec pe lângă rafturile pline cu texte despre funcționarea minții omenești și mă îndrept direct spre cel din spate – cel ticsit cu romane. Desigur, acesta este chiar raftul care camuflează și camera secretă a doctoriței. Cercetez pentru a doua oară cărțile depozitate aici.

Sunt o mulțime de titluri incitante. Nu poți spune că n-ai ce citi.

Însă, din nou, privirea îmi este atrasă de *Shining.* Cu toate că știu că nu-i o carte adevărată. Sau poate că tocmai *de aceea* sunt atrasă de ea.

N-ar trebui. Chiar n-ar trebui.

Aproape împotriva voinței mele, degetele mi se îndreaptă spre cotorul volumului. După o fracțiune de secundă de ezitare, trag de carte la fel cum am făcut și prima dată și, din nou, aud acel clic. Raftul se deplasează.

Camera secretă se deschide iar.

A doua oară este mai ușor, mai ales când știu că Ethan doarme bușteanlaetaj și n-o să dea peste mine aici. Deschid larg ușa și imediat găsesc șnurul pentru aprins lumina. Becul singuratic pâlpâie, dând la iveală din nou rânduri și rânduri de casete cu înregistrări.

Având în vedere cât este de organizată camera și acum, am sentimentul că poliția n-a găsit-o niciodată. Dacă ar fi descoperit-o,

ar fi fost probabil vraiște. Însă toate casetele sunt aranjate meticulos. Și merg zece ani înapoi, iar cele mai recente date sunt de acum trei ani.

Chiar de dinaintea dispariției ei.

Îmi trece prin cap că, dacă polițiștii ar fi ascultat aceste casete, poate ar fi descoperit niște indicii care să-i ajute să afle ce s-a întâmplat cu ea. La urma urmelor, pare că a înregistrat sesiunile chiar până în ziua în care a dispărut. Poate chiar până în ziua respectivă.

Pe măsură ce examinez carcasele, îmi dau seama că avea un sistem de etichetare dincolo de inițialele fiecăruia: numărul ședinței de terapie și data. Le-a codat și pe culori. Prima ședință pare să fie cu cerneală albastră, cele care urmează – cu cerneală neagră, iar ultima – cu cerneală roșie. Tiparul se repetă iar și iar. Cu o singură excepție.

Există un rând lung de casete cu inițialele EJ, unde văd o carcasă etichetată cu roșu – adică ultima ședință – însă, chiar după ea, înregistrările reîncep o săptămână mai târziu. Deci, pare că Dr. Hale a avut ultima ședință cu acest sau această EJ, iar apoi le-a reluat aproape imediat. Și nu există ședință de final. Ultima casetă cu aceste inițiale este etichetată cu negru.

Asta înseamnă că încă se vedea cu pacientul acesta la momentul dispariției sale.

Scot din raft carcasa marcată cu roșu. Faptul că o ascult, poate însemna, într-adevăr, violarea intimității, dar nu sunt nume reale trecute pe etichete. Și nici nu pare c-o să pot dormi vreun pic în noaptea asta.

CAPITOLUL 13

TRANSCRIEREA ÎNREGISTRĂRII

Aceasta este sesiunea #137 cu EJ, bărbat în vârstă de 29 de ani, cu tulburare de personalitate narcisistă. Aceasta va fi ultima noastră întâlnire.

EJ: Salut, doctore. Ce mai faci?

DH: Sunt bine. Tu ce mai faci?

EJ: Ți-am adus un cadou.

DH: Da?

EJ: O sticlă de cabernet sauvignon Rustenberg. E din Africa de Sud, așa că are niște note de eucalipt.

DH: Ei, îți mulțumesc.

EJ: Nu știu câte știi despre felurile de mâncare potrivite pentru fiecare soi de vin, dar pe ăsta să-l bei lângă o friptură sau cu un fel cu sos greu, untos, cremos, care accentuează nota de pământ, fiindcă îi neutralizează taninurile.

DH: Apreciez pontul. Te rog, ia loc.

EJ: Da, sigur, bineînțeles. Îmi place mult partea asta, știi? Când mă așez pe canapeaua ta.

DH: Da. Ascultă…

EJ: Și chiar e o piesă de mobilier foarte frumoasă. Piele adevărată. Probabil că faci bani frumoși, doctore. Probabil că nici n-ai nevoie să-ți cumpăr eu vreo sticlă de vin! Și nici măcar nu lucrezi cu asigurările de sănătate.

DH: Da. De fapt, despre asta voiam să-ți vorbesc.

EJ: Despre ce anume? Despre asigurare? N-am folosit așa ceva. Mama plătește pentru toate ședințele.

DH: Tocmai asta-i chestia. Nu plătește. Ți-am explicat de mai multe ori că ei i se pare că nu ai făcut suficiente progrese pe parcursul acestor ședințe și nu vrea să le mai plătească și, după cum bine știi, eu nu lucrez cu asigurările.

EJ: Dar nu sunt de acord. Eu simt că *am făcut* o grămadă de progrese. Asta chiar mă ajută, înțelegi? Îmi place să vin aici.
DH: Indiferent dacă ai sau nu potențialul de a progresa pe parcursul terapiei, este rezonabil ca ea să nu vrea să continue să plătească, după ce am lucrat împreună peste doi ani.
EJ: Ei bine, asta-i o tâmpenie.
DH: Chiar și așa, este decizia ei. Și, după cum ți-am explicat în ultimele noastre câteva întâlniri, nu am fost plătită timp de două luni deja.
EJ: Oh. Înțeleg. E vorba numai despre bani.
DH: Din nefericire, asta e o afacere. Am facturi de plătit. Și dacă nu mă plătești pentru serviciile mele…
EJ: Dar nu am bani, doctore. Ești cam scumpă, știi? Cine își poate permite așa ceva? Eu nu sunt bogat, ca părinții mei. Tot ce primesc este o mică alocație, care abia dacă-mi acoperă chiria și întreținerea mașinii.
DH: Am vorbit în repetate rânduri despre cât de bine ți-ar prinde să-ți cauți un job.
EJ: Doctore, încerc, OK? Nu pot să-mi găsesc un job. Nu-i chiar atât de simplu. Nu am o grămadă de titluri șmechere, ca tine.
DH: Ai absolvit o facultate.
EJ: Da, și ce? Toată lumea a absolvit o facultate. Uite, o să plătesc până la urmă. Ai cuvântul meu. Poți să-mi acorzi o păsuire?
DH: Mă tem că n-ar fi corect.
EJ: Corect? Corect față de cine?
DH: Corect față de cei care plătesc pentru aceste ședințe.
EJ: Asta-i o porcărie, doctore! Și nu-i vorba că ai nevoie de bani. Adică, ai cartea aia bestseller. Pariez că ai făcut o avere. Uită-te la casa asta. *Tu* ar trebui să mă plătești pe *mine* ca să-mi auzi toate poveștile interesante de viață.
DH: Asta e irelevant.
EJ: Ba sigur că este relevant. Pariez că ai putea scrie o carte întreagă despre viața mea. Probabil că ai scoate un milion de dolari pe ea. Asta mi-ar plăti ședințele, nu-i așa?
DH: Nu așa merg lucrurile.

EJ: Deci îmi tai porția doar pentru că nu-mi mai pot permite ședințele cu tine? Adio și-un praz verde?
DH: Îmi pare rău. Am vorbit cu un coleg care acceptă decontarea de la asigurări și s-ar bucura să te preia ca pacient. Ți-am scris aici numărul lui.
EJ: Deci asta a fost. Mă arunci la coș.
DH: Nu te „arunc la coș". Te recomand unui coleg. Dacă, pe viitor, vei putea să-mi plătești ședințele…
EJ: Da. Cum să nu. Banii mei sunt suficienți de buni pentru tine, dar eu nu.
DH: Nu este deloc adevărat ce spui. Pur și simplu nu pot…
EJ: Ar trebui să mă duc la presă cu povestea asta. Văd cum ar arăta la știri: „Mare psihiatră școlită la Harvard lasă de izbeliște un pacient în nevoie pentru că nu are destui bani s-o plătească".
DH: Nu cred că ziarele ar fi interesate de o asemenea poveste, dar fă ce crezi că trebuie.
EJ: Toate astea sunt o scuză, nu-i așa? De fapt, nu-ți pasă deloc de mine.
DH: Ce vrei să spui?
EJ: Probabil că ești entuziasmată de chestia asta. Pur și simplu așteptai o ocazie ca să te debarasezi de mine.
DH: Nu este adevărat.
EJ: Rahat. În tot timpul ăsta te-ai prefăcut că-ți pasă de mine. Dar nu ți-a păsat câtuși de puțin.
DH: Îmi pasă de tine. Dar nu pot să-ți ofer gratuit serviciile mele.
EJ: Ești chiar o mare figură, doctore. Nu-mi vine să cred ce faci. Și asta, după ce vin aici cu un *dar* pentru tine.
DH: Poți să iei vinul înapoi, dacă-l vrei.
EJ: Nu-l vreau. Păstrează-l.
DH: Așa cum ți-am spus, îmi pare rău.
EJ: Îți pare rău? Tu habar n-ai ce-i aia o părere de rău. Dar o să-ți pară *cu adevărat* rău că m-ai dat afară. [*pauză*]
EJ: Mă auzi, doctore?
DH: 0 să-ți cer să pleci acum.
EJ: Bine. O să plec. Acum, că știu cum ești de fapt, n-aș mai veni la tine nici dacă m-ai implora. Și fac prinsoare pe orice, într-o zi o

să mă implori.

CAPITOLUL 14

TRICIA

ÎN PREZENT

În timp ce caseta se termină cu un clic, încerc să resping senzația de vomă care mi se ridică din stomac.

Bărbatul înregistrat pe casetă, EJ, o amenința pe Dr. Hale. Din vocea ei pare că a rămas calmă în tot acel timp, dar nu se poate să nu fi fost cutremurată. Doar că s-a priceput s-o ascundă.

Oare poliția l-a căutat pe acel EJ după dispariția lui Dr. Hale? Poate că nu. Nu mi-e clar dacă aveau sau nu o listă a pacienților. Iar ziarele nu au menționat alt suspect în afară de iubitul ei.

De asemenea, era ceva sinistru în vocea lui. Nu pot spune exact ce. Dar ceva sinistru și totodată familiar.

Acum îmi dau seama că a menționat, la început, că i-a adus o sticlă de vin. Un cabernet sauvignon din Africa de Sud. Când a adus sticla aceea cu vin, Ethan a pomenit că ar proveni din Africa de Sud. Oare era aceeași sticlă? Pare o coincidență prea mare ca Dr. Hale să aibă *două* sticle de cabernet sauvignon din Africa de Sud.

Trebuie să fi fost exact aceea. Probabil că n-a desfăcut-o și a dosit-o pe undeva. Mă întreb unde-o fi găsit-o Ethan. Nu mi-a spus.

În orice caz, Dr. Hale intenționa să înceteze ședințele cu EJ. Cu toate astea, mai există câteva casete cu inițialele lui, la date ulterioare acestei înregistrări. Oare a făcut cumva rost de bani, ca s-o plătească? Chiar dacă ar fi făcut, eu aș fi fost îngrozită să-l primesc iar după felul în care a amenințat-o.

Cu toate astea, l-a primit. Este evident că asta a făcut. Dar de ce?

Singurul mod de a afla motivul este să ascult următoarea casetă.

Mă ridic de la biroul lui Dr. Hale, cu intenția să mă întorc în camera secretă și să găsesc următoarea casetă din seria EJ. Dar

înainte să apuc să ies din cameră, aud un scârțâit venind de undeva, din apropiere.

Încremenesc în loc și-mi astup gura cu palma. Ce-a fost *asta*? Oare a coborât Ethan de la etaj? Asta trebuie să fi provocat zgomotul acela.

Însă, în sufletul meu, știu că nu-i asta.

Când ne-am apropiat de casă, am văzut o lumină la etaj. Frigiderul e plin cu mâncare abia cumpărată. Iar pe chiuvetă se afla un pahar cu apă, pe jumătate băut. Da, am verificat toate camerele, dar tot nu sunt convinsă. Casa asta are o grămadă de locuri secrete și pasaje unde să te ascunzi.

Desigur, mai există o posibilitate. Poate că locuința e bântuită de fantoma lui Adrienne Hale. Poate că sufletul ei este neîmpăcat că ucigașul se află încă în libertate. Poate e furioasă că m-am îmbrăcat cu halatul ei roșu.

Oh, Dumnezeule, sarcina mă face paranoică.

La fel ca în cazul dormitorului de la etaj, ușa biroului nu se încuie. Asta înseamnă că nici măcar nu mă pot baricada aici peste noapte. Și nu e cale să-l contactez pe Ethan și să încerc să-l trezesc. Singurul meu gând liniștitor este că, oricine s-ar afla în casă nu vrea să fie găsit.

Sau poate, cine știe, nu vrea să fie găsit de *Ethan,* dar nu l-ar deranja să fie găsit de cineva de statură mai mică și mai puțin musculos.

În orice caz, n-am de gând să-mi petrec noaptea aici, în birou. Scotocesc prin sertare după un instrument pe care l-aș putea folosi ca armă. Primul sertar conține mai ales hârtii și caseta pe care am aruncat-o eu mai devreme acolo. În al doilea sertar sunt și mai multe hârtii și o rolă de bandă adezivă. Tata zice mereu că există un milion de utilizări pentru banda adezivă, dar pe post de armă nu cred că o pot folosi – nu-mi imaginez cum să modelez așa ceva în formă de cuțit. Al treilea sertar are mai multe obiecte de papetărie, printre care și o foarfecă destul de ascuțită, din câte se vede. Asta s-ar putea să meargă.

Înarmată cu foarfecă, apuc mânerul ușii și-l răsucesc. Țin foarfecă în mâna dreaptă și deschid brusc ușa. Sunt gata să înfrunt pe

oricine-ar fi acolo.

Numai că, dincolo de ușă, livingul este scufundat în tăcere deplină.

— Alo? strig eu.

Niciun răspuns.

Mâna în care țin foarfecă îmi tremură puternic. Avansez câțiva pași, mijind ochii spre bezna din living. Ochesc comutatorul și-l apăs, cu mâna încleștată pe foarfecă.

Nu. Nu e nimeni.

Respirația mi se liniștește treptat. Nu văd pe nimeni aici. Nicio urmă de mișcare nicăieri. Livingul este tăcut și pustiu. Nu știu ce-a fost zgomotul acela, dar poate că a venit de la etaj. La urma urmelor, chiar mai *este* cineva în casă – Ethan.

Apoi simt cum mă lasă inima.

Portretul doctoriței Adrienne Hale. Cel pe care Ethan l-a dat jos și l-a pus cu spatele la noi. Acum este iar la locul lui, pe perete. Iar ochii verzi ai doctoriței mă pironesc în loc.

CAPITOLUL 15

Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu încep să țip.

Aș fi putut accepta că ne-am imaginat doar lumina aceea de la fereastră sau că a fost vreo iluzie optică. Aș fi putut accepta, poate, cu multe rețineri, că Judy a fost cea care a cumpărat pâine albă și niște salam ca să aprovizioneze frigiderul. Însă portretul acela…

Ethan l-a dat jos. L-am văzut când a făcut-o. Nu era pe perete când ne-am dus la culcare. Iar acum este.

Cu mâna încleștată încă pe foarfecă, alerg pe scări în sus atât de repede, încât aproape mă împiedic și cad. Din fericire îmi recapăt echilibrul și reușesc să parcurg restul drumului spre dormitorul matrimonial.

Dau de perete ușa de la dormitor, unde Ethan doarme netulburat, apoi o închid în urma mea, uitându-mă înjur după un obiect pe care să-l îndes sub clanță, într-un colț se află un cufăr care pare destul de greu. Aș putea să-l târăsc până în dreptul ușii. N-ar împiedica pe cineva să intre, dar măcar l-ar încetini.

Din cauza zgomotului pe care îl fac, Ethan începe să se foiască în pat. Se freacă la ochi:

— Tricia?

— Este cineva la parter.

Nu-mi pot ascunde panica din voce.

— Cineva e în living.

Ethan se ridică în șezut, deschizând brusc ochii.

— Ai văzut pe cineva acolo?

— Păi nu. Dar am auzit un zgomot.

Ethan scoate un geamăt.

— Hristoase, Tricia. Toată zarva asta pentru un zgomot? Probabil că mai pârâie pereții sau podelele.

— Nu pârâie niciun afurisit de perete! A fost o *bufnitură.*

Tot nu pare tulburat.

— Păi o fi căzut niște zăpadă de pe acoperiș. Adică pot fi un milion de lucruri care să producă un zgomot ca ăla.

Trage zgomotos aer în piept când vede foarfecă din mâna mea.

— Ce naiba faci cu aia?

— Este un intrus în casă!

— Da, dar…

Se freacă iar la ochi.

— Ce-ți imaginezi? Că ne tâlhărește cineva pe viscol, în mijlocul pustietății?

— Poate cineva se adăpostea aici. Și este încă în casă, pe undeva.

— Poate…

Desigur, asta n-ar explica ce am văzut la parter. Tabloul a fost mutat. De ce ar face așa ceva o persoană care vrea doar să se adăpostească?

— Tabloul a fost mutat, spun în cele din urmă. De aia știu că e cineva acolo.

— Ăsta-i motivul pentru care-ți făceai atâtea griji?

Între sprâncenele lui Ethan apare o cută.

— *Eu* am mutat tabloul.

— Tu l-ai mutat?

Nici prin gând nu mi-a trecut că el ar fi putut așeza portretul la loc. Parcă hotărâserăm să așezăm totul cum era înainte de a pleca din casă. Trebuie să-l fi pus la loc când a coborât să-mi aducă apă.

— Tricia, m-ai speriat de moarte.

Se întinde spre mine și-mi pune mâna pe umăr.

— Ești bine?

Poate că sarcina mă face paranoică. Dar nu-i pot spune una ca asta.

— Sunt bine. Doar că… m-am speriat pe moment.

— Te rog, poți lăsa jos foarfecă aia?

Supusă, îl las pe Ethan să-mi ia foarfecă din mână și s-o pună pe noptieră. După ce o îndepărtează și o vede în loc sigur, mă ia în brațe. Îmi las capul pe umărul lui drept și mă simt dintr-odată mai bine. Am noroc că el e atât de echilibrat și rațional. Am tendința să exagerez, așa că mă completează foarte bine. Sunt chiar norocoasă să-l am alături.

— Nu e nimeni altcineva în casă în afară de noi.

Își împletește degetele cu ale mele.

— Și chiar dacă ar fi, o să te apăr eu.

— Promiți?

— Promit.

Mă strânge lângă el.

— Acum suntem o echipă, tu și cu mine. O să fim mereu aici, unul pentru celălalt, indiferent ce se va întâmpla. Sunt aici pentru tine, Tricia, tot restul vieții noastre. Îți promit. N-o să las să ți se întâmple nimic.

Inima mi se liniștește treptat. Probabil are dreptate în legătură cu bufnitura aceea. Sunt o grămadă de lucruri care ar fi putut provoca un zgomot puternic. Ce naiba, ar fi putut să vină și de la niște vase așezate aiurea în chiuvetă. Putea fi făcut de orice. Doar ne-am uitat peste tot și n-am găsit pe nimeni altcineva în casă.

— Te iubesc, îmi spune el.

— Și eu te iubesc.

Ne întindem la loc în pat, iar Ethan mă ține încă în brațe. Îmi trece prin minte că acum ar fi momentul perfect să-i spun de copil. Trăim o clipă atât de frumoasă, doar noi doi. Dar, pe măsură ce mă scufund în îmbrățișarea lui, mă simt brusc epuizată. Nu am energia să port acum discuția asta. Nu-mi doresc decât să dorm.

Și nu mai știu decât că mă cuprinde somnul și ațipesc.

CAPITOLUL 16

ADRIENNE

ÎN TRECUT

Sunt în întârziere.

Bat nerăbdătoare cu degetele în volan. Nu e genul meu să întârzii, ba chiar pot spune că mă mândresc cu punctualitatea mea. Însă aveam de terminat ultimul capitol din exemplarul pentru bun de tipar al *Anatomiei fricii* și nu m-am putut opri din citit, pur și simplu. Sunt foarte mândră de această carte. Este un conglomerat de relatări personale ale câtorva pacienți care au trecut prin experiențe generatoare de frici puternice, analiza mea de expert asupra acestor relatări, precum și sfaturi pentru cititorii care poate au experimentat stări similare.

Cartea aceasta chiar îi va ajuta pe oameni. Este cea mai mare realizare a mea.

Lumina semaforului din fața mea se transformă din galben în roșu – sfinte Dumnezeule, o să-mi ia o eternitate să aștept iar să se facă verde la intersecția asta. Fără să mă gândesc prea mult, apăs piciorul pe accelerație, ca să mă strecor la câteva secunde după schimbarea luminii. Îmi țin respirația preț de o clipă, pregătindu-mă să aud sirenele poliției.

Dar nu vine nimeni după mine.

Practic vorbind, am trecut pe roșu. Deși nu încurajez încălcarea legii, există niște beneficii mintale atunci când o faci. Un studiu psihologic a demonstrat că infidelitatea sau încălcarea regulilor are ca efect o neașteptată stare de bine, imediat după eveniment. Ca un scurt sentiment de eliberare de toate regulile. Poate că ar trebui să trișăm cu toții din când în când.

Ajung în parcarea de la mall cu un sigur minut înainte de a începe

orele de la clinică. Nu promovez nicăieri treaba asta, însă o dată pe săptămână fac voluntariat la o clinică din Bronx, care oferă servicii la preț mic. Gestionez medicația pacienților cu probleme psihice serioase. Sunt singurul psihiatru din clinică, iar pacienții aceștia au nevoie disperată de ajutorul meu. Mulți dintre ei au așteptat mulți ani până când au reușit să prindă o consultație la un psihiatru bine pregătit.

Ședințele pe care le țin la mine acasă sunt cele din care-mi câștig traiul și-mi plătesc facturile. Și, cu toate că am câțiva pacienți ce reprezintă adevărate provocări și care au trecut prin traume adevărate, ca unii dintre cei pomeniți în ultima mea carte, majoritatea listei e compusă din soții de bancheri sau de avocați bogați, care se simt neîmplinite, sau din copiii lor adulți, precum EJ, care vine la terapie pe cheltuiala părinților – o încercare disperată de a-l alunga din cuib.

Pacienții de la clinica cu servicii gratuite *au nevoie* de mine. Aici pot face o diferență reală. Ba chiar am donat clinicii o parte considerabilă din câștigurile obținute din vânzarea cărții, atunci când am aflat că are dificultăți financiare și ar putea fi închisă.

Este ora prânzului și e o zi frumoasă, așa că parcarea mallului geme de mașini. Deja sunt în întârziere și simt cum îmi crește tensiunea când trec pe lângă trei șiruri de mașini puse pe trei rânduri, fără să găsesc nimic liber. Există o parcare ceva mai liberă, dar se află la zece minute distanță de mers pe jos de clinică. Programările sunt una după alta și multe dintre ele depășesc timpul alocat, așa că nu-mi permit să întârzii.

Într-un final zăresc un loc liber la capătul celui de-al patrulea culoar pe care îl parcurg. Slavă Cerului! N-o să întârzii decât un minut.

Dau cu spatele, mergând în linie dreaptă spre locul respectiv, cu semnalizarea pornită. Însă cu o fracțiune de secundă înainte să ajung, o Jetta roșie intră pe culoar scrâșnind din cauciucuri. Nici n-apuc să clipesc, că mașina se înfige în locul de parcare.

Rămân încremenită în Lexusul meu, cu semnalizarea încă funcționând. În general, nu las astfel de lucruri să mă afecteze. Dar trebuie să ajung la clinică. Primul pacient este un bărbat cu

schizofrenie convins că el e Superman, și vreau să văd dacă dozajul cel nou de Geodon va fi destul ca să-l împiedic să sară în gol de pe vreun acoperiș, cu convingerea că o să se avânte în văzduh. Nu am timp să-mi petrec următoarele zece minute căutând un loc de parcare.

Așa că fac ceva ce n-ar trebui să fac. Proptesc palma în claxon și îl las să urle.

Din secunda în care aud sunetul de sirenă, știu că e absolut greșit să fac așa ceva. Poate că, dacă aș fi ieșit din mașină și aș fi explicat situația în care mă aflu, omul m-ar fi ascultat. Pe de altă parte, șoferul acelei mașini știa că mă pregătesc să parchez. Știa exact ce face.

Din mașină iese un bărbat cam la 30 de ani, tuns scurt și cu o pereche de ochelari Ray-Ban așezați pe nas. Claxonez iar. Râde cu toată gura, etalând două șiruri de dinți albi, și ridică spre mine degetul mijlociu. Apoi pleacă.

Dar știu că are tupeu. În timp ce trece chiar prin fața mașinii mele, îmi spun că tot ce am de făcut este să mut piciorul de pe frână pe accelerație, iar asta i-ar schimba lumea cu totul. I-aș șterge rânjetul ăla de pe față, asta-i sigur.

Dar sunt o persoană civilizată. Nu o să dobor la pământ un pieton, în mijlocul unei parcări aglomerate. Ce-am să fac, în schimb, va fi să caut calmă un alt loc de parcare.

Ajung la clinică pufnind, trosnind și regretându-mi sincer alegerea de a purta tocuri azi. Categoric o să mă aleg cu niște bășici și, colac peste pupăză, am și întârziat un sfert de oră. De toată jena. Ca să nu mai vorbim despre fața îmbujorată, părul deranjat din linia franțuzească pe care i-o dădusem cu multă meticulozitate și broboanele de sudoare de pe frunte.

— Dr. Hale!

Gloria, recepționera clinicii, o femeie dolofană între două vârste, mă întâmpină cu un zâmbet când mă vede intrând.

— Ce mai faceți?

Cele trei cuvinte complet inutile. Ce crede că fac? Transpir ca un porc.

— Domnul Harris este în cabinet?

— De fapt, a reprogramat consultația, îmi zâmbește Gloria, dând la iveală o plombă aurie plantată chiar pe dinții din față. Așa că mai aveți cinci minute până la primul pacient.

Simt un val de ușurare însoțit de o fulgerare de mânie la adresa Gloriei, care n-a fost în stare să mă sune sau să-mi dea un mesaj ca să mă informeze în legătură cu anularea. Reușește să afle numerele de telefon ale tuturor bărbaților singuri și disponibili cu vârste între 30 și 50 de ani din familia ei, dar nu poate să mă anunțe când mi-a fost anulată o consultație.

— Hei, Adrienne. Cum merge?

Întorc iute capul spre computerul din spatele recepției, uitându-mă spre bărbatul care navighează pe ecran folosind un mouse ergonomie. Când am donat bani către clinică, parte din ei au avut destinația precisă de a fi folosiți pentru transferul tuturor dosarelor de pe hârtie în sistem electronic. Tot sistemul de ținere a evidenței pe hârtie mi se pare de-a dreptul înnebunitor și a permis greșelilor să se strecoare, în detrimentul pacienților. Iar omul ăsta, Luke Strauss, a fost desemnat să ne ajute cu tranziția. De fapt, lucrează pentru compania EMR, dar pare că în ultima vreme a devenit angajat cu normă întreagă la clinică, din cauza personalului absolut nepregătit în privința tehnologiei, care se luptă să priceapă noul sistem. Trebuie să recunosc că și eu fac parte din acest personal, dar o să merite tot efortul. Dosarele medicale electronice sunt prezentul – clinica asta trăia în trecut.

— Am avut o dimineață dificilă, recunosc eu, deoarece cred că Luke chiar vrea să-mi știe răspunsul.

— Da.

Lasă capul într-o parte.

— Se vede. Ce zici de o cafea?

În niciun caz nu e treaba lui Luke să-mi aducă mie cafeaua, dar știu din experiență că va insista s-o facă, în ciuda protestelor mele. Așa că, în loc să mă opun, încuviințez din cap.

— Mulțumesc.

El îmi face cu ochiul.

— O doză de lapte, fără zahăr.

Știe exact cum îmi place. Nu că aș fi surprinsă.

Gloria îl urmărește pe Luke cu privirea, când acesta se îndreaptă spre camera personalului ca să-mi toarne o cană de cafea ieftină. Când bărbatul îi iese din raza vizuală, ea se întoarce și-mi aruncă un rânjet.

— E drăguț, nu-i așa?

Ridic din umeri, pentru că nu vreau s-o încurajez. O fi drăguț Luke Strauss? Presupun că unele femei așa îl consideră. Femeile cărora le plac bărbații plecați de-acasă într-o cămașă elegantă care ar fi avut mare nevoie să fie călcată, cu un nod prost la cravată, cu părul negru arătând de parcă tocmai au căzut din pat acum cinci minute, cu ochelarii mânjiți pe margini și cu obraji care ar fi avut nevoie încă de ieri de un bărbierit zdravăn. Murea și el dacă-și băga cămașa aia în pantaloni? Rareori ies la întâlnire, dar când o fac, nu mă întâlnesc cu șleampeți. Cel mai bun lucru pe care-l pot spune despre Luke este că miroase a proaspăt, a săpun. Este un șleampăt *curat*, dar tot un șleampăt rămâne.

— Și îi place de dumneavoastră, adaugă Gloria.

Mă prefac că n-o aud. Nu vreau să recunosc, dar știu că Luke mă place. În orice caz, nu-mi doresc ca această relație să meargă mai departe de faptul că-mi aduce cafea și-mi arată cum să trimit o rețetă de Seroquel spre farmacia din ambulatoriu.

Luke revine cu cana mea de cafea. Lichidul e negru; alături a pus o cutiuță de lapte, iar în cană, un băț pentru amestecat. Nici măcar n-a trebuit să-i spun că așa vreau s-o servească. Trebuie să-și fi dat el singur seama că îmi place să torn eu însămi laptele.

— Mulțumesc.

I se arcuiește un colț al gurii.

— Sper să te ajute.

Torn conținutul cutiuței cu lapte în cafea. Îl amestec încet, până când negrul se transformă într-un bej închis. Iau o înghițitură lungă și las să-mi scape un oftat.

— Aveam nevoie de asta.

— Probabil că sunteți extenuată, doamnă doctor, remarcă Gloria. Aveți mult de mers și dus, și întors. Cât faceți – o oră?

Înfig degetele în cana cu cafea.

— Așa ceva.

Luke își arcuiește o sprânceană.

— Locuiești în Manhattan?

— Nu, nu acolo stă.

Gloria n-are de gând să mă lase să strecor niciun cuvânt în discuție.

— Locuiește în Westchester. Într-o casă șmecheră rău de tot. Doar ea, în toată casa.

Blestem în gând faptul că Gloria îmi știe adresa de acasă. Dar mă bucur că Luke n-avea habar unde stau. Poate că a făcut pentru mine o pasiune enervantă și fără rost, dar nu e un hărțuitor – o să-i recunosc măcar asta.

— Nu e deloc sigur acolo, îi dă Gloria înainte cu pălăvrăgeala. Dumneavoastră singură, în mijlocul sălbăticiei. Probabil că nici n-aveți sistem de supraveghere.

Este ecoul vorbelor lui Paige, când a trecut să-mi lase exemplarul pentru bun de tipar al cărții. De ce este toată lumea atât de convinsă că nu-mi pot purta singură de grijă?

— Sunt bine. Serios.

— Știi ceva…

Luke ridică ochii de la computer. Are gene lungi pentru un bărbat.

— Un sistem de supraveghere nu-i deloc o idee rea. Tocmai i-am instalat unul mamei. A fost ușor, iar acum o știu mai în siguranță.

Gloria îmi aruncă o privire care spune: *Vezi? Ți-am zis eu că ai nevoie de supraveghere acasă. Și, uite, Luke e un fiu minunat. Nu vrei să ieși cu el?* Zâmbesc subtil.

— O să mă gândesc.

N-o să mă gândesc deloc. Sunt foarte bine așa cum sunt.

CAPITOLUL 17

TRICIA

ÎN PREZENT

Am reușit să dorm restul nopții și, când mă uit la ceas, văd că e aproape nouă dimineața.

Ethan nu e în dormitor, dar găsesc o foaie de hârtie pe partea lui de pat. Un bilet pentru mine. A scris cu un pix negru: *Sunt jos, pregătesc micul-dejun. Nu am vrut să te trezesc.*

Este atât de atent.

Mă întind spre geanta pe care am lăsat-o pe noptieră. Primul lucru pe care-l fac este să verific telefonul – tot n-am rețea. Mă întreb dacă Ethan a avut mai mult noroc. Greu de crezut.

Înainte să mă ridic din pat, mă întind de câteva ori, apoi mă forțez să mă dau jos. Mă îndrept spre fereastra uriașă din dreptul patului și mă uit afară. Dumnezeule, *câtă* zăpadă. Totul în jur e acoperit de o pătură groasă, albă. Fiecare copac, fiecare tufiș – drumul pe care am apucat-o ca să venim aici, toate sunt ascunse sub stratul de nea. Sunt sigură că, în momentul ăsta, din BMW n-a mai rămas decât o moviliță albă.

N-o să plecăm prea curând de aici. Asta e sigur.

O să fac ca timpul petrecut aici să fie cât mai plăcut posibil. Nu mă pot convinge să fac un duș în baia aceea, dar mă spăl pe dinți cu degetul și cu o pastă de dinți veche de trei ani, probabil. Deja mă simt un pic mai bine.

Părul meu blond-miere a ajuns ca un cuib după noaptea trecută. Îl stropesc cu un pic de apă, apoi mă străduiesc să-l pieptăn un pic cu degetele. Pe unul dintre rafturile din baie văd o perie de păr în care încă se mai zăresc câteva fire de un roșu stins. N-am de gând s-o ating. Degetele o să rezolve ce e de rezolvat.

Arunc pe mine blugii și bluza de seara trecută și îmi trag șosetele în picioare. Sunt uscate, dar un pic scorțoase. Parcă îmi pare rău să port hainele de ieri când am la dispoziție un dressing uriaș plin cu ținute de designer cam de mărimea mea, însă n-am de gând să ating ceva din lucrurile alea. E prea sinistru.

Când cobor, îl aud pe Ethan cântând de unul singur în bucătărie. Trec de living și descopăr că a dat iar portretul jos. Sunt nesimțit de recunoscătoare pentru asta, ca să n-o mai văd pe Dr. Hale holbându-se la mine. Doar să ne aducem aminte să-l punem la loc înainte de a pleca.

Ajung în bucătărie și dau peste Ethan îmbrăcat iar în tricoul cu Yankees și cu blugii prea lungi. Acum, că m-am apropiat, îmi dau seama ce cântă. „I'm Walking on Sunshine". Îi place de fiecare dată să cânte când face duș sau când gătește – chiar are voce frumoasă –, dar rareori le zice din plămâni, ca acum. *Chiar* este bine dispus.

— Hei, Tricia.

Îmi face cu ochiul, în timp ce amestecă ceva în tigaie.

— Ai dormit bine?

Dau din cap.

— Ce pregătești?

— Am găsit niște ouă.

Exact când rostește aceste cuvinte, mă lovește mirosul de ouă prăjite. Brusc, stomacul mi se revoltă, încerc să-mi reprim senzația, însă nu pot. Mă reped spre chiuvetă și vomit resturile de sandvici cu salam mâncat aseară, în timp ce Ethan mă privește îngrozit. Voma pune stăpânire pe mine în următoarele câteva minute, urmate de încă un minut de greață și eructații.

Cred că așa arată grețurile de dimineață.

— Isuse Hristoase!

Ethan stinge focul de sub tigaie.

— Ești bine?

— Îhî.

Dau drumul la robinet și, cu mâna căuș, iau niște apă să-mi clătesc gura. Urăsc să vomit. Nu că i-ar *plăcea* cuiva să vomite, dar mie, în special, mi se pare dezgustător.

— Sunt bine.

— E de la ceva ce ai mâncat?

— Nu. Doar că…

— Doar că ce?

Ethan mă privește fix, încruntat. Chiar își face griji pentru mine. Aș putea să-l mint și să dau vina pe sandviciul cu salam, dar tot va trebui să-i spun. Așa că aș putea să mă folosesc de prilej ca s-o fac acum și gata.

— Ethan, trebuie să-ți spun ceva.

Privirea i se întunecă.

— OK…

Spune-i. Spune-i și gata, fricoaso ce ești. Ce poate să facă, la urma urmelor – să se înfurie cumplit, să te ucidă și să-ți îngroape cadavrul în zăpadă?

— Sunt însărcinată, i-o trântesc dintr-odată.

Rămâne cu gura căscată. Furculița pe care o ținea în mână cade zdrăngănind pe masa din bucătărie.

— Ești…

— Îmi pare foarte rău. N-a fost intenționat, îți dai seama. S-a întâmplat pur și simplu, înțelegi? Așa cum se întâmplă câteodată.

Acum vorbesc în dodii, dar nu mă pot opri.

— Îmi luam contraceptivele și… Știi că antibioticele anulează efectul contraceptivelor? Eu nu știam asta. Și, în fine, așa am aflat. Mă rog, cam acum o săptămână. Știu că am zis că o să așteptăm doi ani, dar…

— Stai așa, ridică el o mână. Ești sigură? Sigur ești însărcinată?

Las capul în jos.

— Da. Îmi… îmi pare rău.

— Este atât de…

Ethan rămâne tăcut preț de o clipă, căutând cuvântul potrivit. Mă pregătesc pentru orice.

— Este atât de… minunat! Est*e fantastic*!

Fac un pas în spate, încercând să-mi dau seama dacă am auzit bine.

— Poftim? Am crezut că vrei să mai așteptăm.

— Păi… se scarpină el pe ceafă. Eu am crezut că *tu* vrei să mai aștepți. Sincer să fiu, eu voiam să ne facem imediat o familie, dar

am încercat să nu te sperii. Eu am călătorit deja o grămadă și toate alea. Dar ceea ce-mi doresc cu adevărat acum este să am un copil.

Se întinde și îmi ia mâinile într-ale lui.

— Cu tine.

Simt cum de pe umeri mi s-a luat o povară enormă.

— Vorbești serios? Nu zici așa doar ca să mă simt eu mai bine?

— Nu! De ce crezi că voiam să cumpăr o casă? Vreau s-o umplem cu copii!

— Oh, Dumnezeule!

Îi strâng mâinile într-ale mele.

— Este așa o ușurare. Credeam că o să te înfurii când o să afli.

Ridică o sprânceană.

— Când m-am înfuriat eu pe tine?

Are dreptate. Nu s-a înfuriat niciodată. Poate s-a enervat uneori, dar pare mereu foarte echilibrat în preajma mea. Însă nu pot să uit conversația aceea la telefon, cu angajatul lui. Urla din rărunchi la bietul om. Nu pot aduce însă vorba despre asta.

Chicotește.

— Atunci nu-i de mirare că te purtai ca o țăcănită. Acum are sens.

Mă aricesc nițel. Nu cred că mă purtam *chiar* ca o țăcănită. Deși am cam purces la baricadarea dormitorului la ora trei dimineața.

— O să arunc ouăle astea.

Ethan ridică tigaia de pe aragaz.

— E clar că nu sunt pentru tine. O să fac niște pâine prăjită.

— Nu trebuie să le arunci.

Se apleacă și mă sărută pe vârful nasului.

— Ai vrea, te rog, să mă lași să am grijă de soția mea însărcinată?

— Bine, atunci.

Mă surprind zâmbind.

— Și, de asemenea, îți mulțumesc că ai dat iar jos portretul. Chiar mă sperie rău.

— Iar?

— Exact.

Îl privesc cum râcâie de pe tigaie ouăle pe jumătate gătite.

— Presupun că l-ai dat iar jos în dimineața asta.

Ethan mă privește de parcă mi-am pierdut mințile.

— Nu, l-am dat jos seara trecută. Nu-ți amintești? Stăteam amândoi pe canapea și te băga în sperieți așa de tare, că l-am dat jos.

— *Nu.*

Buna mea dispoziție se evaporă imediat.

— Azi-noapte mi-ai spus că l-ai pus la loc. Atunci când ai coborât ca să-mi aduci niște apă?

— Nu l-am pus în niciun caz la loc. De ce aș fi făcut așa ceva?

— Pentru că așa ai zis că ai făcut!

Palmele mi se acoperă cu picături de sudoare.

— La trei dimineața te-am întrebat dacă ai pus tabloul pe perete și ai spus că da, l-ai pus!

— Nu. M-ai întrebat dacă *l-am mutat.* Și am spus că l-am mutat. L-am mutat când stăteam pe canapea. L-am dat jos. M-ai *văzut* când l-am dat jos.

Oh, Dumnezeule. Nu *asta* aveam nevoie să aud.

— Ethan, noaptea trecută, când am coborât la parter, tabloul era la loc pe perete. Dacă tu nu ai făcut-o, atunci a făcut-o altcineva.

Lasă cu zgomot tigaia în chiuvetă, apoi se întoarce spre mine.

— Nu înțeleg ce spui acolo, Tricia. Crezi că a intrat cineva în living și a pus tabloul la loc? Apoi, spre dimineață, l-a dat iar jos? Asta crezi?

Ei bine, când o spune așa…

— Știu că pare o nebunie.

— Un pic.

— Dar eu știu ce am văzut.

— Chiar știi?

Îl săgetez cu privirea. Pierde serios din punctele alea de soț-bun câștigate acum câteva minute.

— *Da.*

— Nu spun decât că…

Își încrucișează la piept brațele musculoase.

— Era trei dimineața. În casă, complet întuneric. Tu erai somnoroasă și cam ametită. Este posibil să te fi înșelat?

— Nu. Nu e posibil.

— Ești sigură?

Îmi vine să urlu la el că știu ce am văzut. Nu aș fi putut niciodată să-mi *imaginez* ochii ăia verzi privindu-mă țintă. Nu m-aș putea înșela în legătură cu așa ceva.

Însă, cu cât mă întreabă mai mult, cu atât încep și eu să mă întreb. *Era* miezul nopții. Iar casa *este* foarte întunecoasă. Este posibil să fi *crezut* că am văzut tabloul, ca un miraj?

— Cred că e posibil, murmur eu.

Ethan pare satisfăcut de acest răspuns. Dar eu nu. Ceva se petrece în casa asta. Sunt sigură, chiar dacă el nu mă crede.

CAPITOLUL 18

După micul-dejun, ne așezăm la masa din bucătărie și încercăm să facem un plan pentru a scăpa de-aici.

Niciunul dintre noi n-are semnal la telefonul mobil, iar în casă n-am găsit niciun telefon fix. Mai mult, viscolul de noaptea trecută a așternut cam trei metri de zăpadă de jur-împrejurul casei. De la fereastră, abia dacă mai zărim mașina lui Ethan, care arată acum ca o movilă mare de nea. Are o lopată în portbagaj, dar nu-i nici pe departe destul. Sau, în fine, nu-i destul ca să ne scoată de aici.

— Sper să vină un plug, la un moment dat, spune Ethan. Presupun că Judy a solicitat așa ceva.

— Da.

Pare mai optimist decât mă simt eu.

— Poate.

— Uite, cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să rămânem blocați aici încă o zi. Avem mâncare, apă și electricitate. Nu-i chiar așa de rău.

— Da…

Se sprijină cu palmele pe masa din bucătărie și se ridică în picioare.

— O să mă duc la mașină să-mi aduc laptopul, ca să mai lucrez. Vrei să-ți aduc ceva?

Simt că mi se strânge stomacul.

— Mă lași aici?

— Doar un sfert de oră, nu mai mult.

N-o să fie un sfert de oră. Aproape atât ne-a luat ca să ajungem aici de la mașină noaptea trecută, pe zăpadă.

— Vreau să merg cu tine.

— În niciun caz. Tricia, ești însărcinată. Și ai niște încălțări cu totul nepotrivite.

Îmi dau seama că are dreptate. N-ar fi corect să-l pun să mă care iar în cârcă până la mașină și după aceea, înapoi. Desigur, pot împrumuta o pereche de ghete de la Dr. Hale. Se pare că purtăm

aceeași mărime…

Nu. N-o să fac asta.

— Bine, mormăi eu. Dar îmi promiți că vii înapoi cât de repede poți?

— Mă întorc înainte să apuci să spui „casa visurilor”.

Nu am de gând să zic „casa visurilor”.

Strâng farfuriile, în timp ce Ethan se îndreaptă spre ușa de la intrare, unde și-a lăsat ghetele și geaca, îl privesc cum își încalță bocancii negri, înăbușindu-mi pornirea de a mă agăța de piciorul lui și de a-l implora să nu mă lase aici. Pe de altă parte, în plină zi, casa nu-i deloc înfricoșătoare. Iar când văd portretul așezat pe podea, cu spatele la mine, pare imposibil ca azi-noapte să fi fost atârnat la loc, pe zid. Pare mai degrabă un soi de vis nebunesc.

Ethan îmi trimite un sărut din prag, își îndeasă fesul peste părul blond și pleacă. Sunt complet singură.

Trag de câteva ori aer în piept, încet, încercând să nu intru în panică. Mi-aș dori să fi existat un televizor în casă, ca să pot să nu mă mai gândesc la nimic, prăbușită în fața ecranului, dar n-am dat peste niciunul, cât am scotocit pe-aici. Presupun că Dr. Hale n-avea televizor. Ce soi de psihopat n-are televizor în secolul ăsta?

Asta nu face decât să-mi doresc să aflu mai multe despre ea. Și, desigur, gândul îmi fuge imediat spre înregistrările de pe casete.

Ethan n-o să se întoarcă de la mașină pentru cel puțin încă o jumătate de oră. Asta o să-mi dea timp să ascult încă vreo două înregistrări, măcar parțial. Mor să aflu ce s-a întâmplat în ședința de după cea pe care am ascultat-o ultima dată. De ce a fost de acord să-l primească iar pe bărbatul acela? Dr. Adrienne Hale nu mi s-a părut deloc o persoană cu care să faci ce vrei.

Nu mai pierd vremea cu ghicitul și mă grăbesc spre raftul din spate. Nu ezit deloc, localizez imediat volumul *Shining* și trag de cotor. Aud cunoscutul clic și mă strecor în camera secretă, apucând șnurul ca să aprind lumina.

De data asta, decid să iau un teanc de casete. Pot să le depozitez într-unul dintre sertarele de la birou. Iau toate înregistrările cu EJ de după caseta marcată cu roșu. Apoi iau o selecție din alte casete înregistrate cam la aceeași dată. Trebuie să fi fost chiar înainte de

dispariția doctoriței, pentru că nu mai apar înregistrări după acea dată.

O să aud niște lucruri care le-au scăpat polițiștilor. O să ascult tot ce i s-a întâmplat lui Dr. Hale în lunile de dinaintea dispariției ei. Misterul despre care vorbește toată țara, de un an încoace.

Mai cercetez o dată rafturile. Încă o dată, privirea îmi este atrasă de caseta etichetată diferit. LUKE. Iubitul. Cel despre care poliția a crezut că a ucis-o. De ce are o înregistrare cu el? Îi era pacient? Dar, dacă îi era, de ce caseta lui este etichetată altfel decât toate celelalte?

Mama a zis întotdeauna că am o curiozitate care o să mă bage-n bucluc.

Apuc și caseta lui LUKE și o adaug în teanc. Până la întoarcerea lui Ethan o să am timp să ascult cel puțin una.

Închid ușa spre camera secretă și car teancul de casete în biroului doctoriței Hale. Le îndes în primul sertar al biroului, unde am găsit noaptea trecută foarfecă. Selectez la întâmplare una dintre ele și o introduc în reportofon.

Șovăi cu degetul deasupra butonului „Redare”, îmi doresc cu disperare să ascult aceste înregistrări, dar am altceva de făcut mai întâi.

Mă ridic și închid ușa de la birou.

OK, acum pot să le ascult.

CAPITOLUL 19

TRANSCRIEREA ÎNREGISTRĂRII

Aceasta este ședința #89 cu GW, o văduvă de 68 de ani cu halucinații paranoide.

GW: Bună ziua, Dr. Hale.

DH: Ia loc, te rog, Gail.

GW: Oh. Da. Desigur. Scuze.

DH: N-ai de ce să te scuzi. Vreau să te simți confortabil cât stăm de vorbă.

GW: Da. Știu. Doar că… mă simt ca și cum…

DH: Ești bine? Azi pari mai anxioasă decât de obicei, îți tremură mâinile.

GW: Eu doar…

DH: Iei medicamentele pe care ți le-am prescris?

GW: Nu. Mă tem că nu.

DH: Cum așa?

GW: Păi eu… știu că o să-mi zici că sunt paranoică dacă-ți povestesc o chestie.

DH: Povestește-mi.

GW: Cred… cred că farmacistul încearcă să mă ucidă.

DH: Gail…

GW: Știu. Crezi că sunt nebună. Crezi că sunt paranoică. Însă de data asta e adevărat. Adică, tipul e farmacist, na. I-ar fi atât de ușor s-o facă. Nu trebuie decât să-mi înlocuiască pastilele cu altceva.

DH: De ce crezi că vrea să te ucidă?

GW: Din cauza modului în care mă privește. Nu pot să-ți descriu. Și, după ce mi-a întins punga cu medicamente, mi-a făcut cu ochiul.

DH: Și…?

GW: Nu înțelegi, doamnă doctor? Mi-a făcut cu ochiul pentru că

știa că era ceva nociv în flacoanele cu pastile.
DH: Sau poate că era doar prietenos? Sau chiar flirta cu tine?
GW: Nu. Categoric nu.
DH: De ce să vrea să te ucidă?
GW: Cine știe? Poate pentru că o fi vreun psihopat. Știi, sunt o grămadă de nebuni în libertate. Ăștia nu au nevoie de un motiv ca să-ți facă felul. O fac pur și simplu pentru că sunt nebuni!
DH: Gail, te rog să-ți iei pastilele.
GW: Dar nu pot! Nu înțelegi ce-ți zic? Dacă iau pastilele alea, o să mor!
DH: Îți amintești când credeai că poștașul e cel care încearcă să te ucidă?
GW: Ăăă…
DH: Gail? Chiar voia să te ucidă?
GW: Nu știu. Adică este *posibil.* Era mereu în fața casei mele, la aceeași oră. Chiar în fața ușii. Se uita pe furiș în casă.
DH: Îți aducea corespondența, Gail.
GW: Era ceva ciudat în treaba asta.
DH: Poștașul nu încerca să te ucidă. Și nici farmacistul nu încearcă. Chiar trebuie să iei medicamentele pe care ți le-am prescris.
GW: Așa spune și fiul meu.
DH: Iată. Ar trebui să-l asculți.
GW: Dar ia gândiți-vă la treaba asta, Dr. Hale. Dacă eu mor, băiatul meu o să încaseze o asigurare de viață babană. Așa că pe el nu-l deranjează dacă mă ucide farmacistul.
DH: Gail, ascultă. Trebuie să încerci să recunoști singură că această… această… [pauză]
GW: Da?
DH: O secundă, te rog. Trebuie să… Mi-a bâzâit telefonul. Trebuie să mă asigur că nu-i vreo urgență cu vreunul dintre pacienții mei. Este…
GW: Dr. Hale?
DH: Stai un pic.
GW: Dr. Hale? Este totul în regulă? Ce spune mesajul pe care l-ați primit?

DH: Îmi pare rău, Gail. Mă tem că va trebui să reprogramăm întâlnirea. A intervenit o urgență.

CAPITOLUL 20

ADRIENNE

ÎN TRECUT

Mă uit fix la ecranul telefonului. A fost teribil de neprofesionist din partea mea să-i spun lui Gail să plece chiar în mijlocul întrevederii noastre. Dar n-am avut de ales. Citesc pentru a cincea oară cuvintele de pe ecran:

> Salut, doctore. Am un mic video cu tine parcând undeva, în Bronx. M-am gândit că ți-ar plăcea să-l vezi!

Mesajul e de la EJ. Nu i-am șters numărul din telefon după ce am încheiat ședințele cu el ca pacient. Îmi doresc s-o fi făcut, dar nu mai contează. Am sentimentul că ar fi găsit o modalitate de a-mi trimite acest mesaj.

După mesaj, este un link către un video. Încă nu m-am uitat la el. În imaginea de pe ecran sunt eu, încremenită în timp, îmbrăcată cu bluza albă și costumul gri pe care le-am purtat ieri la clinica unde fac voluntariat. Am părul răsucit la spate, cu toate că și-a mai pierdut un pic forma în procesul de vânare a unui loc unde să parchez.

Îmi amintesc acel moment. Și îmi amintesc și ce s-a întâmplat după aceea.

Nu mă pot convinge să mă uit. Însă trebuie.

Trag adânc aer în piept și bat cu degetul în ecran, ca să pornesc filmulețul. Imaginea mea se dezgheață imediat. Camera mă urmărește preț de câteva secunde, apoi focalizează când mă opresc în fața unei Jetta roșii.

A nenorocitului ăluia care a parcat pe locul meu.

Calitatea filmării este excelentă. Firește, EJ trebuie să aibă cel mai scump telefon care poate fi cumpărat pe lumea asta. Numărul de

înmatriculare al mașinii se deslușește perfect. La fel de bine mă poți vedea și pe mine căutând ceva în geantă. Apoi mă poți vedea aplecându-mă lângă roata din spate a mașinii, uitându-mă în stânga și în dreapta, ca să mă asigur că nu mă vede nimeni. Pentru o fracțiune de secundă, camera prinde sclipirea unei lame de cuțit în soare, chiar înainte de a se înfige în cauciuc.

Da. I-am tăiat cauciucul din spate.

Sună mai rău decât este de fapt. Întârziam la niște programări unde viețile pacienților depind de mine. Locul de parcare era *al meu.* Semnalizasem că voiam să parchez acolo. Individul ăla mi l-a furat, așa că el a început. Eu n-am făcut decât să ripostez.

Și da, am un cuțit în geantă. Uneori termin târziu la clinică și zona nu e chiar cea mai bună. Aș fi putut să-mi iau un spray cu piper. Dar eu am ales cuțitul.

Am greșit că i-am tăiat cauciucul. N-ar fi trebuit să mă las condusă de furia împotriva necioplitului ăluia egoist. Ar fi trebuit să mă port mai demn și mai responsabil.

Plus că habar n-aveam că sunt urmărită.

Apariția unui nou mesaj pe ecranul telefonului mă face să tresar în scaun. Vine de la același număr:

> Parcă văd titlurile de la știri: Psihiatra autoare de bestsellere taie cauciucuri prin parcări.

Înghit cu dificultate. Are dreptate, ar fi un titlu de zile mari. Unul care are puterea de a mă distruge. Și toată tărășenia este filmată.

Îi trimit un răspuns, cu mâinile tremurând. Încerc de trei ori până când reușesc să scriu corect:

> Ce vrei?

Răspunsul vine aproape instantaneu:

> Sunt în fața ușii de la intrare.

Simt un fior de gheață pe șira spinării. Tot timpul râdeam de persoane ca Paige și Gloria, când îmi sugerau că am nevoie de un

sistem de securitate acasă. Mereu m-am simțit în siguranță aici. Dar când mă uit la cuvintele de pe ecranul telefonului, nu mă mai simt deloc astfel. Nu cred că mă voi mai simți vreodată în siguranță.

Sunt în fața ușii de la intrare.

Mă uit pe fereastra din spatele meu – în ultima oră, soarele a coborât de pe cer și s-a întunecat bine. Mă ridic brusc de pe scaunul de piele, atât de rapid, încât acesta alunecă pe podea și se lovește de peretele din spatele meu. Nu pot ignora aceste mesaje. Îl știu de multă vreme pe EJ și îmi dau seama că n-o să renunțe.

Îmi iau telefonul cu mine când pornesc spre ușă, ținându-l strâns în mâna stângă, cam cum făcea Paige când a venit în vizită. Mă gândesc să sun la 112, dar resping iute ideea. EJ nu a greșit cu nimic. Da, este pe proprietatea mea, însă n-am nicio dovadă că nu mai e pacientul meu. Nu a spart ușa de la intrare. Și, dacă arată poliției acea filmare cu mine, cariera mea s-a terminat.

El face jocurile acum.

Ușa de la intrare este făcută din același lemn maroniu-închis din care e făcut și biroul – cred că mahon –, în care au fost inserate două panouri de geam mat. Desigur că am încuietoare și un zăvor, însă la treizeci de centimetri de acestea există o fereastră care poate fi spartă cu ușurință aruncând o piatră în ea.

Trec pe lângă fereastră și observ o umbră în fața ușii. Rămân preț de o clipă acolo, ezitând, până când telefonul îmi vibrează în mână.

De ce stai proțăpită acolo, doctore? Deschide-mi ușa.

Strâng din dinți. Răsucesc zăvorul, apoi și cheia în broască. Trag iute aer în piept, calmă, amintindu-mi că eu îl cunosc pe EJ mai bine decât mă cunoaște el pe mine. Îi știu toate punctele tari și toate slăbiciunile. Este inteligent și manipulator, dar este și impulsiv. Poate că m-a prins într-un moment de slăbiciune, dar pot să fiu mai deșteaptă ca el.

Deschid larg ușa și iată-l în prag. Poartă o jachetă Michael Kors, cumpărată fără îndoială din banii bogaților să-i părinți. Părul lui blond, cu șuvițe mai deschise la culoare, este ușor ciufulit, iar pe buze și-a întipărit un rânjet. EJ este chipeș – acest lucru nu poate fi

negat, cu toate că e cam scund, ceea ce îi dă un pic din complexul lui Napoleon. În perioada cât l-am tratat, a fost în tot felul de relații, mai lungi sau mai scurte – undeva între o noapte și șase luni – cu nenumărate femei. De relațiile de-o noapte scapi cel mai ușor. Mi-e milă de femeia ai cărei pași se vor încrucișa cu ai bărbatului ăstuia.

— N-ai de gând să mă inviți înăuntru, doctore? mă întreabă el.

Nu vreau să intre la mine în casă, dar, din nou, nu prea am de ales în privința asta. Așa că mă dau înapoi și-l las să dea buzna înăuntru.

— Ai o chestie tare de tot aici, doctore, comentează EJ de parcă e prima dată când îmi vede casa. Și mobilă mișto. Ai gusturi excelente. Aia e piele adevărată?

— Ce vrei? îi spun printre dinți.

Face un pas înapoi, clipind nedumerit spre mine.

— Hei, doctore, ce te-a apucat? Nu fi supărată pe mine.

— Să nu fiu supărată pe tine?

Mâna stângă, încă încleștată pe telefon, se strânge pumn.

— M-ai urmărit. M-ai filmat fără consimțământul meu.

— Nu te urmăream. A fost o coincidență.

Ca mulți alții, EJ are pregătită o explicație. Știu când minte. Ori de câte ori spune o minciună, îi zvâcnește un mușchi mic de sub ochiul drept. Și acum zvâcnește, dar aș ști oricum că minte. Care ar fi posibilitatea să dea peste mine din *întâmplare* într-un mall aflat la o oră distanță de aici?

Dar nu contează. Indiferent dacă m-a urmărit sau nu, acum are un video cu mine.

Încrucișez brațele la piept.

— Ce vrei?

— Uite care-i treaba.

EJ mă fixează cu ochii lui cenușii.

— Nu vreau să-ți creez probleme, doctore. Jur. Dar simt că mă ajutai cu adevărat și m-am întristat când ai renunțat la mine. Nu vreau decât să începem iar ședințele.

Îmi cade fața.

— Vrei să începi iar ședințele? Cu *mine*?

— Exact.

Gândul de a sta singură cu el în cabinetul de terapie îmi dă fiori.

— Nu cred că este etic. Lasă-mă să te recomand unuia dintre colegii mei. Pot… pot să-ți plătesc eu ședințele de terapie.

Există câțiva psihiatri formați de mine cărora mi-ar plăcea *la nebunie* să li-l pasez pe tipul ăsta. Ar fi plăcerea mea.

Dar EJ scutură din cap.

— Nu, mi-ai oferit deja asta și nu e ce vreau eu. Tu și cu mine făceam progrese importante. Ești cea mai bună. Te vreau *pe tine.*

— Chiar simt că nu mai putem progresa mai mult de-atât.

— Nu sunt de acord.

Îmi mușc obrazul pe interior. Gustul metalic al sângelui îmi umple gura.

— Bine. Două ședințe pe lună.

— Înainte ne vedeam o dată pe săptămână.

— Nu mai am atât de multe locuri disponibile în program.

Plescăie din limbă.

— Nu știu ce să zic, doctore. Atunci poate că ar trebui să fi *creezi* o disponibilitate.

Pot s-o fac. Pot să stau pe scaun alături de bărbatul ăsta, o oră pe săptămână, și să mă prefac că-i ascult problemele. Am făcut eu și mai rele de-atât.

— Bine. Dar asta e tot, OK?

EJ ridică mâinile.

— Asta e tot ce vreau. Doar o oră pe săptămână din timpul tău, ca să-mi fie mai bine. N-o să-ți mai cer nimic altceva, promit.

În timp ce rostește aceste cuvinte, mușchiul de sub ochiul drept tresare.

CAPITOLUL 21

TRANSCRIEREA ÎNREGISTRĂRII

Aceasta este ședința #138 cu EJ, un bărbat de 29 de ani cu tulburare de personalitate narcisistă.

EJ: E bine să fiu din nou la tine pe canapea, doctore.

DH: Îhî.

EJ: Apreciez că m-ai primit înapoi.

DH: Păi se pare că n-am avut de ales, nu?

EJ: Nu fi așa, doctore. Uite, ar trebui să te simți flatată. Tu chiar mă ajuți. Asta e tot ce vreau. Ești atât de bună în meseria ta.

DH: Da, mă rog… despre ce vrei să discutăm azi?

EJ: Nu știu. În ultima vreme mă cam plictisește orice. Adică, în viața mea nu se întâmplă nimic interesant.

DH: Poate că ăsta-i un semn că ar trebui să-ți găsești un job.

EJ: Probabil. Dar pare fără rost. La un moment dat, ai mei o să moară și o să le moștenesc toți banii. Așa că de ce m-aș mai deranja să-mi caut de lucru când o să fiu oricum bogat?

DH: Nu vrei să-ți câștigi banii tăi și să ai o contribuție în societate?

EJ: Nu prea.

DH: Mi-ai spus că te-ai gândit să te faci somelier, nu? Îți plac vinurile.

EJ: Da, m-am gândit la asta. Dar am început să mă uit de cursuri și e o grămadă de muncă, înțelegi? Durează *ani* să-ți obții diploma.

DH: Atunci fă altceva. Nu vrei să ai banii tăi? Vrei să depinzi cu toate de părinții tăi, până când vor muri?

EJ: Păi sunt destul de bătrâni deja. [*pauză*] Iar mama șofează groaznic. Într-o zi probabil că o să-l ia pe tata în mașină cu ea, o să se înfigă într-un camion și o să moară amândoi.

DH: Crezi că mama ta o să se înfigă cu mașina într-un camion?

Atât de rău conduce?
EJ: Mă rog, poate că nu-i chiar așa dezastru. Dar poate cedează frânele.
DH: Înțeleg.
EJ: Ce s-a întâmplat, doctore? Ai cam pălit.
DH: Îmi spui că o să rezolvi frânele de la mașina părinților tăi…
EJ: Nu! Hei, serios acum. N-aș face așa ceva, doctore. Îmi iubesc părinții, doar că îmi dau mari bătăi de cap. Zic și eu. S-ar putea întâmpla, na. Frânele mai cedează și ele.
DH: Nu… Nu prea știu ce să zic.
EJ: Oricum, am un plan să fac rost de niște bani în weekendul ăsta.
DH: Cum anume?
EJ: Mă duc cu mașina la Foxwoods Casino și-mi petrec weekendul acolo.
DH: Nu știu dacă ăsta ar putea fi considerat un plan solid de a face niște bani.
EJ: Vai, întotdeauna curăț mesele de poker. Sunt chiar bun la treaba asta. Crede-mă. O să prind niște mâini bune de tot sâmbătă după-amiaza, apoi sâmbătă seara. O să am parte și de un pic de distracție.
DH: Distracție?
EJ: Știi tu. O să găsesc o fată.
DH: Înțeleg.
EJ: Doar dacă nu vrei tu să vii cu mine, doctore? Mi-ar plăcea să te am alături. Ești o femeie superbă.
DH: Nu prea cred.
EJ: Poate altă dată.
DH: Nu cred.
EJ: Hei, vrei să știi ce fantezie am?
DH: Știu ce fantezii ai. Nu cred că e productiv să le mai aud. Ar trebui să vorbim despre readucerea vieții tale pe un făgaș normal.
EJ: Da, dar asta este ședința *mea* de terapie. Mi-am *câștigat-o.* Și eu despre asta vreau să vorbesc.
DH: Ai spus că motivul pentru care îți dorești aceste ședințe este ajutorul pe care ți-l dau.

EJ: Corect, dar vin la tine de multă vreme și am fost de acord cu toții că asta nu m-a ajutat prea mult. Poate că ar fi mai bine să facem lucrurile în stilul meu. De exemplu, să vorbim despre ce vreau eu să vorbim.
DH: Ascultă…
EJ: Și ăsta-i lucrul despre care vreau eu să vorbesc. Ai priceput, doctore?
DH: …
EJ: Doctore?
DH: În regulă. Dă-i drumul. Spune-mi despre „fantezia" ta.
EJ: Nu te supăra așa tare. Nu-i nimic de speriat. Doar că am fantezia asta că stau la mesele de joc de la Foxwoods și lângă mine stă o femeie înnebunitor de sexy.
DH: OK…
EJ: Nu spune niciun cuvânt, nu-mi spune nici măcar cum o cheamă. Doar împinge spre mine un pahar cu băutură și așa îmi dau seama că mă vrea. Apoi vine în camera mea și ne-o tragem toată noaptea, ca animalele. Iar când terminăm, pleacă și n-o mai văd niciodată.
DH: E minunat.
EJ: Sarcasmul nu ți potrivește deloc, doctore. Eu îmi dezvălui sufletul aici. Ai putea să arăți un pic de… înțelegi tu, un pic de empatie. Nu vă învață și chestia asta la școala de psihiatri?
DH: Pur și simplu nu cred că aceste ședințe duc la vreun rezultat. Așa cum am spus, m-aș bucura să te trimit la unul dintre colegii mei foarte buni. Aș acoperi eu costul ședințelor.
EJ: Nu. N-o să facem chestia asta.
DH: De ce nu?
EJ: Pentru că eu te vreau pe *tine.*

CAPITOLUL 22

TRICIA

ÎN PREZENT

Înregistrarea se oprește și reportofonul țăcăne, oprindu-se și el automat. Dacă mă iau după ce am auzit, pare că EJ o obliga pe Dr. Hale să continue ședințele de terapie cu el. Poate că o șantaja cu ceva.

Dar cu ce anume?

Nu cred că mai pot asculta aceste ședințe cu EJ. Este ceva în vocea lui care mă înfioară. Doar când îl asculți îți dai seama că nu-i un om bun.

Este diabolic.

— Tricia?

Aproape că-mi sare sufletul din mine când aud bătăile în ușa de la birou. Abia am timp să îndes reportofonul în sertarul de la birou și ușa se deschide larg. Mă înnebunește faptul că în casa asta nu există încuietori.

— Tricia?

Ethan stă în prag, cu partea de jos a blugilor un pic jilavă de la zăpadă, chiar dacă a avut ghete de iarnă.

— Ce faci aici?

Iau un pix de pe birou și, plină de importanță, bat cu el în suprafața lucioasă a lemnului.

— Am decis că, dacă tot n-am ce face aici, aș putea să-mi aranjez un pic CV-ul.

Este o minciună plauzibilă. În momentul ăsta n-am job. Am lucrat pentru o revistă online. Știți genul – „douăsprezece trucuri ca să-ți pui iubitul pe jar”, „cinci rețete care vor face să o apucați spre dormitor”, „cum să scapi de șapte kilograme fără să încerci măcar”.

Eram maestra creării de accesări. Apoi, dintr-odată, revista s-a dus la fund chiar înainte de nuntă. Nu aveam cum să-mi caut un job în luna de miere, iar asta mi-a dat un motiv să tot amân. Și așa s-au făcut șase luni de când nu am serviciu.

Nu că nu aș vrea să muncesc. Vreau. Mi-ar plăcea să fiu un membru productiv al societății. Dar îmi amintesc cât de mult mi-a luat să găsesc un post permanent la revista aceea și nu mă încântă deloc gândul să bat iar străzile în căutare de lucru. Respingerile sunt dureroase, chiar dacă fac parte din procesul de candidare la diferite joburi.

Și acum, căutarea unei case a devenit încă o scuză să evit ce am de făcut. La urma urmelor, mutarea și poate renovarea unei case vor fi un job cu normă întreagă. Și, desigur, acum sunt și însărcinată.

Se pare că Ethan se gândește și el la același lucru, pentru că încrețește nasul.

— Te apuci să-ți cauți un job *acum*? Curând o să avem un copil.

— Nu chiar atât de curând, subliniez eu, chiar dacă în mintea mea sunt de acord cu ce spune. Nu știu dacă o să găsesc ceva, dar nu strică să mă uit, nu?

— Aha. Adică poți să te uiți, dacă vrei. Dar dacă vrei să stai acasă pe timpul sarcinii, eu n-am nimic împotrivă.

Râde la mine cu toată gura.

— Absolut nimic împotrivă.

Simt în tot corpul o furnicătură caldă. Am tras lozul cel mare în loteria soților. Nu înțeleg de ce nu-l plac prietenele mele. Ori de câte ori vorbim despre el, spun încontinuu: *ăsta e un semnal de alarmă* sau *ăla e un semnal de alarmă.* Dar Ethan chiar este un tip cu adevărat bun. Ce contează că n-a avut prea multe iubite înaintea mea? Și de ce faptul că și-a pierdut părinții și nu mai are pe altcineva din familie ar fi trebuit să mă facă să-l evit?

Mama ar zice că sunt invidioase. La urma urmelor, am un soț chipeș și bogat, care mă vrea toată doar pentru el.

Îmi dreg vocea.

— Ți-ai luat laptopul?

Ridică triumfător MacBook-ul.

— Aproape că m-am scufundat în doi metri de zăpadă, dar l-am

luat.

Mă uit în jur, prin cameră. Când am intrat prima dată aici, lui Ethan i s-au luminat ochii și a vorbit despre cât de mult și-ar dori ca încăperea asta să devină biroul lui.

— Vrei să lucrezi aici?

— De fapt, nu prea. E o cameră mare și mobila e frumoasă, dar n-are lumină naturală. Nu-i decât ferestruica aia.

Arunc o privire peste umăr, la fereastra cu pricina. Are dreptate. Cele mai multe camere au ferestre uriașe, cât peretele, dar camera asta, nu. Poate că de aceea a ales-o drept cabinet unde se vedea cu pacienții. Pentru că este atât de izolată.

— Așa că eu mă duc sus, să muncesc. Rămâi tu aici, dacă vrei.

— Cred că așa o să fac.

— Și e grozav că lucrezi la CV, adaugă Ethan, dar, ca să știi și tu, voi fi bucuros să te întrețin toată viața ta, dacă o să vrei.

Nu asta vreau, dar obrajii mi se îmbujorează de plăcere în fața acestei oferte. E clar că vorbește serios – de atâta lucru îmi dau și eu seama. Vrea să-și petreacă toată viața având grijă de mine.

Desigur, prietenele mele ar numi probabil asta un alt semnal de alarmă*. Încearcă să te controleze cu bani.* Rahat. Este, pur și simplu, un tip mișto.

— Totuși, adaugă Ethan, ești bine aici? Ai nevoie de ceva?

— Nu. Sunt bine.

— Sigur?

— Sigur. Serios.

De data asta, obrajii mi-au luat foc pentru că mă simt prost că-l vreau plecat. Vreau să-și vadă de ale lui, ca să continui să ascult casetele alea, care au devenit destul de repede un soi de dependență.

Oare conținutul lor îmi va dezvălui secretul despre ce s-a întâmplat cu adevărat cu Dr. Adrienne Hale?

Nu pot părăsi casa asta fără să aflu.

Deschid primul sertar al biroului. Scotocesc printre casetele dinăuntru și îmi atrage atenția carcasa aceea marcată diferit. LUKE. Iubitul. De ce ar avea o înregistrare cu iubitul ei?

Iau caseta din sertar și apoi o scot din carcasa ei. Scot din

reportofon înregistrarea ședinței cu EJ, pun noua casetă înăuntru. Apoi apăs pe „Redare”.

CAPITOLUL 23

ADRIENNE

ÎN TRECUT

— Luke e pe aici astăzi?

Auzindu-mi întrebarea, Gloriei i se luminează ochii. Dar ea habar n-are de ce vreau să vorbesc cu Luke și nici n-am intenția să-i spun.

— Da, da, e aici. Îl ajută pe Dr. Griffith în arhivă, în camera din spate.

Primul meu pacient de la clinică e programat în cincisprezece minute. Am venit mai devreme ca să pot discuta cu Luke. Nu știam dacă o să-l găsesc aici, dar am descoperit că găsește mereu un motiv să-și facă apariția ori de câte ori am eu programări. Coincidență? Poate. O să vedem.

— De asemenea, adaugă Gloria, ai mai primit un bilet. Și niște ciocolată.

Îmi întinde o cutiuță cu ciocolată asortată, cumpărată de la vreun magazin ieftin, pe care e așezat un plic roz, dreptunghiular, pe care cineva a scris cu pixul „Dr. Hale”. Chiar dacă ard de nerăbdare să dau de Luke, pot să-mi rup o secundă ca să deschid plicul. Scot dinăuntru o carte poștală micuță, cu o pasăre singuratică zburând pe un cer senin, albastru. O deschid și citesc biletul scris cu litere tremurate:

Dragă doamnă doctor Hale,

Nici nu vă pot spune cât de mult a însemnat ajutorul dumneavoastră pentru mine. Când v-am cunoscut, treceam printr-o perioadă întunecată din viața mea. Dacă nu erați dumneavoastră, nu cred că aș mai fi fost aici. Mi-ați salvat viața. Fiți binecuvântată.

Strecor cartea poștală înapoi în plic și îl bag în buzunarul hainei. Pe acesta o să-l păstrez. Am o colecție întreagă și uneori le citesc în zilele mele negre. Dar azi n-am timp să lâncezesc și să mă bat singură pe spate. Trebuie să-mi salvez cariera.

— Să nu uiți ciocolata, Dr. Hale, o aud pe Gloria.

Cartea poștală a fost minunată, dar ciocolata este, fără îndoială, de proastă calitate. Scutur din cap.

— Poți s-o păstrezi tu, Gloria. Dă-o nepoților.

— Ar trebui s-o mănânci. Să mai pui niște carne pe oase. Așa le place bărbaților.

Tresar. Gloria nu este prima persoană care să comenteze, cu diferite ocazii, că i se pare că-s prea osoasă. *Ca un schelet.* Nu-mi pot imagina de ce cred oamenii că obiceiurile mele de menținere a greutății sunt într-un fel sau altul treaba lor. Nu catadicsesc nici măcar să răspund la un asemenea comentariu. În schimb, mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept spre capătul culoarului, unde este și arhiva, lăsând cutia cu ciocolată la recepție.

Când ajung cam la trei metri de ușă, îi aud vorbind pe Luke și bătrânul doctor Griffith, care pare epuizat, lucru deloc neobișnuit pentru el.

— Nu voiam decât să mă uit pe nota aceea. Dar, de fiecare dată când dau click pe ea, se deschide de parcă aș vrea să editez ceva sau încearcă să adauge o completare.

— Asta pentru că apăsați de două ori pe notă. Dacă vreți s-o vedeți, trebuie să dați click o singură dată.

— Așa *fac,* apăs o singură dată. Uite… vezi cum face?

— Da. Pentru că ați apăsat de două ori.

— Ba nu, n-am apăsat.

Intru în arhivă chiar în momentul în care Luke îi explică răbdător lui Dr. Griffith, pentru a treia sau a patra oară, diferența dintre unul și două clickuri. Îmi dau seama, doar văzând cum se unesc, încruntate, sprâncenele albe și stufoase ale doctorului, că nu pricepe. Și că nu va pricepe *vreodată.*

Bat ușor în ușă. Ochii căprui ai lui Luke se luminează la vederea

mea. Azi mi-am pus o rochie roșie, peste care am dat prin fundul dulapului. Studiile psihologice au demonstrat că bărbații sunt mai atrași de o femeie care poartă roșu mai mult decât în cazul oricărei alte culori. Este mai probabil să-și dorească să o scoată la întâlnire și, de asemenea, sunt mai dispuși să cheltuiască mai mult cu această ocazie. În plus, bărbații participanți la studiu nu au putut identifica originea acestor sentimente. Pur și simplu au plăcut-o pe fata în roșu.

— Adrienne! exclamă Luke bucuros. Ce este?

— Ai un minut, Luke?

Se uită când la mine, când la Dr. Griffith, evident sfâșiat între promisiunea de a-l ajuta pe bătrânul doctor să înțeleagă cum să dea click pe o însemnare și dorința de a mă ajuta pe mine. Din fericire, lui Dr. Griffith i se face milă de el și se ridică nesigur în picioare.

— Nu-ți face griji, Luke, spune el. Putem încerca mai târziu.

Luke se ridică și el de pe scaun și se întoarce spre mine, în timp ce Dr. Griffith iese din arhivă. Azi arată diferit. Cămașa bleu e călcată și poartă o cravată cafenie (deși nodul ar putea fi un pic mai strâns). În dimineața asta s-a și bărbierit. De obicei miroase a săpun, ceea ce e destul de plăcut, dar azi detectez o notă diferită, de mosc. Parfum sau aftershave.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el.

Îmi frâng mâinile.

— Am nevoie de ajutorul tău într-o problemă.

I se arcuiesc buzele.

— O să fiu sincer, dacă vrei să te învăț diferența dintre un singur click și două clickuri, cred că o iau razna.

Râsul îmi sună forțat chiar și în propriile urechi, încerc din răsputeri să arăt cât mai normal în dimineața asta, chiar dacă mi-e greu, fiindcă dorm îngrozitor de când acel filmuleț a apărut la mine în telefon. A fost nevoie de trei straturi de fard ca să-mi acopăr cearcănele vinete de sub ochi.

— Nu, despre altceva e vorba… Eu… speram să mă poți ajuta să-mi instalez acasă un sistem de supraveghere.

Clipește în spatele ochelarilor.

— Poftim?

— Ai zis că i-ai instalat ceva asemănător mamei tale.

Îmi dreg vocea.

— Așa că mi-am spus că poate mă ajuți și pe mine.

Își trece degetul mare peste falca proaspăt rasă.

— Aha. Dar…

— O să-ți plătesc, desigur.

A fost o greșeală să-i spun așa ceva.

— Nu e vorba despre asta. Nu-i nevoie să-mi plătești ceva. Doar că mă gândesc… Ai casa aia mare și poate că ar fi mai bine să angajezi o companie care s-o facă. Adică da, am înjghebat eu ceva pentru mama, dar ea are o casă mică.

Mă înfior la ideea că o grămadă de străini ar năvăli pe proprietatea mea, instalând camere și echipamente prin care mă pot spiona. Nu vreau să fac asta ca să mă poată privi ei toată ziua. Vreau ca *eu* să fiu cea care se uită.

— Am cumpărat deja echipamentele, îi spun eu. Am nevoie doar de cineva care să mă ajute cu instalarea. Nu știu cum, că aș face-o eu însămi.

— Atâta doar că, orice-ai fi cumpărat tu, nu va fi niciodată la fel de bun cu echipamentul pe care l-ar instala un profesionist.

— Nu vreau un profesionist.

Îmi înfig unghiile în palmă.

— Vreau s-o faci tu. Te rog.

— Adrienne…

— Îți fac cinste cu cina. Orice vrei tu.

— Dar…

— *Te rog,* Luke.

Spatele i se încovoaie.

— OK, bine. O să rezolv eu.

Parcă mi s-a ridicat o greutate de pe umeri. Faptul că am un sistem de supraveghere n-o să mă protejeze de EJ, dar mă simt totuși mai bine. Nu-mi place ideea că stă la pândă pe proprietatea mea și mă urmărește. Vreau să știu ce se întâmplă. Nu sunt obișnuită cu acest sentiment al lipsei de control și nu îmi place situația.

— Îți mulțumesc, Luke.

Înainte să-mi dau seama, întind mâna și-l ating pe braț. Nu sunt genul care să atingă oamenii, dar acum simt un val de recunoștință față de bărbatul acesta.

— Apreciez mult ajutorul tău.

— Nicio problemă.

Îmi zâmbește. Arată diferit cu cămașa călcată, cu cravată și proaspăt bărbierit. Este neașteptat de chipeș.

— Și nu trebuie să-mi faci cinste cu cina.

— E dorința mea.

— Ei, poate te mai gândești?

Mă gândesc să protestez iar, dar în vocea lui Luke se ghicește un ton ferm. Apreciez faptul că nu vrea să iasă la cină cu mine decât dacă sunt convinsă. N-are de gând să mă preseze cu nimic.

— În regulă, atunci.

— Deci…

Își freacă mâinile.

— Când vrei să ne apucăm de treabă?

— Cât mai repede posibil.

Ridică o sprânceană.

— Eu pot și în seara asta.

Cumva, mă așteptam să poată.

———————

Luke își parchează Toyota albastră chiar după Lexusul meu, în fața casei. Are adresa introdusă pe GPS, dar i-am spus că va pierde semnalul după ce ieșim de pe drumul principal, așa că e mai bine să țină aproape de mine. De obicei le dau pacienților mei indicații foarte precise despre cum să ajungă aici.

— Isuse, Adrienne.

Ieșind din mașină, Luke se trage de nodul cravatei, ca să mai slăbească un pic strânsoarea.

— Chiar ești izolată aici. E singura casă pe distanțe de kilometri întregi.

Mai precis, trei kilometri de la ultima casă pe lângă care am trecut. Însă decid să nu menționez lucrul ăsta.

— Da.

Se uită de jur-împrejur, la copacii care înconjoară drumul îngust, neasfaltat, care duce spre casă.

— Ce faci când ninge nasol de tot? Probabil că rămâi blocată aici.

— Am o înțelegere cu o companie de deszăpezire, îmi curăță tot drumul.

Mă pregătesc și pentru alte întrebări, însă acestea nu mai vin. În schimb, Luke se mulțumește să-și deschidă portbagajul și să scoată de acolo o cutie cu unelte, apoi mă urmează spre intrare. Când deschid ușa și pășește înăuntru, lasă să-i scape un fluierat ușor.

— Uau, comentează el.

— Știu.

— Casa asta este *enormă.*

— Da, *știu.*

Luke îmi aruncă un zâmbet bleg.

— Scuze, n-am mai cunoscut pe cineva care să locuiască într-un castel.

Îi ignor comentariul prin care îmi compară casa cu un castel.

— Uite-aici kitul pe care l-am cumpărat ca să instalezi sistemul de supraveghere.

Întorc capul spre o cutie de carton împinsă lângă perete. A sosit ieri și am petrecut douăzeci de minute citind instrucțiunile și convingându-mă că este absolut imposibil să-l pot instala de una singură.

Luke își mușcă un colț de buză.

— Ești sigură că vrei să fac eu treaba? Un profesionist ar…

— Luke.

Oftează lung.

— OK, mă apuc de treabă.

Se ghemuiește ca să scotocească prin cutie. Eu îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, îngrijorată că treaba o să-l depășească. Din punctul meu de vedere, Luke este un geniu în electronică. Dar standardele mele nu sunt tocmai înalte în această privință. Cea mai mare parte a angajaților de la magazinul Apple se încadrează în aceeași categorie. Totuși, sunt încurajată de faptul că are în portbagaj o trusă de scule.

— Crezi că te descurci? îl întreb.

— Nu văd de ce nu.

Umerii mi se relaxează un pic.

— Și poți instala și camera de deasupra ușii de la intrare? Ca să văd pe telefon cine e acolo?

— Desigur.

— Excelent. Perfect.

Scoate o punguță de cuie și mijește ochii la ele, prin ochelari.

— Ai ceva împotrivă să dau câteva găuri în perete?

— Fă ce ai de făcut.

Ridică privirea spre mine.

— Nu trebuie să stai aici, să te uiți la mine. O să dureze ceva. De ce nu te duci să lucrezi sau să faci ce vrei tu, și te anunț când am terminat?

Sinceră să fiu, nu m-ar fi deranjat să stau să mă uit la el. Lucrurile de genul acesta mi se par fascinante. Și, cu toate că urăsc să recunosc, Luke îmi pare mult mai atrăgător când îl văd scotocind prin trusa de scule. În general, nu ies la întâlniri. Rareori găsesc un bărbat care să simt că merită efortul. Dintotdeauna m-am simțit imună la nevoile pe care le au cele mai multe femei.

Însă, în timp ce-l privesc pe Luke, mă întreb dacă așa o fi cu adevărat.

Tușesc, alungând aceste gânduri nechemate.

— O să lucrez acolo, în cabinetul unde primesc pacienții. Îmi spui dacă ai nevoie de ceva.

— Așa o să fac.

Petrec următoarea oră și jumătate răspunzând la e-mailuri în biroul meu. Mor să mă duc iar în living și să văd cum merge treaba, ce a reușit Luke să instaleze până acum, dar nu vreau să-i stau pe cap. Așa că aștept răbdătoare să vină el să mă cheme. Cu fiecare minut care trece, sentimentul de vină mă copleșește tot mai mult, văzând cât timp petrece ca să mă ajute.

În cele din urmă, tocmai când analizez posibilitatea de a mă duce să văd ce face, aud o bătaie în ușa biroului.

— Adrienne?

— O clipă!

Termin repede e-mailul la care lucrez, apoi mă ridic în picioare.

Când să ies din birou, dau peste Luke lângă ușă, sprijinit de raftul de cărți. Are în mână una dintre cărțile mele și îmi ia o clipă până îmi dau seama că este cea mai nouă dintre ele – cartea care va ajunge în curând în toate librăriile din țară. *Anatomia fricii.*

— Oh, hei.

Se îmbujorează.

— Scuze, n-am vrut să-mi bag nasul, dar am văzut cartea asta cu numele tău pe ea și am fost curios.

— Ăsta-i exemplarul pentru bun de tipar.

— Pare foarte interesantă.

Din nou, zâmbetul acela bleg.

— Ți-am citit-o pe cealaltă. A fost excelentă. Inteligentă, dar ancorată în realitate. Genul de scriere care ar plăcea oricui.

— Mulțumesc.

— Probabil că auzi asta tot timpul.

— Nu chiar tot timpul.

Mă uit la exemplarul din mâna lui.

— Va ieși în câteva luni. Sunt foarte mândră de ea.

— Este despre… frică?

Dau din cap, dornică până peste poate să vorbesc despre cartea mea. După ce va fi lansată, vor fi tururi prin țară și interviuri, ba poate chiar apariții la televizor. Dar deocamdată n-am parte de nimic din toate astea. Și ard de nerăbdare să vorbesc despre ce am scris.

— Pe fond este vorba despre cei care au supraviețuit unor situații înfricoșătoare și felul cum au gestionat viața de zi cu zi după aceea.

— Chestii complicate.

— Cel mai cumplit caz este al unei paciente, PL, pe care o tratez deja de câțiva ani. Înnoptase într-o cabană, peste weekend, împreună cu logodnicul ei și cu două prietene foarte bune. În sălbăticie, fără semnal de telefonie mobilă, toate alea.

El zâmbește strâmb.

— A, adică așa cum e aici?

— *Nicio legătură* cu felul cum e aici, îl săgetez eu cu privirea. În fine, au băut cam mult și au și fumat niște iarbă, așa că lăsaseră de tot garda jos când a năvălit peste ei un bărbat cu un cuțit de măcelar.

Îmi umezesc buzele, amintindu-mi descrierea pe care am făcut-o în carte.

— Le-a tăiat cauciucurile, ca să nu poată fugi. Apoi i-a înjunghiat pe toți patru, lăsându-i să moară. Pacienta mea a supraviețuit prefăcându-se inconștientă. După ce agresorul a părăsit cabana, a pornit împleticindu-se prin pădure, până când a dat de șoseaua principală și a făcut semn unei mașini să oprească și s-o ajute.

— Isuse, șoptește Luke. Este… cumplit.

Îi iau cartea din mână, răsfoind paginile în care propriile mele cuvinte redau povestea pe care mi-a spus-o pacienta mea despre ororile îndurate.

— Partea cea mai rea este că nu l-au prins încă pe tipul care a făcut-o. Este încă pe acolo, pe undeva.

— Oh, uau, scutură el din cap. Nu l-au găsit până acum? Știu de ce a făcut-o?

— Știe oare cineva, vreodată, de ce-ar încerca un individ să ucidă patru oameni la întâmplare, într-o pădure?

Luke nu are niciun răspuns la această întrebare.

— Timp de un an, fata asta s-a trezit urlând noapte de noapte.

Încă îi văd ochii injectați, cu cearcăne negre sub ei.

— Avea coșmaruri, cum că bărbatul ar fi la fereastra ei. O tortura faptul să-l știe încă în libertate. A avut nevoie de o grămadă de terapie până să-i fie mai bine. Terapie și timp.

— Sunt sigur că ajutorul tău a avut o mare contribuție.

— Îmi place să cred c-am ajutat-o. Este greu să treci printr-o astfel de traumă.

— Apropo de asta…

Face semn din cap în direcția livingului.

— Permite-mi să te familiarizez cu noul tău sistem de securitate.

În următoarea jumătate de oră, Luke îmi arată toate echipamentele pe care le-a instalat ca să-mi securizeze casa. A montat senzori la toate ferestrele de la parter. Panoul de control este chiar lângă ușa de la intrare; se întoarce cu spatele, ca să mă lase să-mi introduc parola de șase cifre. Este ziua de naștere a răposatei mele mame.

— Când introduci codul, armezi sau dezamorsezi sistemul, îmi

explică el. Acest panou de control îți permite chiar să programezi dezamorsarea alarmei la anumite ore, dacă asta vrei.

— Dar camera?

— Am montat-o la ușa din față. Nu trebuie decât s-o conectez la telefonul tău.

Întinde mâna.

— Dacă mi-l dai, fac eu setările acum.

Mi-am lăsat telefonul în birou, așa că-l conduc într-acolo. Imediat ce pune mâna pe el, instalează rapid aplicația de care am nevoie și o conectează la cameră. Când mi-l dă înapoi, văd pe ecran zona din fața ușii de la intrare.

— Este incredibil, șoptesc eu. Îți mulțumesc tare mult.

Dar Luke nu-mi răspunde. Se uită drept în față, la raftul de cărți din biroul meu. Ochii i-au rămas pironiți pe un spațiu dintre două cărți.

— Ce-i *aia?*

În toți anii de întâlniri cu pacienții în biroul acela, el este prima persoană care vede reportofonul ascuns între cele două coperți cartonate. Simt un soi de enervare amestecată cu respect.

— Este un reportofon.

— Un reportofon?

— Înregistrez convorbirile cu pacienții.

Sprâncenele lui Luke se ridică până aproape de linia părului.

— Pe toți?

— Da.

Ridic din umeri, de parcă n-ar fi mare lucru. În New York nu este ilegal să înregistrezi o conversație din care faci și tu parte, chiar dacă cealaltă persoană nu știe că înregistrezi.

— Nu fac nimic cu înregistrările, în afară de faptul că mă ajută să-mi amintesc ultima ședință cu pacientul, în cazul în care am nevoie. Le folosesc în loc de notițe. Aici, acasă, nu am posibilitatea de arhivare electronică a dosarelor medicale.

Cercetez expresia lui Luke. Îmi fac curaj să-l aud spunându-mi că nu procedez deloc corect sau să mă amenințe că-i va informa pe pacienții mei despre această breșă în confidențialitate. Însă când, într-un final, se decide să vorbească, ceea ce-mi spune mă

șochează.

— N-ar trebui să folosești casete. Ar trebui să-i înregistrezi digital.

— Digital?

— Da.

Clatină din cap.

— Adică, probabil că ai mii de astfel de casete. N-ar fi mai bine dacă ai salva totul în computer?

— Îmi plac casetele.

— Casete? Fii serioasă. Am intrat cumva într-o mașină a timpului și am fost transportat ca printr-un miracol în anii 1980?

Rânjetul prostesc de pe chipul lui mă face să-i zâmbesc. Când l-am întâlnit pentru prima dată pe Luke la clinică, mi s-a părut un pic enervant, chiar dacă era bun în ceea ce făcea. Dar tipul începe să-mi placă tot mai mult.

— Casetele sunt o modalitate excelentă de înregistrare, insist eu. Și aș fi încântată să-ți ofer o demonstrație.

— O demonstrație?

— Experiența Dr. Adrienne Hale.

Îi fac cu ochiul.

— Ia loc pe canapea și o să-ți arăt ce fac.

Se uită peste umăr spre canapeaua de piele și zâmbetul îi pălește.

— Pe canapea?

— Da. O să fie distractiv.

— *Distractiv?*

— Desigur. De ce nu?

Mângâie cu mâna brațul canapelei.

— Experiența Dr. Adrienne Hale, ha?

— Trebuie să-ți spun că sunt mulți care ar plăti bani grei pentru asta.

— Oh, sunt sigur.

Se uită iar spre canapea. Șovăie, dar parcă nici n-ar spune „nu”. Și-a petrecut, totuși, o după-amiază întreagă aici. Chiar dacă e un tip amabil, sigur trebuie să aibă și un alt motiv.

— Bine. Hai s-o facem. Oferă-mi experiența ta, doamnă Dr. Adrienne Hale.

CAPITOLUL 24

TRANSCRIEREA ÎNREGISTRĂRII

Aceasta este prima mea sesiune cu LS, un bărbat de 30…?
LS: 36.
DH: Un bărbat de 36 de ani, care pare normal, dar este al dracului de bun la electronică și computere și, de asemenea, pare să care un ciocan în portbagajul mașinii. Oare asta dă de bănuit?
LS: Hei, ar trebui să fii recunoscătoare pentru ciocanul ăla.
DH: Așadar, Luke, de ce nu-mi povestești câte ceva despre tine?
LS: Ca de exemplu?
DH: Orice crezi tu că este important.
LS: Păi. Am un masterat în informatică. Lucrez în tehnologia informației de… mă rog, de când mi-am terminat masteratul. În ultimii cinci ani am ajutat instituții medicale să-și instaleze bazele de date digitale.
DH: Îți place ce faci?
LS: Desigur. Adică, na, e un job. Dar ar putea fi mult mai rău.
DH: Ești căsătorit, Luke?
LS: Știi că nu sunt.
DH: Oare chiar știu?
LS: Păi nu port verighetă.
DH: O mulțime de bărbați căsătoriți nu poartă verighete.
LS: Bine. Dar eu nu sunt căsătorit.
DH: Ai fost?
LS: Ăăă…
DH: Luke?
LS: Da. Am fost.
DH: Înțeleg. Și cum s-a sfârșit?
LS: Ea a murit.
DH: Îmi pare foarte rău.
LS: Este… este în regulă. A trecut mult timp de-atunci.

DH: Vrei să vorbești despre…
LS: Nu, nu vreau să vorbesc despre asta. Hai să trecem mai departe, OK?
DH: Mi se pare corect. Dar cred că…
LS: Treaba asta a fost o idee proastă. Oprește înregistrarea.
DH: Nu sunt de acord. Avem mult de explorat acolo.
LS: Pe bune.
DH: Da. Ești o persoană foarte complexă și interesantă, Luke Strauss.
LS: Chiar sunt?
DH: Nu râde. Tocmai ai renunțat la după-amiaza și seara ta ca să faci o favoare unei femei pe care abia dacă o cunoști. Și nu aștepți nimic în schimb de la femeia asta.
LS: A trebuit s-o fac. Femeia asta locuiește în mijlocul sălbăticiei. N-aș vrea să i se întâmple ceva.
DH: E foarte amabil din partea ta.
LS: Probabil că sunt un tip amabil. Sau un prost.
DH: Ai fi un prost doar dacă ai face asta pentru că aștepți din partea ei ceva ce n-are intenția să-ți ofere.
LS: Eu nu… adică nu *aștept* nimic. Cred că mai degrabă sper.
DH: Ce speri?
LS: Nimic. Nu contează.
DH: Nu, spune-mi.
LS: Deci, femeia pe care am ajutat-o în după-amiaza asta… mi-ai spus că sunt complex și interesant și nu știu dacă ai dreptate, dar femeia asta – așa e ea. Și mai mult de-atât. Foarte deșteaptă – nu-ți imaginezi cât de deșteaptă e. Apoi, vine la clinica asta ieftină, în timpul liber, și chiar îi pasă de pacienții de acolo. Se poartă de parcă n-ar fi mare lucru, dar e uimitor ce face pentru ei. Oamenii o iubesc.
DH: Deci ai vrut s-o ajuți pentru că și ea îi ajută, la rându-i, pe alții?
LS: Da… adică, parțial, dar…
DH: Dar?
LS: Este interesantă, complexă, grijulie și deșteaptă. Și mai este și…

DH: Cum?
LS: Este foarte frumoasă.
DH: Așa crezi?
LS: Da. Chiar așa cred, pe bune.
DH: Înțeleg. Deci ceea ce vrei să-mi spui este că ai intenții romantice în legătură cu această femeie?
LS: Ăăă…
DH: Îți dai seama că te-ai înroșit puternic la față?
LS: Ha, ha, foarte amuzant. OK, eu… Ascultă, ce-ai vrea să-ți zic? Da. Da, o plac.
DH: Și ea ce simte față de tine?
LS: Până azi, aș fi zis că nu prea o interesez. Dar acum nu mai știu. E foarte dificil de citit.
DH: Serios?
LS: Da. Adică am stat două ore la ea în casă, apoi m-a așezat pe canapea și acum simulează ședința asta de terapie, punându-mi tot felul de întrebări. Și, în tot acest timp, m-am întrebat neîncetat: dacă m-aș ridica de pe canapea și aș săruta-o? Cum ar reacționa?
DH: Păi și de ce n-o faci?
LS: Dacă ea nu vrea s-o fac? Dacă mă plesnește?
DH: Nu cred c-o să te plesnească.
LS: Nu?
DH: N-ai cum să afli dacă nu încerci.

CAPITOLUL 25

ADRIENNE

ÎN TRECUT

Nu m-aș fi așteptat vreodată să ajung în pat cu Luke Strauss. Cină? Poate. Să ieșim la un pahar? Posibil. Dar nu asta. M-a luat complet prin surprindere.

Însă nu a fost o surpriză neplăcută. Chiar dimpotrivă. Aveam impresia că sunt genul de persoană care ar putea trăi liniștită fără afecțiune fizică, dar în secunda în care Luke m-a sărutat, după ce l-am îmboldit s-o facă, mi-am dat seama că mă mințeam singură. Îmi doream asta. Îmi doream cu atâta disperare, încât chiar și atunci când, respectuos, a încercat să o ia mai ușor, nu l-am lăsat eu.

Cum vrei tu, Adrienne.

Și am primit exact ce am vrut. O noapte pasională cu un bărbat care m-a surprins prin cât de bine știe ce face. A făcut o treabă bună cu instalarea sistemului de securitate. A făcut o treabă și mai bună în dormitor.

Mă simt pe deplin satisfăcută.

Însă acum s-a terminat. Luke mă ține pe după umeri, trupul meu gol este lipit de al lui și totuși, nu mă pot gândi decât la un singur lucru: *Cum o să-l fac să plece?* Deja e trecut de miezul nopții – cu siguranță se așteaptă să rămână aici peste noapte. Îl plac, dar nu-l mai vreau în patul meu. Nu vreau să se foiască, să se răsucească, să sforăie și să încerce să mă alinte când dorm. Am nevoie de somnul meu.

Însă am impresia că ar fi de prost gust să mă întorc spre el și să-i zic: *Hei, a fost mișto. Ce-ai zice ca acum să dai fuguța acasă la tine?* Se prea poate să mă fi pricopsit cu el. Pentru toată noaptea.

— Știi ceva? îmi murmură Luke în păr. Mor de foame.

În același moment, și stomacul meu începe să ghiorțăie îndeajuns de tare încât să-l audă.

Râde.

— Cred că asta înseamnă că ești de acord.

— Vrei să mergem jos, să căutăm ceva de mâncare? Putem să dăm iama prin frigider.

— Mie îmi convine.

S-ar putea să nu mai gândească la fel după ce o să descopere jalea din frigiderul meu. Pe de altă parte, simt că n-o să-l deranjeze prea tare. Luke este o persoană foarte plăcută. Nu m-am hotărât încă dacă apreciez sau nu această calitate.

Se dă jos din pat și își adună hainele împrăștiate peste tot prin cameră, în focul pasiunii noastre. În timp ce-și trage fermoarul de la pantaloni, observă că mă uit la el și-mi zâmbește larg. Pentru prima dată de când am văzut acel filmuleț primit pe telefon, simt o fulgerare de fericire.

Filmul ăla. EJ. Nenorocitul naibii.

Nu. Nu te gândi la asta. Nu acum.

Luke își trage peste cap cămașa închisă la o parte din nasturi, fără să-i închidă și pe ceilalți. Apoi ia cravata de pe jos și și-o pune la gât, lăsând-o să atârne larg. Cumpănesc dacă să mă îmbrac și eu cu aceleași haine de mai înainte, dar apoi decid să dau naibii toată treaba. Apuc din cuier halatul pufos și mi-l strâng pe corp.

Îmi zâmbește aprobator. Am cumpărat halatul ăsta fiindcă ține de cald, dar a venit cu bonusul culorii: e roșu. Aș jura că nu la asta m-am gândit când l-am luat, dar poate că, în subconștient, am făcut-o.

Conținutul frigiderului este și mai deplorabil decât m-am temut că va fi. Am o franzelă, dar când Luke o scoate afară, vedem la un capăt niște mucegai verzui. Mai am și o sticlă de ketchup. Și niște paste uscate într-un dulap, dar nu am sos pentru ele. Doar ketchup.

— Mănânc mult în oraș, spun eu, în semn de scuză.

— Așa sper.

Deschide alt dulap și găsește un pachet de biscuiți sărați doar un pic râncezi și niște unt de arahide. Nu este chiar cina de vis, dar ne descurcăm. În fundul frigiderului am un bax cu sticle de apă. Iau una pentru mine și îi întind una și lui Luke, care este ocupat să facă

sandviciuri din biscuiți și unt de arahide.

— Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ți pară.

Se oprește ca să lingă cuțitul de unt.

— Asta a fost mâncarea mea preferată între șapte și zece ani.

Zâmbesc în sinea mea, imaginându-mi-l pe Luke ca școlar pistruiat.

— Fac prinsoare că erai un puști simpatic.

— Eram, mă asigură el.

Îmi întinde unul dintre sandviciurile cu biscuiți sărați. Mușc din el – are gustul pe care te-ai aștepta să-l aibă.

— Abia spre adolescență am devenit dificil.

Ridic o sprânceană.

— Le-ai dat de furcă părinților? Greu de crezut una ca asta.

Își linge niște unt de arahide de pe buza de sus.

— Nu chiar. Totuși am intrat în niște belele. De natură legală.

— Belele de natură legală? Serios?

Ezită, ca și când ar cumpăni dacă să mintă sau nu, deși tocmai mi-a mărturisit un adevăr. Sunt sigură că Luke Strauss ascunde ceva, dar nu l-am descoperit încă.

— Ce anume?

— Hacking.

Tresare.

— Mă credeam tare deștept… până când am fost prins și am dat de o grămadă de necazuri. Din fericire, eram minor și părinții mi-au luat un avocat bun. Am făcut muncă în folosul comunității și ei s-au asigurat că infracțiunea asta n-o să-mi rămână în cazier.

— Uau, sunt impresionată.

— Impresionată că am fost hacker? Sau impresionată că am reușit să nu intra la pușcărie?

— Ambele. Dar mai ales prima.

Strivesc cu vârfurile degetelor o bucățică de biscuit.

— Mai știi cum s-o faci?

— Ce anume?

— Să piratezi computere.

Chicotește.

— Poate, dar n-o să aflăm. Nimeni nu te va angaja să faci vreo treabă legală în domeniul ăsta dacă ești prins că te ocupi de hacking. Sunt destul de matur ca să-mi dau seama că nu mai trebuie să mă bag în așa ceva.

Știam deja că Luke era priceput la computere. Dar asta e o informație de-a dreptul interesantă. O pun bine în minte, pentru mai târziu.

— Fac prinsoare că tu erai perfectă când erai mică. Fac prinsoare că erai genul de copil pe care-l adoră toți adulții. Preferata profilor – am dreptate?

— Nu chiar.

Arcuiește sprânceana stângă.

— Cum așa?

— O mulțime de profi te antipatizează, îi explic eu, atunci când ești mai deștept decât ei.

Luke mă privește țintă preț de o clipă, apoi chicotește.

— Da, pariez că așa erai.

Îmi place să văd că găsește afirmația mea mai degrabă amuzantă, decât arogantă. La urma urmelor, e un fapt și atâta tot. De foarte devreme, intelectul meu l-a depășit pe al celor însărcinați să mă instruiască. Și mulți adulți resping un copil mai deștept decât ei.

Mulți părinți fac același lucru.

Mă pregătesc sufletește pentru mai multe întrebări despre copilăria și familia mea, dar întrebările acestea nu mai vin. În schimb, stăm tăcuți în bucătărie, mestecând la sandviciurile cu biscuiți sărați și unt de arahide. Chiar dacă aș vrea să fac conversație, mi-ar fi dificil având bucățile de unt de arahide lipite de cerul gurii. Poate că de-aia a renunțat și Luke să mă mai întrebe ceva, și nu din respect pentru intimitatea mea. În timp ce mâncăm, își rotește privirea prin casă, cu o expresie ușor uluită întipărită pe chip.

— Ai o casă mare, spune el în cele din urmă.

— Da, nu locuiesc decât eu în ea.

Își trece limba peste dinți.

— Eu n-am întrebat nimic.

— Nici nu trebuia s-o faci.

Bat darabana pe masă.

— Oamenii se uită la casa asta și presupun că locuiesc aici cu un soț și câțiva copii. Și când le sfidez această așteptare, se supără. Oamenilor nu le place când nu le sunt îndeplinite așteptările.

— Ei bine, spune el, vreau să știi că mie mi le-ai *depășit.*

Îmi permit un zâmbet.

— Chiar așa?

— Chiar așa. De asemenea, sunt foarte bucuros că n-ai soț. Normal.

Mă foiesc pe scaunul de lemn.

— Dar tu? Mi-ai spus că ai fost căsătorit.

Este uimitor felul în care Luke se închide complet când aduc vorba despre fosta lui căsătorie. Exact așa s-a întâmplat și mai devreme, când am încercat să-l descos.

Privirea îi devine absentă și buzele se strâng într-o linie dreaptă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Înțeleg.

Nu e drept din partea lui. Are 36 de ani și e deja văduv. Probabil își dă și el seama că o asemenea descoperire este suficientă pentru ca oamenii să-și pună întrebări. Cum îți pierzi soția atât de devreme?

Îmi vede expresia și oftează.

— A suferit un accident. A fost… groaznic. Și sper să nu sune cinic, dar îți spun sincer că e ultimul lucru la care vreau să mă gândesc când sunt aici, cu tine.

— Înțeleg.

Și chiar înțeleg. Nu că ar fi fost mai bine ca Luke să o țină lângă cu amintiri despre nevasta lui decedată. Pretinde că a depășit acel moment și îl cred. Dar tot nu mă pot abține să nu-mi pun întrebări. Ce fel de accident? El a fost implicat?

Totuși, n-am de gând să aflu în seara aceasta răspunsuri la întrebările mele.

Radem împreună restul de biscuiți cu unt de arahide. Mă uit la ceasul de la cuptorul cu microunde – este aproape unu dimineața. Chiar dacă și-a pus hainele pe el, stă tot cu cămașa desfăcută. Locuiește tocmai în Bronx și în niciun caz nu și-ar dori să facă tot drumul până acasă la ora asta târzie. O să rămână aici peste noapte,

e clar.

Probabil că o să vrea să ne ținem în brațe toată noaptea. Un val de transpirație rece mi se prelinge pe ceafă.

— Așa.

Îmi dreg vocea.

— A fost plăcut.

— Da.

Un zâmbet timid i se ivește pe buze.

— Chiar a fost.

— Nu m-ar deranja s-o mai facem din când în când, îi spun.

Partea asta e adevărată. Dar data viitoare să fie la el acasă, ca să pot pleca odată ce am terminat.

— Mă bag.

— Oricând altcândva. Doar… știi tu, dă-mi un mesaj.

— Așa o să fac.

— Da. Așa.

Între noi se așterne o tăcere lungă. În cele din urmă, Luke e cel care rupe această tăcere. Izbucnind în râs.

Îl privesc țintă, ofensată.

— Ce-i așa amuzant?

Se șterge la ochi. Râde cu atâta poftă, că i-au dat lacrimile.

— Îți dorești cu disperare să plec, dar ești prea drăguță ca să o spui.

— Păi…

Îmi încrucișez brațele peste pieptul dezgolit.

— Pur și simplu, sunt obișnuită să dorm singură. Tu nu preferi să dormi la tine în pat?

— În mod sigur așa prefer.

Se apleacă în față și își lipește buzele de ale mele.

— De fapt, mâine-dimineață trebuie să ajung la un spital din oraș și nu prea mă aranja să alerg spre casă în zorii zilei ca să fac un duș și să-mi schimb hainele. Aș fi stat dacă voiai tu, dar n-am nicio problemă să mă duc acasă.

Simt că tot trupul mi se înmoaie de ușurare.

— Mulțumesc.

— Dar – ridică el un deget – trebuie să mă lași să te scot la cină.

— *Eu* sunt aia care-ți datorează o cină, îți aduci aminte?

— Doar că nici vorbă, vreau să te scot eu *pe tine* la cină.

Din perspectivă evoluționistă, femeile sunt mai valoroase din punct de vedere reproducător decât bărbații. La urma urmelor, noi putem duce doar o sarcină o dată, în timp ce bărbații își împrăștie mult mai liber sămânța. În consecință, mamiferele masculi trebuie „să câștige" accesul la femela reproducătoare, oferindu-i daruri. Categoric, nu este ceva specific oamenilor, deși aș spune că oile sau vacile se află rareori în această dilemă.

Din perspectivă sociologică, rolul de gen tradițional este adeseori internalizat mai bine de bărbați, care se simt obligați să ia decizii și să preia controlul, în timp ce femeile îi urmează. Stabilind un precedent, precum plata mesei la prima întâlnire, bărbatul stabilește și că el este liderul dominant din relație și îi alocă femeii rolul pasiv.

Mă gândesc dacă să-i explic lui Luke toate astea, dar îl văd cum se lasă pe spate în scaunul de bucătărie, care geme sub greutatea sa.

— O să stau aici *toată noaptea* dacă o să fie nevoie, Adrienne.

Bine. Dacă își dorește atât de mult, n-o să mă opun. În ciuda dezgustului meu pentru încadrarea în rolurile de gen tradiționale, sunt totuși un pic flatată.

— În regulă, atunci. Poți să mă scoți la cină.

Îl conduc spre ușă. Înainte de plecare, mă mai trage o dată spre el și mă sărută. Este un sărut minunat, care îmi provoacă furnicături în degetele de la picioare. Abia aștept să mă văd iar cu el.

Când iese pe ușă, prin minte îmi trece fugar gândul că Luke m-ar putea ajuta în povestea cu EJ.

CAPITOLUL 26

TRICIA

ÎN PREZENT

Îi plăcea de ea. Chiar îi plăcea cu adevărat de ea. Am simțit-o în vocea lui. Înregistrarea asta este, evident, dinainte să-și înceapă relația, când el făcuse o pasiune pentru Dr. Hale. E atâta dulcegărie acolo, că-ți vine să vomiți. Pare că l-a lăsat s-o sărute. Și apoi au continuat și cu altele.

Luke nu pare vreun ucigaș. Pare un tip decent, un pic tocilar. Vocea lui nu este îmbibată în răutate malefică, așa cum este a lui EJ.

Însă, desigur, asta era la începutul relației lor. Se pot schimba o grămadă de lucruri. Oare ea a făcut ceva care să-l facă s-o urască, până la urmă? Așa trebuie să fi fost.

Stau în scaunul lui Dr. Hale și mă cutremură un frison. Bluza de pe mine e subțire ca hârtia și nu ține de cald, chiar și cu încălzirea pornită. O să-l rog pe Ethan să dea căldura mai tare. Nu mi-a arătat nici până acum ce a făcut ca s-o pornească. Nu știu nici măcar unde e sistemul de încălzire. Ar putea fi oriunde, în casa asta uriașă. Sunt impresionată că și-a dat seama așa de repede, având în vedere că n-a fost niciodată aici.

Scot din reportofon caseta marcată LUKE și o vâr în sertarul de sus al biroului. Apoi ies din cameră și urc la etaj, ca să-l găsesc pe Ethan.

Este uimitor cât de diferit arată holul de la etaj când afară e soare. Azi-noapte a fost de-a dreptul înfricoșător, dar acum nu mai pare atât de rău. Încă nu îmi vine să locuiesc aici, dar n-ar fi chiar cel mai îngrozitor lucru din lume. Ferestrele fac ca holul să arate luminos și vesel, cu toate că așa se vede fiecare crăpătură și imperfecțiune din pereți.

Și se mai vede ceva:

Un șnur atârnând din tavan.

Nu știu cum de l-am ratat azi-noapte. De fapt, are sens, având în vedere că holul era atât de întunecat, iar șnurul nu e chiar ușor de văzut. Acum observ și că este atașat de un dreptunghi decupat în tavan.

Pe acolo se ajunge în mansardă.

Desigur! Acum îmi amintesc că, în descrierea casei, postată pe website-ul lui Judy, scria ceva despre „o mansardă perfectă pentru depozitare". Însă, într-un fel sau altul, aseară nu mi-am mai amintit și de asta. Când am verificat toate camerele de la etajul al doilea, am presupus că am acoperit toate locurile unde s-ar fi putut ascunde cineva.

Însă mai exista o opțiune. Mansarda.

Întind mâna și trag de șnur. Nu se întâmplă nimic. Trag și mai tare și de data asta aud un clic, iar dreptunghiul se deschide legănându-se. Îndărătul lui este o scară pliată și, când trag, aceasta coboară, aterizând la picioarele mele.

Mă uit spre încăperea de alături – ușa este închisă bine. Probabil că acolo lucrează Ethan. Mi-ar plăcea să-l rog pe el să verifice mansarda, însă am sentimentul că n-o să fie prea încântat. Deja pare exasperat de cerințele mele, după ce l-am pus să verifice toate încăperile de la etaj. Și când m-am speriat în toiul nopții, n-am făcut decât să înrăutățesc lucrurile. Deja îmi zice că sunt „țăcănită" și dă vina pe hormonii din sarcină.

Mijesc ochii spre deschiderea către mansardă. Sus nu pare a fi chiar întuneric. Sunt atât de multe ferestre, încât e imposibil să se ascundă cineva acolo și să sară la mine. Aș putea verifica singură locul. Și dacă văd ceva îngrijorător, o să strig după Ethan. O să mă audă fără probleme – casa asta n-are pereții prea groși.

Apuc o treaptă apăsând pe ea cu toată greutatea, ca să-i testez stabilitatea. Pare stabilă – și doar nu cântăresc nici eu o tonă. Pun piciorul pe treapta de la bază, apoi pe următoarea. Înainte să analizez bine ce fac, mă trezesc că urc grijulie pe scară. Trebuie să văd ce este în mansarda aia.

Câteva secunde mai târziu ajung la capătul scării. Ezit pentru o

fracțiune de secundă, apoi bag capul prin deschizătură. Și mă uit înjur. Pare o…

O mansardă.

O mansardă absolut normală, complet banală, într-un colț sunt îngrămădite niște cutii de carton pline de praf, iar în celălalt zace un brad de Crăciun, din plastic, care pare să fi avut și zile mai bune. Mi-o imaginez pe femeia cu ochii de un verde pătrunzător chinuindu-se să dea jos din mansardă bradul ăla mătăhălos și să-l ducă în living și aproape că mă bușește râsul. Face ca portretul să fie mai puțin înfricoșător.

Urc și restul treptelor până ajung sus, mulțumită că nu e nimeni care să aștepte să mă pocnească. Aici, tavanul este mult mai coborât – un contrast izbitor cu tavanele înalte de la parter. Dacă mă întind, probabil că l-aș putea atinge cu mâna.

Cea mai mare parte a mansardei este ocupată de cutii. Cutii prăfuite. Sunt surprinsă că nu le-a scos încă nimeni de aici. Mă întreb dacă poliția a scotocit prin ele, în încercarea de-a o găsi. Spre deosebire de camera secretă cu înregistrări, chestiile astea sunt la vedere.

Mă tot plimb prin locul strâmt, întrebându-mă dacă nu e și pe aici vreo încăpere ascunsă. Oricum, nu văd rafturi cu cărți. Mă îndrept spre un morman de cutii și suflu praful de pe cea din vârf. Este etichetată cu marker permanent negru, cu scrisul deja familiar al lui Adrienne Hale: „ornamente”.

Ridic cutia și o scutur. Bineînțeles, ornamentele zdrăngăne înăuntru.

Mă întreb ce se va întâmpla cu toate lucrurile astea din mansardă dacă o să cumpărăm casa, până la urmă. Nu că iau în considerare cu adevărat un asemenea lucru, dar o să aruncăm toate chestiile astea? Se așteaptă cineva să triem ce i-a aparținut lui Dr. Hale? Nu are și ea o familie care să facă treaba asta?

Poate că nu are. Nu pare că s-ar grăbi cineva să revendice mobila din casă. Vânzătorul este o bancă – presupun că execută silit proprietatea, după dispariția ei.

Când așez iar cutia cu ornamente în maldărul din care am luat-o, observ ceva îngrămădit în spatele cutiilor. Ceva făcut dintr-un

material. Îl scot de-acolo și îmi țin respirația când descopăr ce am găsit.

Este un sac de dormit.

Nu-i nimic tulburător în a găsi un sac de dormit în mansarda cuiva. Dimpotrivă, este exact lucrul pe care te-ai aștepta să-l găsești. Însă partea tulburătoare este că tot ce se află aici e plin de praf. Dar sacul de dormit, nu. Sacul de dormit este curat. Spălat recent.

Mai găsesc și o pernă, aparent în aceeași stare. Iar fața de pernă este și ea curată. Nu e plină de murdărie și praf, ca toate celelalte obiecte din mansardă. Nu pot trage decât o concluzie.

Cineva a folosit recent obiectele astea două.

CAPITOLUL 27

Cu inima bătând să-mi sară din piept, arunc sacul de dormit și perna în locul în care le-am găsit. Trebuie să plec urgent din mansardă. Fiindcă nu mai știu dacă sunt sau nu singură pe-aici.

Pornesc în pas alert spre trapă. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât mi-e teamă să nu alunec și să cad pe scară. Trebuie să trag aer în piept ca să mă liniștesc. N-o să mă atace nimeni în mansarda asta. Mai ales că Ethan e aproape și ar auzi orice sunet.

Prin nu știu ce miracol, reușesc să cobor fără să cad. Imediat ce ating podeaua cu tălpile, mă întorc spre ușa dormitorului, închisă până atunci, și bat în ea. După o secundă îmi dau seama că probabil nu este încuiată, așa că încerc mânerul, care se răsucește în palma mea.

— Tricia?

Ethan stă așezat la biroul din cameră, cu mâinile pe tastatura laptopului. Pare șocat să mă vadă stând acolo, în prag.

— Este cineva în mansardă! icnesc eu.

Ethan sare în picioare.

— *Poftim?*

— Eu…

Încep să mă hiperventilez. Respir prea repede. Ethan dă ocol biroului și mă ia în brațe.

— Este un…

Mă trage mai aproape de el – protector.

— Un bărbat?

Scutur din cap.

— Un sac de dormit.

— Un…

Brațul cu care mă ține protector pe după umeri își slăbește un pic strânsoarea.

— Un sac de dormit?

— Da! Și este curat!

— Nu… nu pricep, Tricia.

Mă retrag din îmbrățișarea lui, supărată că nu mai pare îngrijorat.

— Doarme cineva în mansardă!

Își freacă barba un pic crescută. Acasă se bărbierește în fiecare dimineață.

— Doar pentru că e un sac de dormit acolo, nu înseamnă că doarme cineva în mansardă. Acolo țin oamenii sacii de dormit.

— Dar este curat!

Încerc cu disperare să-l fac să înțeleagă.

— Totul în casa asta e foarte prăfuit, dar sacul ăla de dormit a fost folosit recent. N-are pic de praf pe el.

— Poate a stat sub ceva și a fost mai protejat de praf?

Mă uit lung la el.

— Îmi pare rău, Tricia, suspină Ethan. Pur și simplu nu-mi vine să cred că un sac de dormit din mansardă este dovada că se află un străin în casă. N-am văzut pe nimeni pe-aici. N-am văzut niciun semn că ar mai fi și o altă persoană, în afară de noi.

— Tu faci mișto de mine? Au existat un miliard de semne că e cineva aici! Lumina de la etaj care s-a stins în mod misterios. Toată mâncarea aia din frigider. Urma de talpă de pe podea. Am auzit o bufnitură când eram la parter. Și portretul care s-a mișcat…

Mă opresc din vorbit, pentru că, după expresia de pe chipul lui Ethan, este evident că nimic din ce-i spun nu-l poate convinge nici măcar un pic.

— Bine, mă încrunt la el. N-ai decât să nu mă crezi.

— Nu-i vorba că nu te cred…

— Hmm. Ba exact despre asta e vorba, nu?

— Doar că mă gândesc…

Întinde din nou mâna spre mine și îl las, fără tragere de inimă, să mă ia din nou pe după umeri.

— Acum ești într-o perioadă foarte stresantă. Adică, na, suntem prinși aici, fără rețea de telefonie. Iar corpul tău este în plin proces de creare a unei alte ființe. Nu dau vina pe tine că te simți tensionată. De asemenea…

Mă mângâie pe brațe de sus în jos, și acum îmi dau seama că mi s-a făcut pielea de găină.

— Ce rece ești!

Îngrijorată fiind din cauza găsirii acelui sac de dormit din mansardă, am uitat cu totul motivul pentru care venisem aici.

— E frig rău de tot în casa asta.

Ethan dă din cap.

— Așa e. Din păcate, nu știu dacă o să încălzească mai mult de-atât. Izolația e îngrozitoare. Va trebui să băgăm bani buni ca s-o punem la punct.

Minunat. Mai am puțin și o să înceapă să-mi clănțăne dinții în gură.

— Păi și atunci ce facem? Să stăm cu paltoanele pe noi?

— Ei bine…

Se uită în lungul holului.

— Dormitorul matrimonial are un dressing întreg plin cu haine. Trebuie să fie acolo și niște chestii călduroase, mai confortabile decât să stai cu paltonul pe tine în casă.

Strâng din dinții clănțănitori.

— *Nu* port hainele unei moarte.

— În regulă, dar atunci ai două variante. Fie porți hainele alea, fie îți iei paltonul. Sau tremuri de frig.

Detest ideea de a scotoci prin dulapul lui Adrienne Hale și de a șuti haine. Dar nu ar fi deloc confortabil să stau în palton prin casă. Poate că-s eu fraieră. Aș putea să iau vreo haină îndesată undeva, mai în spatele dulapului. Ceva ce ea nu purta prea des. Ce naiba, sunt în stare să pariez că o femeie ca aia are probabil câteva ținute cu etichete pe ele.

— Bine, mormăi eu. O să văd ce găsesc în dulap.

Ethan mă sărută pe creștet.

— Bine. Și după ce găsești ceva călduros să pui pe tine, putem coborî să mâncăm ceva de prânz.

— Nu mortadella de-aia din nou. Te rog.

Îmi aruncă un zâmbet strâmb.

— Am văzut și curcan.

Până o să plecăm noi de-aici, o să mi se ia de mâncare rece.

Ethan se întoarce la laptopul lui, iar eu mă îndrept pe culoar spre dormitorul matrimonial. N-o să iau decât *un singur pulover* de la ea, și asta-i tot. Și doar îl împrumut. O să-l pun la loc înainte să plecăm

de-aici. Exact așa cum l-am găsit.

Când revin la dulapul lui Dr. Hale, observ că înăuntru sunt chiar mai multe haine decât îmi aminteam eu. Și eu am multe ținute – n-o să mint –, dar hainele ei *au clasă.* Tot ce purta este la cele mai înalte standarde ale modei. Și, mai mult de-atât – nu are nimic „de toată ziua". Noaptea trecută m-am uitat prin câteva sertare și mi s-a părut că doamna asta n-avea nici măcar o pereche de blugi.

Aș pune rămășag că nu există în dulapul ăsta nici măcar un articol vestimentar care să coste mai puțin de două sute de dolari.

Îmi propusesem să găsesc ceva prin fundul dulapului, o chestie pe care s-o fi purtat mai rar, dar atenția îmi este atrasă din nou de puloverul alb de cașmir peste care am dat noaptea trecută. Îmi place la nebunie cașmirul. Vreau să spun că tuturor ne place. Cărui nebun ar putea să nu-i placă?

Iar puloverul ăsta este atât de alb! Ca zăpada neîntinată.

Îl apuc și îl scot de pe umeraș. Mi-l trag peste cap, aproape gemând în extaz la cât de bine se simte materialul pe piele. Îmi place la nebunie cașmirul.

OK, n-am făcut exact ce-am zis c-o să fac. Dar este aproape o crimă ca un pulover ca ăsta să zacă într-un dulap, nepurtat. *Implorând* să fie îmbrăcat. *Plângând* să fie purtat.

Și nici nu se pune problema ca Adrienne Hale să se întoarcă aici și să vrea să-și îmbrace puloverul, pentru numele lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 28

ADRIENNE

ÎN TRECUT

Îl privesc pe Luke mărunțind cu pricepere niște legume pe blatul de lucru din bucătăria mea. Oi fi eu fără speranță în ale gătitului, dar el este un bucătar excelent. În continuare comandăm de multe ori mâncare, însă îi place să-mi gătească în serile când vine pe aici. Seri care au devenit tot mai dese.

Mă văd cu Luke deja de patru luni. Pentru mine e un record. După o lună de la prima întâlnire, anxietatea mi s-a diminuat până în punctul în care am consimțit, într-un final, să-l las să petreacă noaptea la mine. Iar acum este aici trei sau patru nopți pe săptămână.

Desigur, avem niște reguli de bază. Trebuie să stea pe partea lui de pat – și fără îmbrățișări pe timpul nopții. Iar dacă nu mă simt dispusă să-mi țină companie, trebuie să plece fără alte comentarii. În prima lună, treaba asta s-a întâmplat destul de des. Dar nu i-am mai cerut de săptămâni întregi să plece.

Adevărul este că începe să-mi placă să împart patul cu el. În nopțile când este la el acasă, mă uit la locul rămas gol de pe partea de pat devenită a lui (stânga) și simt cum mi se strânge inima.

— Miroase delicios, comentez eu.

Luke ia o lingură cu coada lungă și amestecă în sosul care fierbe deja de vreo douăzeci de minute pe aragaz. E sexy când gătește, poate pentru că se pricepe atât de bine la asta.

— E o rețetă nouă. O să-ți placă la nebunie.

— Sunt sigură că da. M-am îndrăgostit de tot ce pregătești tu.

Și m-am îndrăgostit și *de tine.*

Gândul acesta îmi răsare în minte împotriva voinței mele. Aceste

trei cuvinte apar neîncetat și mă tachinează. Nu i le pot spune și lui. În primul rând, el nu mi-a spus că mă iubește. Și chiar dacă ar fi spus-o, tot nu cred că o pot face și eu. Nici măcar nu sunt sigură că este adevărat.

Până acum, n-am spus niciunui bărbat că-l iubesc. Sunt sigură că pare ciudat, având în vedere vârsta mea. Au mai existat bărbați care să-mi fi spus că mă iubesc, fără ca eu să le răspund în același fel. Comparativ cu femeile, statistic vorbind, bărbații își exprimă mai repede sentimentele de iubire, în ciuda stereotipurilor care susțin contrariul. Am consiliat pacienți pe această temă și întotdeauna îi sfătuiesc să nu spună nimănui „te iubesc" dacă nu simt asta.

N-am spus niciodată unui bărbat că-l iubesc pentru că nu am simțit vreodată că mi-aș fi iubit vreunul dintre parteneri.

Dacă aș vorbi cu un terapeut despre asta, sunt sigură că ar avea o mulțime de lucruri de spus despre lipsa intimității din viața mea. Nu am fost niciodată apropiată de părinții mei. Tata era poștaș, iar mama lucra la recepția unei firme. Niciunui dintre ei nu a urmat vreo facultate, cu atât mai puțin să aibă calificări superioare. N-au știut niciodată cum să se descurce cu mine.

În copilărie, aveam convingerea că am fost schimbată la naștere cu un alt copil. Sau poate chiar adoptată, dacă luăm în considerare faptul că mamei i s-a spus încă de tânără că nu va putea avea copii, iar conceperea mea a fost considerată un miracol. Am visat cum, într-o zi, mi-aș regăsi părinții biologici, care, în fine, m-ar înțelege.

Însă, firește, nu era decât o fantezie copilărească. Când eram la facultate, mama a făcut cancer ovarian. Tata, care, în primul și-n primul rând, n-a priceput niciodată scopul facultății, m-a presat să renunț ca să-l ajut s-o îngrijească pe parcursul curei brutale de chimioterapie. Am refuzat; ea a murit la aproape un an după ce a fost diagnosticată. La șase luni după ce și-a pierdut iubirea vieții lui, tata s-a dus și el, în urma unui atac de cord.

Și Luke a trăit propriile pierderi. Chiar dacă nu-i place să vorbească despre asta, am reușit să scot de la el câte ceva despre soția decedată. Erau iubiți din facultate. A fost un accident de mașină. Ea a murit pe loc.

Când mi-a povestit despre accident, a vorbit pe un ton monoton,

ca și când ar fi vrut să-și blocheze emoțiile. L-am întrebat dacă a mers la terapie după accident și mi-a spus că da, însă apoi n-a mai vrut să vorbească despre asta.

Într-un fel, e o ușurare că nu discută despre fosta lui căsnicie. Pentru că, dacă s-ar deschide în fața mea, s-ar aștepta, probabil, să fac și eu același lucru referitor la moartea părinților mei. Și n-am niciun chef de asta. Nu-mi vine să recunosc în fața lui că alor mei nu le-a păsat de mine și că sentimentul a fost reciproc.

— Păzești tu aragazul câteva minute? mă întreabă Luke.

Mă aricesc. În câteva minute pot să distrug cu ușurință cina asta.

— De ce?

— Vreau să-mi iau un schimb de haine din mașină. N-am chef să mai ies mai încolo.

— Oh.

— Știi…

Îmi aruncă o privire sugestivă.

— Nu *trebuie* să trăiesc tot timpul ca un nomad.

Mă dau un pas înapoi, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Vrea să se mute cu mine? În ultima vreme a stat mult pe-aici, dar nici măcar nu mă pot gândi la așa ceva. Chiar dacă nu i-am mai cerut de multă vreme să plece seara, opțiunea rămâne validă. Avem fiecare spațiul lui propriu. Dacă se mută, o să fie aici tot timpul. Da, e o casă mare, dar brusc îmi pare foarte mică.

— Relaxează-te, Adrienne, adaugă el repede. Nu vreau să mă mut cu tine. Zic și eu, poate îmi eliberezi un sertar din dulap sau ceva de genul ăsta. Înțelegi?

— Oh.

Respirația mi se calmează.

— Da. Sigur că pot. Îmi… îmi pare rău. N-am vrut să…

— E în regulă.

Lasă jos lingura pe care-o ține în mână și mă trage mai aproape, ca să mă sărute. E unul dintre sărutările acelea lungi care îmi fac trupul să freamăte. Încă reușește să mă stârnească, chiar și după patru luni.

— Știu că ești țicnită. E unul dintre lucrurile de care m-am îndrăgostit la tine.

Și el face aceeași chestie. Flirtează cu acest cuvânt, „dragoste”. *M-am îndrăgostit de sosul pe care-l faci. M-am îndrăgostit de ticneala ta.* O să mi-o spună – i se citește pe chip. E doar o chestiune de timp.

În timp ce ne sărutăm, auzim un țârâit venind dinspre ușa de la intrare. Soneria. La opt și jumătate seara.

— Cine mama dracului e la ora asta? mă întreabă Luke.

Iau telefonul de unde l-am lăsat, pe blatul de la bucătărie. Accesez aplicația camerei ca să văd cine e la ușă. Mi se chircește stomacul. Este EJ.

Soneria țârâie iar.

Luke se întoarce să se ducă să răspundă, dar îl prind de braț.

— Nu deschide.

Se încruntă.

— Cine e?

— Un pacient. Ignoră-l. O să plece.

Luke se încruntă.

— De ce sună un pacient de-al tău la sonerie, la ora opt seara?

— Este în regulă, înghit eu greu. Tipul are niște probleme cu limitele. E mai bine să-l ignorăm.

Soneria se aude din nou și de data asta Luke se întunecă de-a binelea la față.

— Ba nu-i în regulă. O să mă duc să-i zic că e nepotrivit ce face și că trebuie să te lase în pace.

— Nu. *Nu.*

Înainte să apuce să iasă din bucătărie, îl prind de braț, cu cealaltă mână încă încleștată pe telefon. Unghiile mele îi sapă în carne.

— Ai încredere în mine cu treaba asta. Pur și simplu ignoră-l, o să plece. Crede-mă.

Nu-i dau drumul până când nu se relaxează. Lasă să-i scape un oftat.

— OK. Tu ești psihiatra. Tu știi ce-i mai bine.

Soneria nu mai sună, însă nu mă păcălesc singură să cred că EJ a plecat. Cât timp Luke pregătește cina, mă uit iar la ecranul telefonului. După câteva secunde, apare un mesaj:

Știu că ești acasă.

Arunc o privire spre Luke, apoi scriu și eu:

Sunt ocupată.

Ocupată cu iubitul tău?

Desigur că ești știe despre Luke. N-aș putea să țin secretă față de el vreo relație de-a mea. De obicei, totuși, atunci când vine seara târziu, alege zile în care Luke nu e aici. Văd că devine tot mai îndrăzneț.

Am nevoie de o întâlnire cu tine, Dr. Hale.

Acum sunt ocupată. Pot să mă văd cu tine mâine după-amiază.

Nu. Mâine-dimineață.

Îmi mușc buza de jos. Mereu face așa. Împinge limitele, ca să vadă ce poate obține de la mine. O să facă public acel video doar pentru că refuz să ne întâlnim dimineața și îl programez pentru după-amiază? Presupun că nu. Dar nu știu sigur. Iar omul este atât de impulsiv, încât ar putea s-o facă, într-un moment de furie. Așa că trebuie să-i fac jocul.

Sunt la cheremul lui. I-am promis întâlniri săptămânale, dar am ajuns la două, trei pe săptămână. Nu sunt deloc productive. Adeseori mă pune să-l ascult descriindu-și explorările sexuale, în detalii absolut dezgustătoare. Și cel mai rău e că planează mereu sugestia că s-ar putea să vreau să mă alătur. Însă nu a forțat lucrurile.

Până acum.

În regulă, tastez eu. Mâine-dimineață la 10. Te rog să fii punctual.

Întotdeauna sunt.

CAPITOLUL 29

TRANSCRIEREA ÎNREGISTRĂRII

Aceasta este sesiunea #179 *cu EJ, un bărbat de 29 de ani cu tulburare de personalitate narcisistă.*

EJ: Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să mă primești așa în scurt, doctore.

DH: Nu prea am avut de ales, nu?

EJ: Nu spune asta. Îți plac întâlnirile noastre la fel de mult cum îmi plac și mie.

DH: Cu ce pot să te ajut azi?

EJ: Uite care e treaba. Ieri am ieșit să alerg. Așa m-ai sfătuit, să încerc să fiu mai activ. Așa că încercam să fac ce ai sugerat.

DH: E foarte bine.

EJ: Da, doar că în timpul alergării mi-am luxat genunchiul.

DH: Asta e neplăcut.

EJ: Mă doare foarte tare. Pe o scală de la unu la zece, durerea a ajuns la doisprezece.

DH: Nu mi s-a părut că șchiopătezi.

EJ: Nu-i genul ăla de durere. Crede-mă, mă doare de mor. În interior, profund.

DH: Îmi pare rău să aud asta.

EJ: Așa că poate mă ajuți să scap. Mai ales că e vina ta. Adică, na, tu ai fost aia care mi-a zis să ies la alergare.

DH: Mă tem că nu știu prea multe despre durerea de genunchi. Poate ar trebui să faci o programare la medicul tău curant?

EJ: Nu am un medic curant.

DH: Atunci la urgențe.

EJ: Ei, nu cred că e ceva serios. N-am nevoie decât de ceva împotriva durerii. Speram că-mi poți prescrie niște oxicodonă.

DH: Oxi…

EJ: De exemplu, vreo treizeci de tablete mi-ar ajunge. Mă

gândeam la pastile de zece miligrame.
DH: Dacă ai o problemă la genunchi, ar trebui să te duci la un specialist care tratează așa ceva. Eu sunt psihiatră. Nu sunt pregătită să rezolv durerea de genunchi.
EJ: Păi n-ai făcut Medicină generală?
DH: Ba da, însă acum multă vreme.
EJ: Nu contează. Genunchiul este în regulă. N-am nevoie decât de niște oxicodonă ca să trec mai ușor de asta. Cum am zis, treizeci de tablete ar fi perfect.
DH: Nu pot să-ți prescriu pur și simplu narcotice. Medicamentele astea sunt bine supravegheate.
EJ: Lasă-mă cu rahaturile astea. Prescrii chestii mai tari decât oxicodonă.
DH: Ca medicație psihiatrică. Nu ca narcotice. N-am cum să-ți dau treizeci de tablete de oxicodonă. Aș putea avea probleme.
EJ: Mai mari sau mai mici decât un video care te arată tăind cauciucurile cuiva?
DH: Eu…
EJ: Cum am zis, treizeci de tablete ar fi foarte bine. N-o să le vând sau ceva de genul ăsta. Vreau doar să rezolv cu durerea de genunchi. Ai milă de mine, doctore.
DH: O să-ți dau douăzeci de tablete. De cinci miligrame.
EJ: Nu mi-am dat seama că negociem aici.
DH: Aș putea să-mi pierd dreptul de practică.
EJ: Treizeci de tablete. Poți să-mi dai din alea de cinci miligrame, dacă asta te face să te simți mai bine.
DH: În regulă. Însă numai de data asta.
EJ: Da. Desigur, doctore. N-o să-ți mai cer iar oxicodonă. Vreau să zic, doar dacă n-o să mă doară cumva iar genunchiul.

CAPITOLUL 30

TRICIA

ÎN PREZENT

Ethan prepară prânzul pentru amândoi. I-am spus că o s-o fac eu, fiindcă el a pregătit masa de cel puțin două ori până acum, dar este foarte insistent.

— Ești însărcinată. Trebuie să am grijă de tine.

Mă face să mă simt ca o toantă că am așteptat atât până să-i spun de copil.

Scoate carnea de curcan din frigider. Însă, în loc să așeze feliile pe pâine, le pune pe o farfurie și le bagă în cuptorul cu microunde. Apoi le încălzește timp de treizeci de secunde.

— Ce faci? îl întreb siderată.

— Femeile însărcinate n-au voie să mănânce hrană rece, îmi explică el. Trebuie încălzit totul. Ca să omori bacteriile.

— Serios?

Dă din cap solemn.

— M-am documentat foarte bine. Ar putea să-ți facă foarte rău.

— Oh…

Mă gândesc la sandviciul cu salam pe care l-am mâncat seara trecută. Și zilele trecute am mâncat și un sandvici cu vită friptă. Dumnezeule, trebuie să am mai multă grijă. Chestia asta cu sarcina e așa de complicată.

— Mă bucur că ai verificat. Dar de unde știi? Că aici n-avem internet.

Ezită o fracțiune de secundă.

— N-am citit azi, evident că am citit mai demult. Cu multă vreme în urmă, dar mi-am amintit acum.

— Oh.

Nu pricep de ce ar fi citit soțul meu, cu ani în urmă, despre ce lucruri are voie sau nu să facă o femeie însărcinată. Dar n-o să-l chestionez. Poate a citit în vreun articol și i-a rămas în minte. Mi se întâmplă și mie uneori. Așa am aflat, de pildă, că pe lună sunt cutremure de pământ. Și că se numesc cutremure de lună.

— Mă întreb dacă e fată sau băiat, meditează el în timp ce scoate din cuptorul cu microunde carnea încălzită.

— Am sentimentul că e fată.

— Bazat pe ce?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Așa simt eu.

Îmi zâmbește îngăduitor. Ethan e un tip drăguț, dar nu prea le are cu spiritualitatea. Crede în știință și fapte concrete și e genul de persoană care își dă ochii peste cap dacă îi spun că am un *sentiment* în legătură cu sexul copilului nostru.

— Dacă e fată, îi spun, am putea s-o numim după mama ta. Și dacă e băiat, după tatăl tău.

E ca și când i-ar fi căzut o cortină pe față. Aruncă un bulgăre de maioneză pe unul dintre sandviciuri, fără ca măcar să se deranjeze s-o întindă.

— N-am fost prea apropiat de părinții mei.

Mă încrunt la auzul tonului care i s-a strecurat în voce.

— Cum așa?

— Pur și simplu nu am fost.

— Vă certați?

Ia un cuțit din suport și începe să taie sandviciurile.

— Uneori. Nu știu ce să zic.

— De ce vă certați?

— Nu-mi amintesc.

— Trebuie să-ți amintești *ceva* despre asta…

Ethan trântește cuțitul pe blat, suficient de tare încât să tresar.

— Am *spus* că nu-mi amintesc, Tricia.

Mă îndepărtez de blat.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

Ridică privirea spre mine, aruncând fulgere din ochii lui albaștri-cristal.

— De ce naiba trebuie să fii mereu atât de *curioasă* în legătură cu orice? De ce trebuie să știi tu totul despre toți?

— Eu doar…

Îmi frământ mâinile.

— Nu trebuie să știu totul despre toți. Vreau să știu despre *tine.* Pentru că ești soțul meu și te iubesc.

Habar n-am de ce îi e atât de greu să priceapă asta. Ce vreau să zic este că Ethan i-a cunoscut pe toți din familia mea – chiar și pe stră-mătușa Bertha, care are 99 de ani și a fost la nunta noastră. Iar eu n-am cunoscut pe *nimeni* din familia lui. Nici măcar o persoană.

Este o greșeală atât de mare să fiu curioasă în legătură cu originile lui? La urma urmelor, va fi tatăl copilului meu.

— Nu vreau să vorbesc despre părinții mei.

Are vocea liniștită, dar fermă.

— Îmi provoacă amintiri dureroase, OK? Vreau să merg înainte… cu tine. Nu vreau să mă uit în urmă.

— OK. Înțeleg.

Ethan duce la masă farfuriile cu sandviciuri. Îl însoțesc, dar sunt încă precaută după ieșirea aceea. Mâncăm mai tăcuți decât de obicei. Evident, există anumite subiecte despre care Ethan simte că nu poate vorbi cu mine. Dar se înșală. Trebuie să-l fac să vadă că îmi poate spune orice. *Orice.*

Dar poate nu chiar în momentul ăsta, când suntem amândoi captivi într-o casă izolată, fără posibilitatea de a pleca de-aici în viitorul apropiat.

— Cum o să scăpăm de-aici? izbucnesc eu.

— Bună întrebare.

Ethan se uită spre una dintre ferestrele imense ale casei. Pătura de zăpadă este în continuare neatinsă.

— Mă gândesc că Judy ar fi încercat să trimită pe cineva după noi, până acum.

— Dacă nici nu și-a dat seama că suntem aici?

Mestec un gogoloi din sandviciul cu curcan. Cuptorul cu microunde a uscat de tot carnea, iar maioneza nu prea ajută.

— Poate că ne-a trimis un mesaj că nu vine și a presupus că nu venim nici noi?

Își trece o mână prin părul auriu.

— Da, e și asta o posibilitate. Dar luni oamenii o să înceapă să ne simtă lipsa. Familia ta, colegii mei… O să-și dea seama că am dispărut.

— Luni! izbucnesc eu. Vrei să zici că mai trebuie să stăm aici o noapte?

— E așa o mare problemă?

Noaptea trecută a fost una dintre cele mai puțin odihnitoare din ultima vreme. Așa că nu, nu sunt încântată să mai petrec încă o noapte în casa asta.

Apoi Ethan înrăutățește lucrurile, adăugând:

— La urma urmelor, o să locuim în curând aici.

Tușesc în palma liberă.

— Ăăă, apropo de asta…

Ridică brusc din sprâncene.

— Ce?

Cum aș putea să-i spun? Cum aș putea să-i spulber casa de vis? Dar eu nu pot *trăi* aici, nu? Aș avea coșmaruri în fiecare noapte până când, într-un final, aș fi ucisă în somn – sugrumată mortal de un pulover alb de cașmir.

— Sunt atât de multe case disponibile, îi răspund. Nu vreau să ne repezim la asta și să pierdem poate ceva mai bun.

— Mai bun? Tricia, căutăm o casă de atâtea luni. Nu există *nimic* mai bun. Toate celelalte sunt niște porcării.

Nu greșește prea tare. Asta e cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o până acum, iar prețul este absolut rezonabil. Dar eu nu pot trăi aici. Pur și simplu *nu pot.*

— O să mă gândesc la asta, bombăn în barbă.

— Eu cred că este pur și simplu perfectă.

Îmi dezvăluie un rând de dinți perfecți, imaculați. Ani de aparate dentare, sunt sigură. Dar nu-l pot întreba, pentru că asta ar însemna să-i pun o întrebare despre trecutul lui și se pare că nu-mi este permis să fac asta.

— Pur și simplu pot să-mi imaginez cum îmbătrânim și ne creștem copiii aici. Tu nu?

— Ba da, mint eu. Pot.

CAPITOLUL 31

TRANSCRIEREA ÎNREGISTRĂRII

Aceasta este sesiunea #183 cu PL, femeie de 27 de ani cu sindrom de stres posttraumatic declanșat după ce a supraviețuit unui eveniment extrem de traumatizant; în bună măsură, s-a recuperat.

PL: Dr. Hale, sper că nu este nepotrivit, dar ți-am adus un mic cadou. Mă rog, de fapt un mare cadou.

DH: Oh. Oh, Doamne.

PL: A fost ideea mamei. Ea spune mereu că fericirea nu vine din ce primim, ci din ceea ce oferim.

DH: Oh. Da.

PL: Așa că a angajat un artist și am folosit fotografia de pe ultima copertă a cărții tale. Sper că nu-i prea mare! S-a gândit că o să arate minunat deasupra șemineului.

DH: Ăăă. Nu, este… foarte frumos.

PL: Ești sigură că-ți place? Nu trebuie să-l atârni nicăieri. Poți să-l depozitezi la subsol sau să-l dosești undeva.

DH: Nu, îmi place. O să-l pun pe perete.

PL: Am vrut să facem ceva pentru tine, atâta tot. Eram praf când am venit prima dată aici. Nu puteam să dorm. Nu puteam să gândesc ca lumea. M-ai ajutat atât de mult.

DH: Ai trecut printr-o traumă. Ai văzut cum trei oameni atât de apropiați au fost uciși sub ochii tăi. Asta dovedește cât de puternică ești.

PL: Acum mă simt puternică. Nu m-am simțit mereu așa. Îți mulțumesc pentru asta.

DH: Da. Cu plăcere.

PL: Și mă bucur că îmi incluzi povestea în noua ta carte. Sunt onorată. Sper să-i inspire și pe alții.

DH: Da…

PL: După atâta timp, sunt în sfârșit în stare să merg mai departe.

Merg iar la întâlniri. Dorm bine. Încă mai simt un ghimpe de vină că îmi continui viața, în timp ce ei n-o mai pot face. Este normal? O să dispară vreodată sentimentul acesta?
DH: Mmm.
PL: Dr. Hale?
DH: Oh. Ăăă, da, așa cred. Da, este o idee bună. Îhî. Deci… zici că dormi bine?
PL: Dr. Hale?
DH: Da?
PL: Știu că o să sune ciudat să te întreb eu pe tine așa ceva, dar te simți bine?
DH: Eu? Da, sunt bine.
PL: Îmi pari… Scuze, dar ești un pic palidă. Și parcă ai și dispărut pentru câteva clipe. De obicei nu ești așa. Mereu asculți tot ce am de spus.
DH: Sunt bine. Serios. Doar un pic… Sunt bine. Crede-mă. Și îmi place la nebunie tabloul. De fapt, am de gând să-l atârn deasupra șemineului îndată ce terminăm.

CAPITOLUL 32

ADRIENNE

ÎN TRECUT

Stau cuibărită în brațele lui Luke și nu mă pot împiedica să mă gândesc la rețeta pe care am scris-o pentru EJ.

Am crezut că seara petrecută cu Luke îmi va lua gândul de la asta. Și a făcut-o, pentru scurtă vreme. Luke se pricepe să mă facă să râd, chiar și atunci când sunt într-o stare groaznică. Dar seara asta e o cauză pierdută. EJ a zis că e singura rețetă pe care o să mi-o ceară, dar a mințit. Am știut-o și fără să-i văd zvâcnetul de sub ochiul drept.

O să-mi ceară iar și iar. O să mă preseze tot mai mult și mai mult.

Trebuie să-l opresc cumva.

Luke mă strânge de umeri, trăgându-mă mai aproape de trupul lui cald. Încerc să blochez gândurile la EJ care îmi tot răsar în minte și să mă bucur de compania lui Luke. Acum câteva zile i-am eliberat un sertar din dulap și, în timp ce-și așeza hainele acolo, mi-a trecut prin minte că n-ar fi chiar așa de rău dacă ar locui aici, cu mine. Ar fi bine să-l am tot timpul în preajmă.

Nu acum. Dar poate într-o zi.

— Portretul acela este atât de frumos, îmi spune el. Arată exact ca tine.

A fost amuzant să văd cum i-a căzut fața când a văzut tabloul acela, caraghios de mare, atârnat deasupra șemineului. L-am pus acolo pe de-o parte ca să-l fac să râdă. Dar și pentru pacienta mea. Experiența ei traumatizantă formează axa centrală a noii mele cărți. A progresat foarte mult de când lucrează cu mine și presupun că, în curând vom înceta ședințele de terapie.

— Nu crezi că-i prea mare? îl întreb.

— Nici vorbă!

Mă strânge iar în brațe.

— Este mai mare decât viața. Ca tine.

— Mă bucur că-ți place.

— M-am îndrăgostit de el.

Își apasă buzele pe fruntea mea, ținându-mă strâns lângă el.

— Și m-am îndrăgostit… și de tine.

Iată-le. Cuvintele pe care le-am văzut amândoi dând târcoale în ultimele câteva săptămâni. În sfârșit a cedat și le-a spus, așa cum știam că va face. Le-am mai auzit spuse către mine de câteva ori până acum, însă de această dată fac ceva complet neașteptat și nepotrivit, dar și atipic pentru mine.

Izbucnesc în plâns.

Luke este cutremurat de reacția mea. Se desprinde de mine, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor în patul uriaș din dormitorul meu.

— Hei. Hei. Nu plânge.

— Nu plâng, spun fără rost, ștergându-mi cu mâna ochii umezi. Sunt bine.

— N-am spus-o pentru că…

Mă apucă de mână.

— Uite, Adrienne, n-am spus-o ca să te supăr. Nu trebuie să mi-o spui și tu mie. Doar că mi s-a părut potrivit în momentul ăla și am zis-o. Nu-mi pare rău că am făcut-o, dar asta nu schimbă nimic. Doar că… am vrut să știi. Însă nu o să mă simt rănit dacă nu mi-o spui și tu mie. Promit.

Este atât de bun. Atât de dulce. Îmi doresc să fi putut fi fericită alături de el. Îmi doresc ca viața mea să nu fi fost așa de complicată.

— Nu plâng din cauza… asta.

Mă șterg la nas cu dosul palmei. Ce bine ar fi fost să am un șervețel și apoi, ca prin miracol, Luke scoate la iveală șervețelul acela, pe care îl accept recunoscătoare.

— Este vorba de altceva. Am o problemă. N-are nimic de-a face cu tine.

— O problemă intimă?

Îl săgetez cu privirea.

— *Nu.* Nu genul ăla de problemă.

Își freacă bărbia. Se bărbierește în fiecare dimineață, fiindcă știe că așa îmi place mie, dar e aproape ora de culcare și barba i-a crescut un pic.

— OK, îmi pare rău. Eu doar… Ce fel de problemă?

— Sunt… sunt șantajată. De un pacient.

Luke rămâne cu gura căscată. Arată și mai uluit decât atunci când a văzut portretul uriaș atârnat deasupra șemineului.

— *Șantajată*?

Dau din cap.

— Isuse Hristoase, clatină el din cap. E vorba de tipul ăla care vine pe-aici noaptea și îți trimite neîncetat mesaje?

Dau iar din cap.

Își trece prin părul scurt mâna tremurătoare.

— Isuse. Nu pot să cred că… Cu ce te șantajează?

— Are un film cu mine. Ar putea să-mi distrugă cariera.

Face ochii mari.

— Un film?

— Nu e ceva sexual, spun înainte ca imaginația să apuce să-i zboare. Dar e un lucru de care nu sunt deloc mândră.

— Așa de rău este?

Înghit în sec.

— Da. Este. Și cu asta mă are la mână. N-am ce face în privința asta. Doar dacă…

— Doar dacă ce?

— Păi…

Mi-au transpirat palmele, așa că le șterg pe pătura de alături.

— Mi-ai povestit că, pe când erai în liceu, te descurcai destul de bine la hacking, nu?

Luke tace preț de o clipă și mijește ochii spre mine.

— Da…

— Poate ai putea să găsești filmulețul ăla și… să-l ștergi.

Se îndepărtează de mine, având în continuare în privire o expresie neliniștită.

— Nu pot face așa ceva.

— De ce nu? Ai zis că știi cum.

— Nu-i chiar atât de simplu, Nu pot să intru așa, la întâmplare, în computerul unui tip și să șterg un video. Poate dacă aș fi la el în casă…

— Și dacă te-aș putea introduce acolo?

Trage adânc aer în piept.

— Adrienne, ce este în filmul ăla?

— Ceva nasol, OK?

Încă un val de lacrimi urcă la suprafață.

— Nu poți să ai pur și simplu încredere în mine și să mă ajuți? Am *nevoie* de tine, Luke. Ești singurul care mă poate ajuta cu asta.

Se apleacă în față și-și freacă tâmplele cu vârfurile degetelor. Nu-i place ce-i cer, însă știu deja că o să accepte. Nu m-a refuzat niciodată, cu orice l-am rugat. M-oi fi îndrăgostit eu de el, dar el s-a îndrăgostit și mai tare de mine.

— Deci ce vrei să fac, mai exact? mă întreabă în cele din urmă.

Mă îndrept, ridicându-mă în capul oaselor.

— O să-ți dau cheile de la el de-acasă. Te duci acolo, intri în computer și ștergi orice urmă din acel video.

— Și cum o să-i iei cheile?

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta.

— Știi…

Ridică privirea spre mine.

— Chiar dacă ștergem filmul din telefon și dacă reușesc să intru cumva în computerul lui și găsesc filmul ăla și șterg orice urmă, tot poate să mai aibă o copie pe undeva.

— Nu cred că are.

Îl știu pe EJ, nu-i atât de organizat încât să facă așa ceva.

Luke se prăbușește cu capul pe pernă.

— Nu știu ce să zic de toate astea, Adrienne. Am putea să dăm rău de tot de necaz.

— Te rog, Luke, ajută-mă.

Îi iau mâna și-mi împletesc degetele cu ale lui. Are palma mult mai mare și mai caldă decât a mea.

— Ești singurul care mă poate ajuta. Am nevoie de tine. Și te… te iubesc.

E un truc ieftin. El tocmai mi-a spus că mă iubește, iar eu i-o

spun, la rându-mi, doar pentru că am nevoie de ceva de la el. Îl iubesc cu adevărat, chiar îl iubesc, dar momentul acestei declarații e mai mult decât suspect.

Însă, uluitor, trucul meu nerușinat funcționează. Chipul i se îmblânzește și expresia aceea rezervată dispare. Îmi strânge mâna într-a lui.

— OK. Mă bag.

CAPITOLUL 33

TRANSCRIEREA ÎNREGISTRĂRII

Aceasta este sesiunea #181 cu EJ, un bărbat de 29 de ani cu tulburare de personalitate narcisistă.

DH: Îmi pare foarte rău că azi te-am făcut să aștepți.

EJ: Este în regulă, doctore. Apreciez că ai lăsat pe măsuța de cafea sticla aia de Cheval Blanc. Știi că e preferatul meu, nu? Cea mai bună sală de așteptare la doctor din tot afurisitul ăsta de oraș.

DH: Știam c-o să-ți placă.

EJ: Ce pot să zic? Apreciez o sticlă de vin bun. Din ce an e?

DH: 1948.

EJ: Uau. Dar știu că nu te joci cu cheltuiala.

DH: Plătești destul ca să te afli aici. Mă rog, *tu* nu mai plătești. Dar plătesc alții.

EJ: Da. Ghinion…

DH: Poftim?

EJ: Scuze, eu… mă încearcă o ușoară senzație de amețeală, ca din senin. De parcă s-ar învârti camera cu mine sau ceva de genul ăsta.

DH: Câte pahare ai băut?

EJ: Nu știu. Că am băut direct din sticlă.

DH: Ai băut-o pe toată?

EJ: Da.

DH: Foarte bine.

EJ: Ce?

DH: Nimic. Nu contează. Ești bine?

EJ: Eu, îh… Doctore, mă simt…

DH: Ești bine?

CAPITOLUL 34

ADRIENNE

ÎN TRECUT

EJ este inconștient.

S-a întâmplat repede. Atât de repede, încât sunt îngrijorată că a înghițit prea mult din Ativanul pe care l-am pisat și l-am amestecat în Cheval Blanc. Nu am știut cât să pun exact, pentru că nu am avut nicio idee cât o să bea, așa că am pus destul cât să-l doboare și dacă ar fi băut un singur pahar. S-a dovedit că a băut toată sticla.

Mă ridic de la birou și vin lângă el. Trăsăturile lui aproape prea frumoase s-au blegit de tot și din colțul gurii i se scurge un firicel de salivă. Părul cu șuvițe deschise la culoare e dat cu gel până aproape de rădăcină. Pentru o fracțiune de secundă, mă copleșește dorința irepresibilă să iau foarfecă din sertarul de la birou și să i-o înfig adânc în piept. Asta ar pune capăt șantajului, odată pentru totdeauna.

Desigur, ar fi o acțiune incredibil de tâmpită. Sunt sigură că poliția ar descoperi că a venit aici pentru o programare și că n-a mai plecat. Parcă nu-mi vine să mă duc la pușcărie pentru crimă. Nu contează că victima chiar a meritat-o. Că lumea ar fi un loc mai bun fără el.

În schimb, iau telefonul și trimit un mesaj:

Coboară la parter.

Trec de cealaltă parte a biroului. Telefonul lui EJ se ițește din buzunar. Îl scot cu grijă, cu toate că doarme atât de profund, încât mă îndoiesc că l-aș putea trezi și dacă aș vrea. Are un iPhone de generație un pic mai nouă decât al meu. Îi ridic mâna dreaptă și apăs degetul mare pe butonul de deschidere. Telefonul citește

amprenta și ecranul se deblochează imediat. Îi eliberez mâna și brațul cade moale la loc, pe canapea.

Mă uit în galeria cu poze. Nu are prea multe. Am sentimentul că ești e cam singuratic – rareori pomenește de vreun prieten. Cele mai multe poze sunt ale lui, stând în fața oglinzii, la bustul gol. Și câteva în care își încordează mușchii. Apoi mai are câteva complet dezbrăcat. Trec repede de astea.

După pozele nud, văd câteva cu mine. Mi le-a făcut fără să-i dau voie. Cu mine ieșind din casă. Urcând în mașină. Și apoi una încețoșată cu ceea ce pare a fi fereastra dormitorului meu. Slavă Cerului, storurile sunt aproape închise și nu poți vedea prea multe.

Odată ce scap de filmul ăla idiot, bărbatul ăsta n-o să mai calce în veci pe proprietatea mea. O să cer și ordin de restricție, dacă o să fie nevoie.

În cele din urmă, găsesc ce caut. Filmarea din parcare. Mă uit la ea încă o dată, cu fierea urcând în gâtlej. Sperasem să nu fie pe cât de rea credeam, dar este. Este foarte rea. Par atât de suspectă când arunc o privire prin parcare, ca să fiu sigură că nu mă vede nimeni, iar apoi înțep cauciucul. Expresia de pe chipul meu e aproape demonică.

Simt că-mi sare inima din piept când aud bătaia din ușa biroului. Deschid cu grijă – Luke stă în prag, cu o cută adâncă între sprâncene.

— OK, spune el. Am venit.

Îi întind telefonul.

— Ăsta este filmul. Vreau să elimini orice urmă a lui din telefon.

Îmi ia telefonul din mână, cu toate că nu-și poate șterge expresia de dezaprobare din ochi. Degetul arătător îi ezită deasupra ecranului. Îl apuc de braț.

— Nu te uita la el.

— N-aveam de gând să mă uit.

Strâng buzele.

— Părea că vrei să apeși pe „Redare”.

Pufnește ușor.

— Nu pot să șterg filmul ăsta din telefon dacă nu mă lași să ating ecranul, Adrienne.

Bine. Mă dau respectuoasă un pas înapoi și-l las să facă ce are de făcut. În timp ce Luke lucrează, mă întorc în birou, unde EJ zace în continuare prăbușit pe canapeaua de piele. Mă încrunt la el, încercând să sesizez cum îi urcă și coboară pieptul. Este foarte, foarte liniștit.

Hristoase, doar nu l-am ucis, nu?

Îmi lipesc cu multă blândețe degetele pe artera radială de la încheietura mâinii stângi. Îmi țin respirația, încercând să-i înregistrez pulsul.

Dar nu simt nimic. Oh, nu.

Chiar înainte să mă cuprindă panica, îl văd cum se cutremură și își schimbă poziția pe canapea, trăgându-și mâna din strânsoarea mea. Slavă Cerului, e în viață. Dar categoric va trebui să-l ajut să ajungă acasă.

Îi bag ușor mâna în buzunar și scot cheile. Pe breloc a atârnată cheia de la Porsche și alte câteva chei. Nu știu care dintre ele este de la intrarea în locuință, dar nu-s atât de multe de încercat. Luke o să-și dea seama la fața locului.

Când ies din birou, dau de Luke stând acolo, cu brațele pe lângă corp. Are telefonul lui EJ în mâna dreaptă.

— Am rezolvat, spune el.

— Și nu te-ai uitat la filmare?

— Nu.

— Jură.

— Jur.

Îmi întinde telefonul și eu îi pun cheile în palmă. Când le vede, trage adânc aer în piept.

— Adrienne, îmi spune încetișor, chiar nu vreau să fac asta.

Doar n-o s-o luăm iar de la capăt! Am presupus că, dacă a venit încoace, a terminat cu protestele.

— Nu e mare chestie.

— Ba *este* o mare chestie.

Luke face ochii mari îndărătul ochelarilor.

— L-am drogat și acum intrăm prin efracție la el în casă și-i accesăm computerul. E o foarte mare chestie.

Există un experiment faimos – sau mai degrabă i-aș pune *infam* –

derulat de un psiholog de la Yale, pe nume Stanley Milgram. Experimentul măsoară disponibilitatea participanților la studiu de a executa niște acte îngrozitoare atunci când o figură autoritară le cere s-o facă. Subiecții sunt determinați să creadă că participă la un experiment în care ei sunt „profesori" ce administrează șocuri electrice unor alți subiecți – „învățăceii" – ori de câte ori aceștia dau răspunsuri greșite la întrebări.

În realitate, „învățăcelul" era un actor. Iar șocurile electrice erau false.

În timpul experimentului, învățăcelul imploră milă. Se roagă ca experimentul să fie oprit. Se plânge că suferă de o boală de inimă. Dar cercetătorul supraveghetor îi îndeamnă pe subiecții participanți să continue să administreze șocurile electrice, ba chiar cu intensitate sporită. Disconfortul participanților devine din ce în ce mai accentuat pe măsură ce experimentul avansează, dar acum vine partea uimitoare:

Absolut fiecare subiect a administrat șocuri de cel puțin 300 V. Și mai mult de jumătate dintre ei au administrat un șoc de 450 V – letal, dacă ar fi fost real.

Scopul experimentului a fost de a explica psihologia genocidului. Faptul că naziștii au făcut lucruri îngrozitoare doar pentru că așa li s-a spus. Însă eu am o altă interpretare.

Cred că orice ființă umană este capabilă de fapte oribile dacă este presată suficient să le comită.

La fel și Luke.

— Te rog, fă asta pentru mine, Luke.

Ochii mi se umplu de lacrimi – nu-mi dau seama dacă sunt sau nu adevărate.

— Ești singurul care mă poate ajuta. E un om îngrozitor. O să mă distrugă dacă nu elimin înregistrarea aia din computerul lui.

Luke clatină din cap.

— Orice-ar fi acolo… poate că ar trebui să înfrunți situația.

— *Nu pot.*

— Păi nici eu nu cred că pot face asta.

Fac un pas înapoi.

— Deci asta e. O să-l lași pe omul ăsta să-mi distrugă toată viața

când ai o șansă să-l oprești.

— Adrienne…

Lacrimile au pornit să-mi curgă pe obraji.

— Nu ai încredere în mine. Nici după atâta timp.

— Am încredere în tine.

— Atunci de ce nu mă ajuți?

Luke se uită în jos, la cheile pe care le ține în mână. Expiră încet.

— OK, o să fac tot ce pot. Dar nu promit nimic.

— Mulțumesc, Luke.

Mă arunc să-l iau în brațe într-un gest de afecțiune neobișnuit pentru mine. De obicei, el este cel afectuos, însă, de această dată, stă înțepenit în îmbrățișarea mea.

Luke introduce în GPS adresa pe care i-am dat-o – locuința lui EJ, apoi pleacă promițându-mi să-mi trimită un sms când este pe drum înapoi. Nu știu ce voi face dacă-mi spune că n-a reușit să-i acceseze computerul. Până acum, cel puțin, nu am un plan B. Dar am încredere în Luke. Poate s-o facă.

———————

A trecut peste o oră de la plecarea lui Luke.

În tot acest timp l-am supravegheat pe EJ, care doarme pe canapea. Când devine prea liniștit, vin lângă el și mă asigur că respiră. Este bine, n-are nimic. Eram îngrijorată să nu cumva să se trezească prea repede, dar acum nu mă mai tem de asta. Chiar l-am pus jos.

Cea mai mare grijă a mea este cum să-l duc acasă la el. Luke n-o să fie prea încântat să mă ajute și nu cred c-o pot face de una singură.

Apropo de Luke. Ce-i ia atât?

Îmi rod unghia de la degetul mare, în timp ce încerc să-mi dau seama ce anume ar fi putut merge prost. Poate că n-a reușit să intre în computer, care este fără îndoială protejat cu parolă. Poate că l-a văzut vreun vecin intrând și a sunat la poliție. Sau, cel mai probabil, a decis până la urmă să nu facă nimic și n-o să-l mai văd niciodată.

Apoi îmi sună telefonul. Numele lui Luke pâlpâie pe ecran. Îl apuc în grabă și apăs pe butonul verde.

— Alo? Luke?

— S-a rezolvat.

Toată anxietatea dinainte mi se scurge din corp și simt că o să-mi pierd cunoștința.

— Pe bune? I l-ai șters din computer?

— Da.

— Oh, Dumnezeule, șoptesc eu. Mulțumesc. Îți mulțumesc tare mult. A fost… a fost dificil?

La celălalt capăt urmează o tăcere lungă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— OK.

Îmi dreg vocea.

— Te întorci la mine acasă?

Vocea îi sună monoton.

— Da.

— OK.

Strâng telefonul în palmă până când încep să mă furnice degetele.

— Îți mulțumesc pentru ce ai făcut, Luke.

— Mda.

— Te… te iubesc.

— Ne vedem mai târziu, spune el. Și îmi închide.

Las telefonul jos și mă uit țintă la ecranul gol, cu un sentiment de rău în stomac. Luke este foarte supărat pe mine. Și-a pierdut respectul față de mine. Nu știu dacă a văzut sau nu înregistrarea, dar nici nu cred că mai contează. Este furios că l-am pus să facă asta.

Am fost nevoită să procedez astfel ca să-l scot pe EJ din viața mea. Dar în același timp l-am eliminat, inevitabil, și pe Luke.

Ochii mi se umplu cu lacrimi adevărate. Nu vreau să-mi pierd iubitul. Nu-mi pare rău că l-am rugat, pentru că n-aveam de ales. Dar nu vreau să ne despărțim. Nu vreau să-și golească sertarul pe care i l-am lăsat la mine în dormitor. Vreau să-i dau și *mai multe* sertare.

Vreau să se mute cu mine. N-am mai simțit niciodată așa ceva, dar acum îmi dau seama că-l vreau aici în fiecare noapte. Pentru tot restul vieții mele.

Nu pot să-l pierd așa. *Nu pot.*

CAPITOLUL 35

TRICIA

ÎN PREZENT

Ultima casetă cu EJ ajunge la final. Imediat după prânz, am recuperat din camera secretă restul înregistrărilor cu el și acum le-am terminat pe toate. Această ultimă casetă este etichetată cu negru, nu cu roșu ca celelalte ședințe finale, dar după ea nu mai vine nimic. Și această înregistrare nu durează decât douăzeci de minute.

Cel mai ciudat lucru este vocea lui EJ către final. Este aproape o bolboroseală, dar Dr. Hale nu pare câtuși de puțin îngrijorată. Este medic, pentru Dumnezeu. N-ar trebui să se îngrijoreze când pacientul ei abia articulează?

EJ a spus că a băut niște vin. Dar dacă seamănă câtuși de puțin cu Ethan, nici măcar o sticlă întreagă nu l-ar face să se bâlbâie așa.

E ciudat.

Acum, că am terminat teancul casetelor cu EJ, decid să iau o pauză. Am stat aici toată după-amiaza, ascultând înregistrări, iar soarele a coborât spre apus. Este evident că ne vom petrece încă o noapte aici.

Nu știu ce să-i spun lui Ethan. Vrea să cumpere casă, dar eu nu-mi pot imagina una ca asta. Îl iubesc, însă nu suficient încât să trăiesc *aici.*

Îmi scot verigheta de aur, amintindu-mi momentul când Ethan mi-a pus-o prima dată pe deget. Cu ani în urmă, înainte de a-l cunoaște pe el, am fost logodită cu altcineva și plănuiam o nuntă uriașă, însă s-a dovedit că relația nu a funcționat. De data asta, nu am vrut decât o ceremonie mică, perfectă. A fost atât de intimă, încât preț de o clipă, în timp ce ne uitam unul în ochii altuia, la altar, ne-am simțit

de parcă am fi fost singurii oameni din lume.

Ethan și cu mine suntem sortiți unul altuia. O știu. Vreau să-i ofer tot ce-și dorește, însă nu știu dacă pot să-i ofer asta. Să mă mut în *casa* asta.

Înclin un pic verigheta, ca să pot citi cuvintele gravate în interior: „Ethan + Tricia, pentru totdeauna". Îmi plac mult de tot… Le citesc uneori ca să mă liniștesc. Le cred din tot sufletul meu. Ethan și cu mine suntem făcuți unul pentru celălalt și vom fi pentru totdeauna împreună. Până când moartea ne va despărți.

Un zgomot venit de afară mă face să tresar și verigheta îmi scapă dintre degete. Din nefericire, aterizează pe muchie și începe să se rostogolească pe podea până în celălalt capăt al încăperii. Înainte să ajung să o prind, s-a dus deja sub canapeaua de piele.

Minunat. Ăsta-i norocul meu.

Mă așez pe jos, în patru labe. Între partea de jos a canapelei și podea sunt mai puțin de trei centimetri. Și este și lipită de perete. Mijesc ochii încercând să văd ceva, dar nu zăresc nimic în întunericul de dedesubt. Nu-mi dau seama nici măcar unde s-ar fi putut duce verigheta.

Am geanta pe birou, așa că scot telefonul și aprind lanterna. Întrezăresc ceva, mai mult ghemotoace de praf. Nicio sclipire a verighetei în lumina aruncată de lanterna telefonului.

Fir-ar al naibii să fie!

Încerc să bag mâna sub canapea, dar spațiul e prea îngust. Nu pot să strecor dedesubt decât palma, până la încheietură.

Mă ridic și îmi dau seama, prea târziu, că ar fi trebuit să-mi scot puloverul de cașmir alb înainte să pun coatele pe jos. Încerc să scutur praful cât de bine pot, apoi mă gândesc la variantele pe care le am.

Va fi imposibil să-mi iau verigheta fără să mut canapeaua. Aș putea încerca s-o urnesc de una singură, dar nu știu dacă-i o idee bună, având în vedere că sunt însărcinată. Am auzit că nu e bine să ridici greutăți în perioada asta.

Așa că îmi rămâne o singură variantă. Trebuie să-l rog pe Ethan să mă ajute s-o mutăm.

Probabil că lucrează încă în dormitorul de la etaj. Sau zgomotul

care m-a speriat a fost provocat de faptul că a coborât să pregătească cina. Oricum ar fi, o să mă ajute bucuros. Îi place la nebunie să facă treburi din astea. Femei în nevoie etc.

Ies din biroul lui Dr. Hale, dar parterul este scufundat în tăcere. Ethan nu-i aici. Nu-i nimeni. Probabil că lucrează în continuare sus.

Apoi, de la etaj se aude un scârțâit. Și ceva ce sună aproape ca o ușă trântită.

Ethan trebuie să fie. Doar știu că s-a dus acolo să lucreze. Probabil că a mers la toaletă sau ceva de genul ăsta. N-am niciun motiv de îngrijorare.

Urc scara în spirală, iritată că lumina de pe holul de la etaj e stinsă. În casa asta sunt prea multe comutatoare. Bineînțeles, Ethan va spune că e un lucru ușor de rezolvat. Putem pune un comutator la parter care să aprindă lumina din holul de la etaj. Sau am putea avea un senzor care să facă treaba automat când pornim pe scară.

Îndată ce ajung pe palier, primul lucru pe care-l fac este să aprind lumina. Respir cu ușurare când holul se luminează chiar și așa, slab. Urăsc casa asta când e scufundată în beznă. Mă simt mult mai bine cu luminile aprinse.

Însă calmul meu durează doar până când observ că șnurul de la mansardă, atârnând din tavan, se leagănă ușor. Ca și când trapa ar fi fost deschisă recent.

Ar putea fi vântul. Însă în casă nu se simte un asemenea curent. Și chiar dacă ar fi o mică adiere, șnurul ăla se leagănă binișor.

Dar acum nu am timp de asta. O să-i spun lui Ethan de treaba cu verigheta, o s-o recuperăm și apoi o să-l pun să verifice mansarda. Nu e negociabil. Nu mă mut în casa asta până când nu verifică ce e sus.

Bat la ușa dormitorului unde l-am lăsat pe Ethan; îmi simt mâna ciudat de goală în lipsa verighetei. N-o port decât de șase luni, dar a devenit deja parte din mine. Îi simt lipsa.

— Intră! strigă el.

Crăp încet ușa și îl văd pe Ethan așezat la birou, în fața computerului, în exact aceeași poziție în care era și mai devreme. De parcă nu s-ar fi clintit niciun centimetru.

— Ți-e foame? mă întreabă el.

— De fapt, aș cam avea nevoie de ajutorul tău.

Ridică o sprânceană.

— Da?

Ridic mâna stângă.

— Mi s-a rostogolit verigheta sub canapea. Trebuie s-o mutăm, ca s-o recuperez de acolo.

Înclină capul într-o parte.

— În primul și-n primul rând, de ce ți-ai scos-o de pe deget? Te prefaci că ești o femeie singură?

Pufnesc.

— Nu. Voiam să citesc cuvintele gravate înăuntru.

Pe buze i se lățește un zâmbet.

— „Ethan și Tricia, pentru totdeauna”.

— Exact.

Ethan se ridică de pe scaun și se întinde; îi zăresc părul auriu de pe abdomen. Trântește capacul laptopului, însă îl lasă pe birou. Este limpede că plănuiește să lucreze până mai târziu. S-a dedicat cu totul acestei companii pe care a pus-o pe picioare. A mai avut una și înainte, însă nu a mers prea bine. Aceasta de acum, însă, are un succes promițător.

— Apropo, chiar înainte să vin eu aici, te-ai dus cumva în altă cameră? Poate ai fost la baie?

Te rog, spune că da. Te rog.

Se încruntă.

— Nu, nu m-am mișcat de aici cel puțin în ultima oră.

Bineînțeles. Nici măcar nu sunt câtuși de puțin surprinsă.

Mă urmează pe scări spre biroul lui Dr. Hale. Preț de o clipă mi se taie respirația, căci nu-mi amintesc dacă am pus sau nu casetele la loc în sertar, înainte să plec de acolo. Mă simt ușurată când intrăm și văd că mi-am amintit să nu le las la vedere. Nu-mi dau seama ce reacție ar avea Ethan dacă ar afla cu ce m-am ocupat aici.

Se uită spre canapea și își încrucișează brațele la piept.

— Sub asta ți-a scăpat?

Dau din cap.

— Sunt aproape sigură. Am văzut-o rostogolindu-se dedesubt.

— Bine.

Se apleacă și apucă marginea canapelei. Presupun că nu este pe cât de grea am crezut eu că e, fiindcă o mută cu ușurință din loc. Imediat văd pe podea cerculețul de aur.

— Uite-o! strig eu.

Mă aplec s-o ridic, însă observ încă ceva acolo. Un soi de mâner. De ce ar fi un mâner în podea?

Instinctiv, bat cu călcâiul gol în scândurile de lemn. Așa îmi dau seama.

Podeaua sună a gol.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Ethan.

Apuc verigheta de pe jos și mi-o strecor iute pe deget. Mă ridic și mai bat odată cu piciorul.

— Aici e un soi de compartiment sau ceva de genul ăsta. Sună a gol.

— Serios?

Ethan vine lângă mine și bate și el cu piciorul în podea. Sunetul spune totul.

— E ceva acolo, jos, spun, uitându-mă țintă la scândurile de lemn.

— Ai dreptate.

Ethan apucă iar canapeaua și o mută de cealaltă parte a încăperii. Acum, că nu ne mai stă în drum, se vede clar dreptunghiul decupat în podea. Dedesubt trebuie să fie un compartiment destul de mare.

Ce-ar putea fi acolo? Alte casete? Există această posibilitate, dar am sentimentul că nu asta o să găsim. Și mai am și sentimentul că suntem primii care descoperă acest compartiment secret, de când Dr. Hale locuia aici.

— Ce crezi că e? rânjește Ethan la mine. Vreo comoară ascunsă?

— Nu știu…

— Ei bine, spune el. Hai să deschidem trapa și să vedem.

Se apleacă să apuce mânerul, însă îl opresc, strângându-l de braț.

— Poate că n-ar trebui să ne uităm. Poate ar trebui să anunțăm poliția și să-i lăsăm pe ei să verifice.

— Faci mișto de mine? Chiar nu vrei să vezi ce e? *Cine* ești tu și ce ai făcut cu soția mea?

Mă strâmb.

— Scuze. Doar că… nu știu dacă nu cumva e scena crimei sau

ceva de genul ăsta. Nu vreau să stricăm lucrurile. De exemplu, dacă sunt amprente pe care nu avem voie să le distrugem?

— Nee. Probabil aici și-o fi ascuns doctorița aia bijuteriile sau chestii de-astea.

Îmi face cu ochiul.

— Ai putea să-ți alegi și tu ceva.

Chiar crede că m-aș atinge de bijuteriile femeii ăleia? Nu m-aș atinge. Îmi pare rău și că i-am luat puloverul, chiar dacă mi-era frig. Îmi arde pielea, pur și simplu.

— Nu e mare chestie, ridică el din umeri. Hai să-l deschidem.

— Nu, te rog…

Dar Ethan nu mă ascultă. Se apleacă, apucă mânerul și deschide larg capacul compartimentul secret.

Și când văd ce-i înăuntru, simt că mă lasă inima.

CAPITOLUL 36

ADRIENNE

ÎN TRECUT

Când Luke se întoarce cu cheile, eu sunt deja la ușa de la intrare, așteptându-l. Deschid larg, înainte să apuce să bată. Clipește surprins, cu mâna încremenită în aer.

— Bună, îi spun.

Acum realizez că astăzi nu s-a bărbierit. Pe obraji i-a crescut barba pe care o avea mereu pe când lucra la clinică. Când a început relația noastră, a început și el să se bărbierească zilnic, știind că așa îmi place mie.

— Hei.

Bagă mâna în buzunar și pescuiește de acolo cheile, pe care le lasă să-mi cadă în palmă de parcă ar fi murdare.

— Poftim.

— Îți mulțumesc încă o dată.

— Îhî.

— Ai, ăăă…

Mă scarpin pe gât.

— Ai șters tot din computer?

— Am zis că am șters, nu-i așa?

În vocea lui se simte o nuanță necunoscută mie. Întotdeauna este atât de blând și echilibrat, încât mi-e greu să-l aud vorbindu-mi astfel.

— Dar, așa cum ți-am spus deja, nu pot ști sigur că nu există copii altundeva, în casă.

— Ai căutat?

— *Nu.*

Mă privește lung.

— N-am căutat.

— Oh.

Tușesc ușor.

— Și, ăăă, nu te-ai… uitat la video, da?

— Ba da, m-am uitat.

Îmi iau foc obrajii.

— Luke, ai promis că n-o să te uiți!

— Ei bine, prea târziu. Fiindcă m-am uitat.

Se încruntă.

— A trebuit să aflu ce era atât de rău încât să fii dispusă la atâta deranj ca să scapi de povestea asta.

Îmi plec capul.

— Nu voiam să-l vezi.

— Ce naiba făceai acolo?

Ochii lui, de obicei de un castaniu domolit, aruncă scântei.

— Tăiai cauciucurile unuia? De ce-ai face așa ceva?

— Aveam o zi proastă.

Îmi feresc privirea, incapabilă să mă uit la el. Nu mai contează ce voi spune. L-am pierdut deja.

— Ție nu ți s-a întâmplat niciodată? Să ai o zi proastă și să faci o tâmpenie?

— Eu n-am tăiat niciodată cauciucurile oamenilor.

— Păi, poate că ești mai bun decât mine.

Tace preț de o clipă, privindu-și încălțările. În cele din urmă, mă întreabă:

— Și totuși, ce ți-a făcut tipul ăla cu Jetta?

— Mi-a furat locul de parcare. Și mă grăbeam tare, să ajung la timp la clinică.

Rămâne cu gura căscată, privindu-mă fix.

— Tu *faci mișto* de mine?

Clatin încet din cap.

— Aveam o programare cu un pacient. Nu voiam să întârzii.

Când o spun cu voce tare, totul sună ridicol de inadecvat.

— Isuse.

Își trosnește degetele.

— Chiar că ești ceva. Toate astea pentru că ți-a suflat unul locul

de parcare. Ești de necrezut.

Mi-e frică să mai spun ceva. De obicei, mă pricep foarte bine să spun lucrurile potrivite pentru ca celălalt să se simtă mai bine. La urma urmelor, ăsta e jobul meu. Dar niciodată n-am avut o miză atât de mare. Încerc să-mi țin gura, însă nu mă pot abține. În cele din urmă, izbucnesc:

— Acum mă urăști?

Ridică din sprâncene.

— Să te urăsc?

— Păi…

Îmi frământ palmele transpirate.

— Pari să fii furios pe mine. Și abia dacă mă privești.

— Da, oftează el. N-o să te mint – nu sunt prea încântat de tine în momentul ăsta. Dar înțeleg de ce ai vrut să scapi de filmare. Și… mă bucur că am putut să te ajut.

Pe chip îi apare un zâmbet strâmb.

— De asemenea, e bine să știu că nici tu nu ești perfectă.

Îi întorc un zâmbet la fel de strâmb.

— Nici n-am pretins că aș fi.

— OK, acum că am stabilit asta…

Privirea lui Luke fulgeră în direcția biroului meu.

— Hai să-l urcăm pe nemernicul ăsta la el în mașină.

———————

Pe drumul de întoarcere de la locuința lui EJ, stând la volanul Lexusului meu cu Luke alături, pe scaunul pasagerului, sunt într-o stare de spirit incredibil de bună. În urmă cu o oră m-a ajutat să-l urc pe EJ pe locul pasagerului din Porsche-ul lui. A insistat să conducă el mașina, pentru că nu voia să fiu acolo în cazul în care EJ s-ar fi trezit în timpul acestui drum de o jumătate de oră. Deși o parte din mine a simțit că avea nevoie de un motiv ca să conducă un Porsche.

Când am ajuns în fața casei lui EJ (plătită de părinții lui), Luke a parcat mașina pe aleea de acces. L-a lăsat pe EJ adormit buștean pe locul pasagerului, apoi s-a urcat în mașina mea și acum suntem pe drum înapoi, spre casă.

Am pornit muzica în mașină – o operă la care am fost recent, în oraș –, am coborât geamurile și aerul îmi bate plăcut pe față. Timp de patru luni, EJ a ținut filmarea aceea oribilă ca pe o sabie deasupra capului meu și a folosit-o ca să mă manipuleze. Acum am rezolvat problema. Totul, datorită lui Luke.

Dacă libretul ar fi fost în engleză și aș fi știut versurile, cred că aș fi cântat și eu alături de soliști.

Luke stă pe locul pasagerului, cu centura prinsă, privind absent pe geamul lateral. A făcut absolut tot ce i-am cerut și, chiar dacă n-a prea fost încântat de asta, mi-a rezolvat problema. Opriți la semafor, îi cercetez profilul și simt un val de afecțiune față de el.

— Te iubesc, îi spun iar.

Se întoarce spre mine. Întind mâna și o întinde și el, mi-o ia și mă strânge cam cu jumătate de inimă, dar nu pot să-l învinovățesc pe el pentru ziua pe care am avut-o.

— Și eu te iubesc.

— Și poate, adaug eu, ne gândim când să te muți? Adică repede.

Face ochii mari.

— Serios?

Simt fluturi în stomac.

— Serios.

Pentru prima dată de când am dus cu el toată munca de convingere ca să facă ce-a făcut, reușesc să-i smulg un zâmbet autentic.

— OK, îmi răspunde.

Cotesc pe drumul îngust care duce spre casa mea. Este pavat, dar nu prea grozav. Mi-a plăcut dintotdeauna singurătatea regatului meu izolat, dar sunt gata să-l împart și cu altcineva. La urma urmelor, care e rostul celor șase dormitoare, dacă folosesc doar unul dintre ele?

În timp ce parchez mașina, telefonul îmi bâzâie în buzunar. Un mesaj. De când EJ a început să mă șantajeze, fiecare zbârnâit al mesageriei e suficient ca să mă cutremur de groază. Însă acum, straniu de liniștită, scot telefonul din buzunar și mă uit pe ecran.

Cățea nemernică. Ai intrat prin efracție la mine în casă.

Practic vorbind, afirmația lui nu este corectă în două privințe. În primul rând, Luke i-a intrat în casă. Nu eu. În al doilea rând, nu a fost intrare prin efracție, din moment ce am avut cheile. Însă EJ n-ar aprecia să-i subliniez aceste lucruri, chiar dacă sunt tentată s-o fac.

Pe ecran apare al doilea mesaj:

O să te ucid.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Luke.

A ieșit din mașină, dar eu stau încă așezată pe scaunul șoferului. Se uită la mine pe geamul coborât ai mașinii.

EJ nu are de gând să mă ucidă. E furios că am fost mai șmecheră decât el și situația s-a schimbat. Dacă ar fi vrut cu adevărat să mă omoare, și-ar fi ținut gura. Nu trimiți cuiva un mesaj în care să-ți exprimi fățiș intenția de a comite o crimă când plănuiești într-adevăr s-o faci.

Însă dacă-i arăt lui Luke mesajul, el nu va vedea lucrurile la fel. În mod sigur o să-l îngrijoreze și o să-l determine să creadă că am făcut o greșeală îngrozitoare. El nu-i înțelege pe bărbații ca EJ. Eu, însă, da.

— Nimic, îi spun. Nu s-a întâmplat nimic.

Apăs pe numărul lui EJ și îl blochez. Apoi ies din mașină și-l urmez pe Luke în casă.

CAPITOLUL 37

TRICIA

ÎN PREZENT

O să vomit.

Îmi astup gura cu mâna, însă valul de vomă este de neoprit. Îl împing pe Ethan ca o nebună și fug spre bucătărie, unde ajung la timp ca să mă aplec peste chiuvetă. Cu vederea încețoșată, îmi încleștez puternic palmele de marginea blatului.

— Tricia?

Mâna lui Ethan mă atinge pe spate; mă cutremur la atingerea lui, și nu de plăcere. Închid ochii, încercând să blochez ceea ce am văzut în compartimentul de sub podea. Însă nu pot. O să văd imaginea aceea până în ziua în care o să mor.

Îmi pare rău că am venit aici. Îmi pare rău că am declanșat toate astea.

— Cred că acum știm ce s-a întâmplat cu Dr. Hale, spune Ethan cu o voce răgușită.

— Probabil că da, mă înec eu.

Nu știam la ce să mă aștept când Ethan a deschis compartimentul acela. Însă a fost ceva ce n-am mai văzut vreodată în viața mea. Un trup în putrefacție, îngrămădit sub scândurile podelei. Nu știu cât îi ia unui corp omenesc să se transforme în țărână și oase, după moarte, dar corpul ăsta nu a ajuns încă în etapa aceea. De oase atârnau încă bucăți de piele neagră, uscată.

Și fâșii de haine. Ceea ce fusese, probabil, o cămașă albastră. Pantaloni din denim. Dovezi că acest corp atrofiat a fost, cândva, o persoană reală. Care s-a îmbrăcat în dimineața aceea cu pantaloni și cămașă, fără să bănuiască felul în care i se va termina ziua.

— Am nevoie de aer, icnesc eu.

Înainte ca Ethan să poată protesta, îl împing din calea mea și mă împleticesc spre ușa de la intrare. Îmi ia o clipă să dibuiesc cum se descuie, dar când reușesc s-o deschid, într-un final, aproape că izbucnesc în plâns de ușurare. Ies pe verandă și șosetele mi se afundă în zăpada depusă peste noapte.

Acum, că soarele a apus, temperatura a coborât categoric sub zero. Și tot ce am pe mine este o pereche de blugi, o bluză subțire de tot, puloverul alb de cașmir și șosetele. După toate așteptările, ar trebui să-mi înghețe sufletul în mine. Dar mă simt bine. Frigul mă distrage de la imaginea oribilă pe care n-o să reușesc să mi-o scot niciodată din cap.

— Hristoase, Tricia, te congelezi aici!

Evident, Ethan a ieșit cu mine pe verandă. El, cel puțin, a avut înțelepciunea de a-și trage repede ghetele în picioare și haina pe umeri. Mi-a luat și mie paltonul.

— Pune-ți ăsta, îmi ordonă scurt.

Îl las să-mi bage mâinile pe mânecile hainei, deși probabil i se pare că îmbracă o păpușă de cârpe. Mă ia cu brațul pe după umeri, însă îl îndepărtez. Nu vreau să mă atingă în momentul ăsta.

— Ar trebui să-ți pui încălțările, îmi spune încet. O să capeți degerături.

Mă uit în depărtare. Zăpadă cât vezi cu ochii. Cum o să putem scăpa vreodată de-aici? Suntem blocați în casa asta, *alături de un cadavru.*

— Tricia? Ești bine?

— *Nu.*

Ethan se strâmbă.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi aia. N-ar fi trebuit să deschid compartimentul.

— N-am mai văzut niciodată până acum un cadavru.

Ridic privirea spre el.

— Tu ai văzut?

Ezită cu o secundă prea mult.

— Nu.

— *Ai mai văzut*?

— Păi…

Își îndeasă mâinile în buzunare.

— La înmormântări, evident că mai este câteodată un sicriu deschis. Așa că…

Înghit cu greu.

— Chiar trebuie să petrecem noaptea aici?

Ethan se uită și el în depărtare.

— Cred că aș putea să merg pe jos până la drumul principal. Poate reușesc să opresc vreo mașină și să chemăm un camion care să ne tracteze.

— Și să mă lași singură aici cu un cadavru?

Oftează.

— Nu avem prea multe opțiuni. Eu cred în continuare că ar trebui să așteptăm până dimineață. Măcar nu va mai fi atât de frig.

Auzindu-i cuvintele, îmi dau seama că tălpile mi-au amorțit complet. Chiar că o să capăt degerături dacă mai stau mult aici.

— Hai să intrăm.

— E o idee bună.

Îmi pune mâna pe talie și mă conduce cu blândețe înapoi în casă, chiar dacă, imediat ce pășesc în living, simt cum mă inundă iar un val de greață. Șosetele mi s-au udat complet de la zăpadă și tot nu-mi simt tălpile. Ethan mă conduce spre canapea și, cu multă delicatețe, mă face să mă așez.

— Trebuie să te încălzești, spune el ferm.

— Da, murmur eu.

Nu mă pot opri din tremurat. Tremur și mai violent când îmi scoate șosetele înghețate. Labele picioarelor sunt de un roșu aprins. Ethan plescăie din limbă.

— Mă duc să-ți aduc un vas cu apă caldă.

Este atât de calm în legătură cu toată povestea asta. Cum poate fi așa de liniștit? Ce am găsit în compartimentul acela secret a fost unul dintre cele mai oribile lucruri pe care le-am văzut în viața mea. Parcă rupt dintr-un film horror. Și totuși, Ethan nu pare deloc tulburat de asta. N-ar trebui să fie *tulburat*?

În același timp, însă, sunt recunoscătoare pentru calmul lui. Este un soț grozav și va fi un tată minunat. Ai nevoie de un asemenea om în viață – cineva atât de echilibrat în momente de criză. Ăsta-i Ethan.

Închid ochii, ascultând sunetul apei curgând în bucătărie. Trag adânc aer în piept, încercând să-mi controlez tremuratul. Aud zgomot de pași și, când deschid iar ochii, îl văd pe Ethan în fața mea, ținând în mâini un vas mare, plin cu apă.

— Bagă picioarele înăuntru, mă îndeamnă el.

Mă supun. Încep iar să simt cu degetele de la picioare și aproape că-mi arde pielea când le scufund în apa călâie. Totuși, mă liniștește întrucâtva. Parcă mă mai opresc un pic și din tremurat.

— E mai bine? mă întreabă el.

Dau din cap fără o vorbă.

Ethan se prăbușește alături de mine pe canapea, îmi pune un braț pe după umeri și de data asta îl las. Îmi sprijin capul de el, în timp ce tremurăturile mi se liniștesc încetul cu încetul. Înainte să apuc să mă calmez cu totul, ceva mă face să ridic brusc capul.

Un trosnet. Venind din biroul lui Dr. Hale.

Îl aude și Ethan. Se ridică în capul oaselor, cu tot trupul încordat. De când am ajuns aici, a negat permanent, spunând că-mi imaginez eu lucruri, dar acum știe că am avut dreptate. Mai este cineva aici, în casă. Este cineva în biroul lui Dr. Hale.

Ori asta, ori cadavrul a revenit la viață.

CAPITOLUL 38

ADRIENNE

ÎN TRECUT

Fac aprovizionarea la băcănie împreună cu Luke. Magazinele astea cu alimente sunt un exercițiu de manipulare psihologică. Virtual, este imposibil să intri într-un supermarket cu intenția de a cumpăra o cutie cu lapte și să ieși doar cu atât. Să ne uităm mai întâi la intrare. După ce ai intrat, trebuie să traversezi tot magazinul ca să ajungi la casă. Și unde te conduce de obicei intrarea în magazin? La raionul de legume și fructe. Ești înconjurat de mirosuri, texturi și culori aprinse, care au ca rezultat un val de endorfine. Iluminatul din magazin este orientat în așa fel încât fructele și legumele să arate cei mai frumos și strălucitor. Și, desigur, raionul de lactate – una dintre cele mai populare destinații – e mereu ascuns în spatele magazinului, ca să fii obligat să treci printre produse scumpe și tentante până ajungi acolo.

Chiar și felul în care sunt organizate rafturile este o capcană psihologică. Cele mai scumpe obiecte sunt mereu plasate convenabil, la nivelul ochilor unui adult, în timp ce brandurile mai ieftine sunt în dreptul genunchilor. Cerealele cu zahăr sau alte alimente tentante pentru copii sunt plasate la nivelul ochilor acestora. Chiar și mărimea uriașă a coșului de cumpărături e menită să încurajeze achiziționarea cât mai multor mărfuri.

— Până și muzica e aleasă astfel încât să ne manipuleze, îi explic lui Luke. Un studiu printre cumpărătorii din supermarket a descoperit că oamenii petrec mai mult timp în magazin când se difuzează muzică. O să vezi că nu sunt ferestre, ceasuri sau luminatoare care să-ți dea indicii despre cât timp a trecut de când ești acolo.

— E fascinant, spune Luke aruncând în coș o cutie cu fulgi de

porumb. Habar n-am avut că supermarketurile pot fi atât de perfide.

— Așadar, cheia este să nu te lași păcălit de tacticile lor subtile.

Apuc mânerul cărucior ului și mă îndepărtez de cutiile colorate de la raionul de cereale.

— Avem o listă de cumpărături. Trebuie să luăm strict ce scrie acolo. Fără cumpărături la impuls.

Luke rânjește la mine.

— Ce înțeleaptă ești.

— Vorbesc serios. Cu cât zăbovim mai mult prin supermarket, cu atât cumpărăm mai multe chestii care nu ne trebuie.

Dă din cap înțelegător.

— Deci… atunci ăsta ar fi un „nu” cu „N” mare?

Și, cu aceste cuvinte, mă trage spre el și buzele lui le găsesc pe ale mele. Chiar în mijlocul supermarketului. Și, în ciuda hotărârii mele de a nu mai pierde timpul pe-aici, nu mă deranjează câtuși de puțin.

În săptămâna care a trecut de când am șters filmulețul din telefonul lui EJ și din computerul lui de acasă, Luke și cu mine am devenit mai apropiați ca oricând. Se temea ca nu cumva EJ să riposteze, așa că a insistat să-și petreacă următoarele câteva nopți la mine acasă. Însă EJ nu a încercat să mă contacteze – i-am blocat numărul pe telefon și nici nu și-a mai făcut apariția la mine la ușă, așa cum mă temeam că ar putea face.

Însă, chiar și după aceste câteva nopți, Luke nu s-a dus la el acasă. Mă rog, s-a dus o dată ca să-și mai ia niște haine, dar s-a întors imediat.

În timp ce-l las pe Luke să mă sărute în mijlocul culoarului al șaselea din supermarket, îmi dau seama că aceasta este cea mai fericită perioadă din viața mea. Am lângă mine un bărbat minunat, urmează să-mi apară în curând o nouă carte și am dezamorsat și situația cu EJ. Și am sentimentul că urmează să se întâmple și alte lucruri bune.

— Dr. Hale!

Mă trag repede din îmbrățișarea lui Luke, vinovată că mi-am arătat afecțiunea într-un loc public. A fost complet neprofesionist. Cu toate că Luke nu pare să regrete câtuși de puțin. Are pe tot chipul

un zâmbet caraghios.

Mă întorc și îmi recunosc una dintre paciente. GW. Femeia convinsă mai întâi că vrea s-o ucidă poștașul, apoi farmacistul și, recent, propriul fiu. Când sunt singură cu pacienții la mine în cabinet și le aud cele mai întunecate gânduri, mă întreb uneori cum reușesc ei să funcționeze în viața de zi cu zi. Dar iat-o pe Gail, arătând foarte normal în puloverul ei roz, foarte frumos, cu pantaloni kaki și cu machiajul mult mai bine aplicat decât al meu, după ce Luke mi-a șters rujul cu sărutul acela. Mă întreb dacă-și ia medicamentele.

— Bună, Gail.

Mă șterg pe buze, stânjenită, ignorând senzația că obrajii mi-au luat foc.

— Ce minunat să te văd.

— Oh, Doamne, murmură Gail. N-am vrut să vă întrerup, pe tine și pe domnul care ți-e prieten. Doar că m-am entuziasmat când te-am văzut.

— Este în regulă.

Mă trag de gulerul bluzei și mă uit spre Luke, care mă privește întrebător.

— Luke, ea este Gail, o pacientă de-a mea. Gail, el e Luke. Un ăăă, prieten.

Luke rânjește când aude descrierea „prieten” și se pare că și Gail e la fel de amuzată. Dar, cum sunt trecută de 30 de ani, termenul de „iubit” ar fi părut ciudat pe buzele mele. La urma urmelor, Luke nu mai este un *adolescent.*

— Nu te-am mai văzut de ceva vreme, Gail, spun eu, încercând să mai reduc din stânjeneală. Este totul în regulă?

— Totul e minunat!

Obrajii îi tremură când zâmbește.

— Ți-am urmat sfatul și am discutat cu fiul meu. Am avut o conversație excelentă. M-a făcut să-mi dau seama câtă dreptate ai în legătură cu gândurile alea paranoice pe care le aveam în legătură cu oricine. Lucrurile s-au schimbat radical.

Îmi zâmbește.

— M-ai ajutat cu adevărat.

Arată mult mai bine. Uneori își făcea apariția la programări ușor

ciufulită, mirosind un pic a alcool – un lucru pe care am încercat de câteva ori să-l aduc în discuție, cu blândețe, dar ea a făcut mereu haz și a schimbat subiectul. Însă azi nu miroase decât a parfum. Cred că e liliac.

— Mă bucur atât de tare că ești bine.

Telefonul îmi bâzâie în poșetă. Un mesaj.

— A fost plăcerea mea.

Gail își îndreaptă atenția spre Luke.

— Prietena ta, aici de față, este un doctor minunat. Are o minte *absolut* sclipitoare.

El îmi zâmbește cu gura până la urechi.

— Știu.

În timp ce Gail o ține tot așa, proslăvindu-mi virtuțile, scotocesc prin geantă după telefon, ca să mă asigur că mesajul primit nu reprezintă vreo urgență din partea pacienților mei. Mă uit la ecran și văd un mesaj de la un număr necunoscut.

Este un video.

Nu trebuie să apăs pe el ca să știu ce este. Îmi recunosc propria imagine alături de Jetta roșie. Am văzut înregistrarea aceea de atâtea ori, o văd în somn. Dar crezusem că a dispărut pentru totdeauna.

L-am trimis pe Luke să scape de filmul ăla din computerul lui EJ. Se pare însă că nemernicul a mai avut o copie dosită pe undeva.

Ridic privirea spre Luke și Gail, care stau în continuare de vorbă. Tastez cu degete tremurătoare:

Ce vrei?

Mă uit țintă la ecran, așteptându-i răspunsul. Apar trei punctulețe și parcă îi văd degetele tastând pe ecranul propriului telefon. În cele din urmă, îmi apar două cuvinte:

Vorbim diseară.

Tocmai am înrăutățit și mai mult lucrurile.

CAPITOLUL 39

ADRIENNE

După ce despachetăm cumpărăturile, îl trimit pe Luke înapoi la el acasă, simulând o durere de cap. Nu-i spun despre filmuleț. Dacă aș face-o, s-ar înfuria pe mine. În primul rând, el nici n-a vrut s-o facă și m-a avertizat că ar mai putea exista niște copii pe undeva.

Și categoric nu-mi doresc să știe că ești vrea să ne întâlnim în seara asta. Ar ține morțiș să fie și el aici. Și chiar dacă, la un anumit nivel, îmi doresc cu disperare să fie, asta e porcăria mea. Trebuie să-i dau singură de capăt.

Planul meu e să-i ofer bani. O *grămadă* de bani. Am stabilit o sumă care cred că va fi suficientă ca să mă lase în pace și sunt dispusă să o dublez dacă va trebui. Sau să-i ofer chiar mai mult, dacă pot să obțin cumva o garanție că va ieși definitiv din viața mea.

Frigiderul geme de mâncare, dar n-am deloc apetit. Ca o ironie, tot ce suport să înghit sunt câțiva biscuiți sărați de genul celor pe care i-am mâncat în acea primă noapte, când Luke a venit să mă ajute cu instalarea sistemului de securitate. Până și ăștia îmi bolborosesc în stomac.

Aud soneria abia după ora nouă.

Ecoul ei răsună în toată casa. Am stat până acum pe colțarul din living, rozându-mi cea mai mare parte din unghii, iar la auzul țârâiturilor acelora, îmi vine să regurgitez toți biscuiții pe care i-am mâncat. Brusc, îmi doresc să-l fi rugat pe Luke să rămână. Nu vreau să fac asta singură.

Dar n-am de ales. EJ n-o să plece. Cel puțin, nu va pleca până nu va obține ce-și dorește.

Deschid aplicația camerei video instalată în telefon și îl văd în fața ușii. Părul blond îi lucește în luminile de pe verandă; ține mâinile îndesate în buzunare. Încerc să-i citesc expresia de pe chip, dar unghiul camerei nu e cel mai potrivit. Trag adânc aer în piept și mă

forțez să mă ridic. Mă îndrept spre ușă, ștergându-mi pe pantaloni palmele transpirate.

Descui încet și crăp ușa; iată-l stând aici, pe veranda mea, cu un zâmbet larg, până la urechi. Mă cuprinde pofta de nestăvilit să-i scobesc ochii până când nu mai rămâne nimic de ei, în afară de două găvane goale. Strâng pumn mâna dreaptă.

— N-ai de gând să mă inviți înăuntru, doctore?

Mă dau la o parte, lăsând ușa să se deschidă larg.

Intră în casă și simt cum mi se strânge stomacul. Am crezut că nu va mai trebui să-l văd vreodată. Contasem pe asta.

— Nu arăți prea bine, doctore. Te ia vreo răceală sau ceva?

— Ce vrei de la mine? șuier spre el.

Dă capul pe spate și râde.

— Te porți de parcă nu m-ai plăcea prea tare.

Ca toți narcisiștii, EJ poate fi incredibil de șarmant atunci când vrea. Cei mai mulți îl plac când îl întâlnesc prima dată; în cele din urmă, văd dincolo de rolul pe care-l joacă. Eu l-am displăcut imediat. Am continuat ședințele doar pentru că m-a implorat maică-sa. Acum regret că am făcut-o.

— Hai să terminăm odată cu asta.

Îmi încrucișez brațele la piept, încercând să nu las să se vadă cât de tare tremur.

— O să-ți scriu chiar acum un cec. Cât vrei?

— Oh, nu mai sunt îngrijorat în privința banilor.

Flutură din mână.

— Nu știu dacă ai auzit, dar părinții mei au murit luna trecută într-un accident îngrozitor de mașină. N-a supraviețuit niciunul.

Face o față exagerat de tristă.

— Iar eu sunt singurul lor urmaș, așa că… înțelegi.

Mă strâng mai tare în brațe. Este exact ce a descris când și-a imaginat moartea părinților să-i *Mama conduce îngrozitor. Într-o bună zi o să-l ia pe tata cu mașina, o să se înfigă amândoi într-un camion și o să moară pe loc.* Iar acum s-a întâmplat.

Chiar dacă EJ nu mi-a plăcut niciodată, l-am considerat mereu inofensiv. Mi-e rușine că, în calitatea mea de psihiatru, l-am diagnosticat complet greșit, ceea ce poate că este eroarea care-o să

mă coste cel mai mult din toată cariera mea. Dar acum știu adevărul.

Omul este psihopat.

— Ce vrei? mârâi eu.

Îmi vine să-l pocnesc când văd zâmbetul ăla plutindu-i pe buze.

— Oh, m-am gândit mult de tot la chestia asta, Dr. Hale.

Înghit în sec.

— O să-ți dau o rețetă pentru oxicodonă. Încă una.

Pufnește.

— Îmi pare rău, doctore. Asta nu mai e de interes. După tot rahatul pe care l-ai făcut.

— Spune-mi ce vrei și gata.

— Ce vreau?

Face un pas spre mine și mă dau înapoi, ținându-mi în continuare brațele încrucișate la piept.

— Te vreau pe *tine,* Adrienne.

Simt că amețesc.

— Te referi la alte ședințe?

— Numește-o cum vrei.

Mai face un pas spre mine, cu zâmbetul ăla întinzându-i grotesc buzele.

— Vreau să-ți scoți toate hainele de pe tine și să mă lași să-ți fac absolut tot ce vreau să-ți fac. *Absolut tot.*

Îmi tremură genunchii.

— Nu. Nici nu se pune problema.

— Nu respinge propunerea atât de repede.

Întinde mâna să mă atingă și mă trag iute în spate.

— S-ar putea să-ți placă – mie sigur o să-mi placă. Fac pariu că ai obosit de tocilarul ăla de iubit al tău. Fac pariu că e groaznic în pat.

— Ieși din casa mea, mârâi la el. Ieși imediat sau sun la poliție.

Arcuiește o sprânceană.

— Ești sigură că asta vrei?

— Da.

Ridic bărbia.

— Dacă vrei să mă distrugi cu înregistrarea aia, dă-i drumul. N-am de gând să mai continui așa. N-o să-ți mai fac jocul.

— Oh, Adrienne, oftează el. Din păcate, acum nu mai e vorba doar de tine.

Pescuiește telefonul din buzunar. Îl privesc țintă cum împunge ecranul. După o secundă, îmi întinde telefonul. Scutur din cap.

— Ia-l.

Îmi îndeasă telefonul în piept.

— O să vrei să vezi asta. Crede-mă.

Oh, Doamne. Despre ce mai e vorba?

Mâinile îmi tremură atât de tare, că aproape scap telefonul pe jos. Mă holbez la ecran, unde rulează un video. Dar nu este cel cu mine în parcare, ci altul.

O imagine din exteriorul casei lui EJ. După o clipă, în raza vizuală intră o siluetă cunoscută. Este Luke. Scotocește în buzunar, scoate cheile și descuie ușa de la intrare. Apoi filmarea trece în interior. Luke – căutând prin casă, uitându-se după laptop. Folosind un cuțit pentru scrisori ca să spargă încuietoarea unui sertar de la birou, scoțând de acolo laptopul. Așezându-se în fața lui, ca să încerce să intre în documentele lui EJ din computer.

Totul este acolo, filmat.

— Asta n-ar fi prea grozav pentru cariera iubitului tău, nu-i așa?

Cred că o să mi se facă rău. Mă aplec în față și icnesc de la reflexul de vomă, dar n-am nimic în stomac. EJ mă privește amuzat, apoi izbucnește în râs.

— Frate, da știu că nu ești deloc încântată să ți-o tragi cu mine, nu?

— Te rog, nu-i face asta, icnesc eu.

— Este doar vina ta. Tu ești aia care l-a târât în poveste.

Clatină din cap.

— Asta e ce mi-am dorit de la început. Din momentul în care am pășit pentru prima dată în cabinetul tău și te-am văzut în rochița aia sexy, cu sacou, arătând așa de dichisită cu părul prins bine la spate. Purtându-te de parcă tu le-ai ști pe toate, mai bine decât oricine altcineva – oricum, mai bine decât mine. Și întotdeauna am avut o slăbiciune pentru roșcate.

Se uită țintă spre telefonul aflat încă la mine în mână.

— Însă acel prim video nu era suficient. Știam că nu o să cedezi

pentru atâta lucru. Doar dacă aveam ceva mai important. Așa că… îți mulțumesc pentru asta.

— Te rog, șoptesc eu. O să-ți dau orice altceva. Pilule, bani…

— Acum am găsit un tip care-mi face rost de pastile.

Îmi smulge telefonul din mână.

— Nu te vreau decât pe tine.

Scutur din cap, fără să spun o vorbă.

— Hai să-ți zic cum facem.

Bagă telefonul la loc în buzunar.

— De ce nu-ți iei timp de gândire câteva zile? Gândește-te dacă merită să distrugi două vieți doar ca să eviți o noapte de plăcere.

— N-o să mă răzgândesc, șoptesc eu.

EJ înclină capul.

— Nu sunt prea sigur în privința asta.

Cu aceste cuvinte, se răsucește pe călcâie și iese din casă. Ușa se trântește în urma lui și abia atunci mă prăbușesc pe canapea, tremurând din tot corpul.

Ce-o să mă fac?

CAPITOLUL 40

TRICIA

ÎN PREZENT

— Nu te mișca de-aici, îmi spune Ethan.

Se repede în bucătărie și întind gâtul la timp ca să-l văd smulgând un cuțit din suport. L-a apucat pe cel mai mare pe care l-a găsit, un soi de cuțit pentru eviscerat, lung cam de douăzeci de centimetri. Lama lucește în lumina aruncată de lustra din tavan și de aici pare destul de înfricoșătoare. Pe de altă parte, nu știm dacă intrusul e înarmat. Dacă are un pistol, cuțitul n-o să ne ajute prea tare.

Mi-a zis să nu mă mișc din loc, dar în niciun caz n-am de gând să stau aici, pe canapea, în timp ce soțul meu e în pericol să moară împușcat. Îmi scot picioarele din vasul cu apă caldă și mă reped după el, lăsând o dâră de băltoace în urma mea.

Ethan ajunge la ușa biroului cu o secundă înaintea mea. Ochii îi ies din cap când vede ceva din camera aceea și degetele i se albesc pe mânerul cuțitului.

— Stai! îl aud spunând. Mâinile sus!

Mă uit în birou peste umărul lui. Chiar dacă mă așteptam oarecum, sunt șocată să văd un bărbat stând în mijlocul camerei, cu mâinile tremurătoare ridicate în aer. Are părul negru și încâlcit, având mare nevoie de un tuns, și fața acoperită de o barbă de câteva săptămâni. Poartă o pereche de blugi jerpeliți și o bluză de trening cu o gaură în mânecă. Arată cam ca un boschetar, doar că poartă ochelari, ceea ce pare un pic deplasat în situația dată.

— Cine ești? șuieră Ethan.

— Eu…

Vocea bărbatului se stinge, ca și când n-ar mai fi vorbit de multă vreme.

— Eu…

— *Cine ești?*

— Am nevoie de un loc unde să stau peste noapte, atâta tot, spune el morocănos. Nu am locuință și n-am… n-am știut că o să fie cineva aici.

Ethan și străinul se privesc bănuitor, cu expresii îngrijorate așternute pe chipuri. Dar eu mă simt mai bine. Asta și bănuisem. Că s-a strecurat vreun homeless în casă, crezând că e pustie. Și nici nu pare înarmat, beat sau țicnit. Cu toate că este mai înalt decât Ethan, nu pare prea musculos sau înfricoșător – e slab ca un băț, de parcă n-ar mai fi mâncat cum trebuie de mulți ani.

Însă e ceva în vocea lui. Ceva straniu de familiar.

— Îmi pare rău.

Bărbatul își curăță o tuse urâtă din gât.

— Era frig de tot afară, așa că… în fine. Îmi pare rău că am dat buzna aici. O să… o să plec.

Preț de o clipă, simt un val de simpatie. Nu poate fi ușor să fii homeless în miezul iernii. O parte din mine ar vrea să insiste ca el să stea, în loc să-l azvârlim afară, în frig. Dar cealaltă parte simte că e ceva alunecos în povestea lui.

Și Ethan pare să se gândească la același lucru. Strânsoarea mâinii lui pe cuțitul de eviscerat nu s-a slăbit câtuși de puțin.

— Și în birou ce făceai?

Pune foarte bine punctul pe „i”. Dacă tot s-a strecurat aici, de ce n-a stat ascuns? De ce s-ar plimba de colo, colo, printr-o casă unde poate fi cu ușurință descoperit?

Apoi observ cât de aproape este de trapa compartimentului din podea, din fericire închis acum. Și îmi dau seama de unde a venit trosnetul acela.

A fost zgomotul făcut de închiderea trapei.

— Eu… voiam să văd ce e cu toată agitația asta, se bâlbâie bărbatul.

Poate că asta ar putea explica de ce se afla în birou. Dar nu explică de ce portretul lui Adrienne Hale s-a întors pe perete în mijlocul nopții trecute. Un singur lucru explică treaba asta.

— Tu ești Luke, spun eu. Ești iubitul lui Adrienne Hale.

CAPITOLUL 41

ADRIENNE

ÎN TRECUT

În seara asta, Luke a pregătit cina, pui marsala. Felii de piept de pui înăbușite în sos de vin, unt și usturoi. Miroase incredibil, dar n-am luat nici măcar o înghițitură. Am petrecut ultimele cincisprezece minute tot împingând mâncarea de colo, colo, în farfurie, prefăcându-mă că mănânc, deși n-am deloc poftă de mâncare.

— Bucățile tale de pui sunt prea gătite?

Luke întinde gâtul să vadă bucățica de piept pe care am tăiat-o.

— Al meu e perfect, dar bucata ta a fost un pic cam subțire. E prea uscată?

— Deloc, mă forțez eu să zâmbesc. E delicios. Serios.

— Atunci cum se face că abia dacă ai gustat? se încruntă el. Ți-e rău? Ai o migrenă?

Au trecut două zile de când EJ mi-a spus ce vrea să fac. Nu l-am lăsat pe Luke să vină seara trecută, pretinzând că încă am dureri de cap. Dar nu-l pot amâna la nesfârșit, așa că iată-l aici astăzi.

Încerc să mi-l scot pe EJ din cap, însă nu reușesc. Nu-mi stă gândul decât la cum EJ ne va distruge pe amândoi dacă nu fac ce vrea. Însă cum aș putea? Numai ideea de a-l lăsa pe omul ăla să mă atingă îmi face rău fizic. Ca să nu mai vorbesc de faptul că nici măcar nu pot lua în considerare să fiu cu altcineva în afară de Luke. Acum câteva zile, credeam că el ar putea fi persoana alături de care să-mi petrec tot restul vieții…

În ultimele două zile nu m-am mai gândit la nimic altceva în afară de dilema în care mă aflu. Și am ajuns la concluzia că nu există decât o singură soluție la această problemă.

Las furculița jos, împing farfuria deoparte și mă uit țintă la Luke,

peste masă. El își împinge ochelarii pe nas, cu o expresie curioasă pe chip. Încrucișez brațele, așezându-le pe masă.

— Avem o problemă, îi spun.

Dă din cap gânditor.

— Nu mai vrei să mă mut cu tine.

Dumnezeule, asta crede el că e?

— Luke…

— Este în regulă, spune repede. Știu că e prea curând. Am înțeles. Nu voiam să te presez. Adică mi-ar plăcea la nebunie să stau cu tine, dar sunt OK dacă vrei să mai așteptăm.

Îmi frânge inima, pentru că tot ce-mi doresc este să trăiesc alături de bărbatul acesta. Să-mi petrec viața împreună cu el. N-am mai simțit niciodată așa – și nici nu mi-am imaginat că voi simți vreodată – și mă ucide că un monstru răzbunător îmi distruge singura relație din viață care a contat vreodată pentru mine.

— Luke…

Se întinde peste masă și mă prinde de o mână, desprinzându-mi brațele unul de altul.

— Trebuie să-ți spun ceva, Adrienne. După ce a murit Darcy, chiar nu mi-am mai putut imagina că o să mă mai îndrăgostesc vreodată de cineva. Apoi te-am cunoscut pe tine și… am știut imediat.

Mă strânge de mână.

— Așa cum am zis, dacă vrei s-o luăm mai ușor, e în regulă. O să aștept cât va fi nevoie.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Nu-i deloc asta. Și eu vreau să te muți aici. Dar…

Se încruntă.

— Dar ce?

— Mai există o copie a filmului aceluia, răbufnesc eu.

Preț de o secundă se face atât de liniște, încât putem auzi vâjâitul ușor al aerului condiționat. Luke încleștează maxilarul, absorbind informația.

— Poftim?

— Trebuie să fi avut o copie salvată altundeva.

Îmi mușc buza de jos.

— Mi-a trimis-o. Și… este destul de enervat.

Luke își trage mâna de lângă a mea, iar expresia de afecțiune îi dispare de pe chip.

— Păi ți-am zis că există această posibilitate. N-am făcut decât să scăpăm de copiile din computerul lui și din telefon.

Dar Luke nu a făcut doar atât. Mi-a spus că nu s-a uitat și de alte copii, dar a făcut-o. L-am văzut căutând prin sertarele de la birou, în înregistrarea trimisă de EJ.

— În orice caz, spun eu, vine din nou cu cereri. Mă șantajează.

Nu mă pot convinge să-i spun lui Luke ce anume vrea EJ. Este umilitor. Lasă-l să creadă că e vorba doar despre bani.

— N-o să se oprească niciodată.

Luke oftează.

— Da. Nu… nu știu ce să zic. Nu cred că ar trebui să cedezi.

— Acel film o să mă distrugă.

— *El* e cel care te distruge. Îți controlează viața. Nu-l poți lăsa să-ți facă asta.

Trag aer în piept.

— Știu. Ai dreptate. O să mă aibă mereu la mână cu treaba asta. Cât timp e în viață…

Las afirmația asta să atârne în aer. Chipul lui Luke se întunecă, căpătând o expresie derutată.

— Ce… ce spui acolo, Adrienne?

— Cred că știi.

— Spui că…?

Clatină din cap.

— Uite, trebuie să-l lași să publice acel video, dacă vrea. Acceptă consecințele.

— Deci ar trebui să-l las să-mi distrugă viața?

— Nu… adică nu cred că înregistrarea aia o să-ți distrugă viața.

Se foiește în scaun.

— Poți să ieși din situația asta.

— Nu. Nu pot.

Luke se strâmbă.

— Nu știu ce să zic. Nu ai de ales. Nu ai alternativă.

— Mai e ceva.

Mă îndrept de umeri, știind că am ajuns într-un punct fără

întoarcere.

— Mai are încă un film.

Genele lungi ale lui Luke flutură ușor.

— Altul…?

— Un video cu tine.

— Cu *mine*?

— Are o înregistrare cu tine intrând la el în casă și spărgându-i parola de la laptop.

Cuvintele acestea vin în grabă, unele peste altele. Vreau să sfârșesc odată cu asta.

— Se vede chiar și cum i-ai spart sertarul de la birou cu un cuțit pentru deschis scrisorile.

Culoarea se scurge din obrajii lui Luke.

— Sfinte…

— Îmi pare foarte rău, Luke.

— *Îți pare rău?*

Culoarea care i-a părăsit chipul apare acum în două pete aprinse pe obraji.

— Ți-am *spus* că nu vreau să fac asta. Ți-am *spus* că e greșit s-o facem. Am spus că s-ar putea să dăm de necaz. N-am zis eu toate astea?

— Ba da, răspund cu voce firavă.

Își prinde capul în mâini și își masează tâmplele.

— De necrezut. Chestia asta este de necrezut.

— Știu. Îmi pare atât de rău.

Îmi trag scaunul de partea cealaltă a mesei, ca să fiu mai aproape de el.

— Individul ăsta este o persoană oribilă. Detest că ne face așa ceva.

Luke îmi răspunde cu un mârâit.

Cobor tonul vocii.

— Dacă scăpăm de el…

Îi cercetez expresia feței. O să marșeze? În experimentul lui Milgram, mai mult de jumătate dintre subiecți au administrat un șoc electric de 450 de volți – o doză de electricitate care s-ar fi dovedit fatală dacă ar fi fost reală. N-au vrut s-o facă, dar au făcut-o. Și asta

numai pentru că li s-a spus s-o facă.

Își ridică fața dintre palme.

— Nu-mi dau seama ce sugerezi.

— Eu cred că-ți dai seama.

Fac o pauză semnificativă.

— Este singura alegere pe care o putem face, Luke.

— Nu este. Chiar nu este.

— Cât timp va fi în viață, o să ne aibă la mână cu asta. Nu vrei să se întâmple așa ceva, nu? E singura cale să ne asigurăm că nu ne poate distruge.

— Nu. Nici vorbă.

— Gândește-te un pic. Ce altceva putem face?

Luke pare de-a dreptul bolnav.

— Te rog, încetează.

— Este singura noastră opțiune.

Izbește atât de tare cu palmele în masă, încât sar farfuriile.

— Băga-mi-aș, n-o să ucid pe nimeni, Adrienne. Înțelegi?

Tresar în scaun. Sunt cu Luke de atâtea luni, dar nu l-am mai auzit niciodată ridicând vocea așa. Nu cred că l-am mai văzut vreodată nici atât de supărat, dar nu pot zice că n-are dreptul să fie.

Împinge scaunul în spate și picioarele acestuia scrâșnesc pe podea. S-a înroșit îngrozitor la față și văd cum îi pulsează un vas de sânge la tâmplă. Nu-mi aruncă nici măcar o privire.

— Trebuie să ies de-aici.

— Luke…

Încerc să întind mâna după el, dar se smucește violent. Pornește țintă spre ușă și o trântește atât de tare după el, încât se cutremură toată casa. Alerg spre ieșire; ajung exact la timp ca să aud zgomotul turat al motorului de la mașină. Deschid ușa și îi văd lumina de la stopuri dispărând în lungul drumului.

Asta a fost. A putut să mă ierte când i-am cerut să-i spargă computerul lui EJ, dar n-o să mă ierte niciodată pentru asta. Am văzut-o în ochii lui – l-am împins prea departe. Nu știu nici măcar dacă-l voi mai vedea vreodată. Nu pot să-l învinovățesc. L-am pierdut. E primul bărbat pe care l-am iubit vreodată și am stricat totul.

Închid ușa și mă sprijin cu spatele de ea. Las lacrimile să-mi curgă pe obraji, blestemând clipa în care l-am întâlnit pe EJ. Ar fi trebuit s-o refuz pe maică-sa. Știam că aduce numai necazuri. Am știut-o din secunda în care l-am văzut.

Mi-am distrus relația cu Luke, dar n-o să permit ca el să devină o altă victimă a acestui monstru. O să am eu grijă de treaba asta. Și o s-o fac singură.

CAPITOLUL 42

TRICIA

ÎN PREZENT

Un mincinos mai puțin priceput poate că ar fi fost în stare să nege. Dar acest om nu este un mincinos priceput. Îmi dau seama din felul în care cutele de pe chip i se adâncesc și după cum puțina culoare din obraji îi pălește complet. Am țintit la fix. Omul ăsta este același pe care l-am auzit pe casetă. Cel care voia s-o sărute pe Adrienne Hale.

— Tu ești iubitul ei?

Ethan agită cuțitul pe care-l ține strâns în pumn.

— Tu ești ăla care-a ucis-o pe psihiatră?

Bărbatul, Luke, scutură tare din cap.

— Nu, eu… vreau să zic că, da, bine, Adrienne a fost iubita mea. Dar n-am ucis-o. Eu *am iubit-o.* Niciodată n-aș fi…

Ethan mijește ochii.

— Păi atunci spune-mi ce cauți aici.

Omul își freacă palmele pe blugi.

— Ce am zis. Nu am unde să mă duc, iar casa asta era pustie, așa că stau aici.

— De ce n-ai unde să te duci?

— Pentru că viața mea s-a dus dracului după ce ziarele m-au acuzat că aș fi un criminal.

Ridică ochii – nici n-am realizat cât de injectați sunt.

— Mi-au târât numele prin noroi. Pentru *nimic.* N-am ucis-o. Dar compania m-a concediat și n-am mai găsit nimic de lucru. Și nici familia mea nu a vrut să mă ajute. Până și ei au crezut că…

Vocea i se frânge.

— Așadar, fără serviciu și falit. Asta-i povestea mea.

Ethan se uită la el, cu buzele arcuite în semn de neîncredere.

— Nu te cred.

Luke lasă brațele în jos.

— Nu mă crezi? Ce crezi că…

— *Sus mâinile.*

Luke încremenește în mijlocul propoziției. În vocea lui Ethan este ceva anume care-l face să ridice iute brațele.

— Bine. Scuze. Dar v-am spus adevărul.

— Sau poate că…

Lui Ethan îi pulsează o venă la tâmplă.

— Poate că noaptea trecută ai venit aici cu un scop anume. Poate, când ai aflat că locuința a fost scoasă la vânzare, ai știut că trebuie să scapi de cadavrul doctorei Adrienne Hale înainte să-l găsească cineva.

Luke rămâne cu gura căscată.

— Ce? Nu. Habar n-aveam că…

— Și când noi am ieșit din casă, continuă Ethan, sperai că poți să scapi repede de corpul delict, înainte să intrăm.

Pare că lui Luke o să i se facă rău.

— Nu. Asta nu e… Ascultă, habar n-aveam că ar fi un cadavru aici.

— Da, cum să nu.

— Nu știam!

Luke dă să coboare brațele, dar văzând expresia de pe chipul lui Ethan, le ridică iar, și mai sus.

— Habar n-aveam. Dar când am auzit țipetele, m-am gândit… a trebuit să văd. Adrienne… A dispărut, pur și simplu. În seara aceea ar fi trebuit să ne vedem. Eu nu… Nu ar fi plecat, pur și simplu. Ea nu era așa.

Coboară privirea în podea, cu trăsăturile deformate de suferință.

— Am iubit-o. Și n-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ea.

Izbucnesc în plâns. Omul ăsta spune adevărul – ori asta, ori abilitățile lui de a se preface s-au îmbunătățit considerabil în ultimele zece minute. Însă chipul soțului meu rămâne impasibil.

— Prostii. Nu cred un cuvânt din ce-ai zis.

— Ethan, eu îl cred.

— Serios?

Vocea îi sună plină de superioritate. Asta este acea parte din soțul meu pe care n-am văzut-o decât foarte rar și care nu prea îmi place.

— Deci, hai să zicem că ne lăsăm păcăliți de minciunile lui. Și apoi ce se întâmplă? Îl lăsăm să se plimbe prin casă și avem încredere că un tip așa de drăguț n-o să ne ucidă în somn?

Are și el dreptate. Eu cred că Luke este inofensiv. Dar sunt gata să-mi pariez viața pe asta?

Nu. Nu sunt.

— Păi și atunci ce ar trebui să facem? îl întreb.

Ethan îl cercetează aspru cu privirea pe bărbatul din fața noastră.

— Îl legăm.

Luke se poticnește încercând să se dea un pas în spate, în timp ce panica îi inundă privirea. Mă întreb dacă își face socoteala să scape cu fuga. Nu cred că ar putea. Ethan are un cuțit și, chiar dacă n-ar avea, l-ar pune jos într-o încăierare. Soțul meu merge la sală. Are brațe puternice și îi poți vedea mușchii ieșind din mânecile tricoului Yankees.

— Este o rolă cu bandă adezivă în sertarele de la birou, îmi amintesc eu. Vrei să ți-o aduc?

N-aș vrea ca Ethan să scotocească prin sertare și să dea peste casetele cu înregistrări.

— Da.

Agită cuțitul spre Luke.

— Întinde-te pe canapea. *Acum.*

Mă trece un fior pe șira spinării când văd felul cum soțul meu preia controlul situației. Nu mi-am închipuit niciodată că, într-o astfel de situație, atât de tensionată, Ethan va reacționa așa. Sunt impresionată.

Luke își dă seama că Ethan nu se joacă. Ascultător, se îndreaptă împleticindu-se spre canapea și se întinde pe spate. Iau banda adezivă din sertar și încep prin a-i lega picioarele. Înfășor banda în jurul gleznelor, chiar deasupra vechilor lui încălțări Nike, care par să fi fost albe, dar acum au prins o nuanță murdară de gri.

— Acum întinde mâinile, se răstește Ethan la el.

Ochii lui Luke se umplu de groază.

— Te rog, nu face asta.

— *Întinde mâinile.*

Ethan dă din cap spre mine.

— Tricia, asigură-te că-l legi destul de strâns ca să nu poată scăpa.

Mă las pe vine lângă Luke și-i prind încheieturile una de alta, cu bandă adezivă. Risc și-i arunc o privire și, pentru o fracțiune de secundă, privirile ni se întâlnesc. Clatină ușor din cap, abia perceptibil. *Te rog, nu face asta.*

Mă uit în altă parte. Nu am de ales. Ethan are dreptate – nu putem risca să-l lăsăm să se plimbe prin casă cât timp suntem prinși cu toții aici.

Respir mai ușor odată ce Luke este legat fedeleș, pe canapea. Nu vom mai auzi zgomote misterioase prin casă. Nu va mai trebui să mă tem că o să coboare cineva din pod, să ne ucidă.

— Acum ce aveți de gând să faceți? ne întreabă Luke.

Deși stă întins, pare că se simte incredibil de inconfortabil – așa cum ți-ai imagina că se simte cineva cu gleznele și încheieturile legate cu bandă adezivă. Se foiește, încercând să se așeze mai bine, dar nu-i este deloc ușor.

— Asta nu e treaba ta, fir-ar să fie, i-o întoarce Ethan. Vino, Tricia, hai să plecăm de-aici.

Îl urmez pe Ethan spre ieșirea din birou, iar el închide ușa în urma noastră. Abia după aceea coboară mâna în care ține cuțitul și îl așază pe raftul de cărți din apropiere. Pare că toată tensiunea i s-a scurs din corp dintr-odată.

— Trebuie să plecăm de-aici, spune el. Adică în seara asta. Nu vreau să așteptăm până dimineață. Nu vreau să dorm sub același acoperiș cu tipul ăla.

— Nici eu.

Gândul că un om legat împotriva voinței sale se află în camera de sub noi este foarte neliniștitor. N-o să reușesc să pun geană pe geană.

— Dar cum să facem?

— Mă pot duce după ajutor.

Mi se strânge stomacul.

— Ethan, nu…

— Ascultă-mă.

Ridică un deget.

— Până la drumul principal nu este decât un kilometru și jumătate. Pot să merg atâta și apoi să fac semn unei mașini, să cheme ajutoare. Sau chiar aș putea prinde semnal la telefon acolo. Poate că nici nu e nevoie să fac tot drumul până la șoseaua principală ca să am rețea mobilă.

Mă uit plină de îndoială spre una dintre ferestrele uriașe. Afară sunt *troiene* adevărate. Mai mult, s-a întunecat zdravăn în ultima oră. Este întuneric beznă. Nu există iluminat public, vreo lumină de la casele din apropiere sau orice sursă de iluminat, de orice fel. Dacă se rătăcește?

Dacă moare înghețat?

Îl prind de braț, înfigându-mi unghiile în carnea lui.

— Te rog, nu pleca.

— O să fie bine, mă asigură el cu o încredere pe care eu n-o simt deloc. Am o haină călduroasă și o pereche bună de bocanci. Fac pariu că într-o jumătate de oră ajung la șoseaua principală.

— Și pe mine mă lași aici?

Mi se pune un nod în gât.

— Cu *el*?

— Este bine legat. Deocamdată.

Scutur din cap, dar văd deja în privirea lui Ethan cât de hotărât este. Nu e chip să-l fac să se răzgândească în privința asta.

— Mă întorc într-o oră – maximum două, îmi spune el. Îți promit.

Îmi așez palma pe abdomen. Este încă plat – nici urmă de burtică de bebeluș, deocamdată. În lunile care vor veni, se va face tot mai mare și mai mare de la viața pe care noi doi am făcut-o să înflorească în pântecul meu. Oricât de încântată aș fi de această călătorie, nu vreau s-o fac singură. Nu-mi pot imagina o viață fără Ethan.

— Te rog să ai grijă, murmur eu.

— Nu te îngrijora. Mă întorc într-o oră.

Se apleacă să mă sărute și îi simt răsuflarea fierbinte. Spun o rugăciune în gând. *Te rog, nu lăsa ca asta să fie ultima dată când îl*

văd. O să mă învinovățesc toată viața dacă i se întâmplă ceva.

— Să nu intri sub nicio formă în camera aia, îmi spune el cu asprime în glas. Indiferent ce se întâmplă. OK, Tricia?

— OK, convin eu.

— Este legat. Îți poate face rău numai dacă tu îi tai banda adezivă de la mâini și picioare.

— Știu.

Pe chipul lui Ethan trece o fulgerare de îndoială, dar apoi clatină din cap.

— OK, ne vedem curând.

Dă să treacă pe lângă mine, dar încremenește în loc. Ceva i-a atras atenția. Ceva de lângă scară.

Întorc iute capul, urmărindu-i privirea. Atunci văd la ce se uită. Este raftul de lângă scări. Cel care ascunde camera secretă.

Și care acum este întredeschis.

CAPITOLUL 43

Aș vrea să fac ceva ca să-l distrag pe Ethan de la camera secretă, dar privirea îi este concentrată spre ea, ca o rază laser.

— Ce-i *aia*? întreabă el.

— Nu… nu știu. O fi vreo cămară.

Însă nu mă mai ascultă. Se îndreaptă direct spre raft, în timp ce mie-mi bate inima să-mi sară din piept. Cum am putut fi atât de proastă încât să-l las deschis? Am fost sigură că l-am închis bine ultima dată când am venit aici să mai iau niște casete, dar am observat că încuietoarea nu intră mereu în locaș. Trebuie să se fi desprins iar, după ce l-am închis.

Și apoi, într-o fracțiune de secundă, Ethan împinge ușa. Cel puțin am stins lumina, ceea ce-l întârzie cinci secunde, până bâjbâie după șnur. Când într-un final îl găsește și camera se luminează, aud cum trage tare aer în piept.

— Ce mama dra…?

Stau la intrarea în cameră, frângându-mi mâinile. Aș vrea să mă prefac că habar n-am avut, dar o să mă citească fără probleme.

Ethan alege o casetă de pe raft. Examinează scrisul de pe cotor.

— Înregistra întâlnirile cu pacienții.

— Da.

— Aici trebuie să fie mii de casete.

Parcurge cu privirea rafturi și rafturi înțesate cu casete.

— Când ai dat peste locul ăsta?

Simt că-mi iau foc obrajii.

— Ăăă…

— Tricia…

— Ieri. Ieri l-am găsit.

— Și mie nu mi-ai zis nimic?

Evident că nu i-am zis.

— Păreai ocupat cu treaba. Nu m-am gândit că ai da atenție.

— Îmi servești rahaturi, Tricia, și o știi și tu.

Dinspre gât i se ridică spre față pete de un roșu aprins.

— Ai ascultat din casetele astea?

— Nu, răspund iute.

Ridică sprâncenele.

— Ce zici ca de data asta să-mi spui adevărul?

— Poate doar câteva…

— *Nu minți.*

Vocea i s-a ascuțit și încă nu țipă la mine, dar este la limită s-o facă. Are în ochi o sclipire care mă face să mă dau un pas înapoi.

— Ai ascultat din casetele astea?

— Nu așa multe. Vreo cinci, șase.

Mint în continuare. Am ascultat mult mai multe de-atât. Dacă o să se ducă înapoi în biroul lui Dr. Hale și o să caute prin sertarele de la birou, o să găsească mai multe. Dar îmi încerc șansa că n-o s-o facă.

— Să nu mai asculți și altele, spune el cu o voce care nu seamănă deloc cu a bărbatului cu care m-am căsătorit. Promite-mi că n-o s-o faci.

— Promit, icnesc eu.

Rămâne acolo preț de o clipă, cercetându-mi chipul. Încerc să nu mă fâstâcesc sub privirea lui. Este o altă conștientizare a faptului că nu-l știu pe omul ăsta decât de un an și un pic. Că există încă atât de multe lucruri pe care nu le știu, chiar dacă am jurat să-mi petrec viața alături de el și chiar dacă îi cresc copilul în pântec. Nu vrea să-mi împărtășească din trecutul lui și, ori de câte ori aduc vorba, se închide în el.

Sunt soția lui. Ar trebui să se simtă confortabil să-mi spună orice. Este supărător faptul că simte că există lucruri pe care nu mi le poate împărtăși. Lucrul ăsta trebuie să se schimbe. Poate că nu în acest minut, dar trebuie să punem totul pe masă. *Curând.* Dacă vrem să ne facem o familie împreună, nu mai pot exista secrete între noi.

În cele din urmă, Ethan își desprinde privirea de la mine. Se întoarce și închide ușa spre camera secretă. Aud pocnetul specific. Când se întoarce să mă privească, văd cum culoarea chipului i-a revenit la normal.

— Acum o să mă duc să caut ajutoare, spune el. Mă întorc curând, OK?

Dau din cap dorindu-mi să nu plece, cu toate că îmi dau seama: se va face cum vrea el.

Întinde mâna și mă prinde de braț îndeajuns de tare încât să mă doară. Însă nu destul cât să lase vânătăi.

— Și nu mai intra în camera aia.

— Nu mai intru…

— Vorbesc serios.

Mă strânge și mai tare.

— Alea sunt informații confidențiale despre pacienți. Putem să dăm rău de necaz că le-am ascultat. Ar trebui să le predăm poliției.

— Da, desigur.

Însă ceva din privirea lui îmi spune că nu acesta este motivul pentru care nu vrea să le ascult. Nu este complet sincer față de mine.

Își umezește buzele.

— Dar cum ai deschis-o?

— Cu *Shining.* Voiam s-o citesc, însă când am încercat s-o trag din raft, a deblocat ușa.

Se gândește o clipă la explicația mea, apoi dă din cap. Își scoate fesul negru din buzunar și-l îndeasă peste părul auriu. Apoi se încalță cu bocancii negri și pornește tropăind prin living, spre ieșire. Îmi aruncă din prag o ultimă privire, înainte de a trânti ușa după el.

Zgomotul făcut de ușă răsună prin livingul uriaș. Un minut întreg după plecarea lui rămân în loc, neclintită, încercând să-mi dau seama care ar fi următoarea mea mișcare.

Ethan știe acum de camera secretă, cu înregistrări. Nu am idee dacă o să-și țină promisiunea de a spune poliției despre asta, dar, dacă există cea mai mică posibilitate s-o facă, trebuie să pun la loc casetele pe care le-am luat de acolo. Nu vreau să fiu acuzată de distrugerea probelor.

Există o singură problemă.

Dacă vreau casetele alea, trebuie să mă întorc în biroul lui Dr. Hale.

CAPITOLUL 44

Nu e mare lucru. Tot ce am de făcut este să intru în birou, să scot casetele din sertar și să le pun în buzunarul paltonului, apoi să ies.

Nu trebuie să vorbesc cu Luke. Nu trebuie să interacționez cu el. Este legat – n-are cum să-mi facă rău.

Detest ideea de-a face asta fără Ethan în preajmă. Și nici măcar nu-i la etaj sau ceva de genul ăsta. Nu-i nici măcar în casă. Nu pot să-l contactez la telefon. Dacă Luke încearcă să mă atace, n-o să fim în casă decât eu și el.

Însă n-o să mă atace. Am folosit o grămadă de bandă adezivă când l-am legat. Probabil că o să-l găsesc așa cum l-am lăsat. Întins pe canapea, neajutorat. Aș paria pe viața mea.

Și nici nu-l pot aștepta pe Ethan să se întoarcă. Dacă vine cu poliția? Am sentimentul că n-o s-o facă, însă, dacă o face, sunt terminată.

Mă apropii de ușa biroului. Îmi lipesc urechea de ea, încercând să-mi dau seama dacă de dincolo vine vreun sunet ciudat. Nu aud nimic. Dar asta nu trebuie să însemne obligatoriu ceva.

Ethan a lăsat cuțitul pe unul dintre rafturi. Cumpănesc dacă să-l iau sau nu cu mine, dar decid să n-o fac. Luke e legat. Ar trebui să fie în regulă.

Pun mâna pe clanță, prea speriată ca s-o apăs. Număr până la trei, trag adânc aer în piept și răsucesc mânerul rotund. Apoi deschid larg ușa.

Camera este, în cea mai mare parte, așa cum am lăsat-o. Compartimentul din podea este tot închis. Canapeaua este trasă și acum în cealaltă parte a camerei. Iar Luke este în continuare pe ea, cu mâinile și picioarele legate cu bandă adezivă. Singura diferență este că a reușit să se ridice în șezut.

Asta mă face să nu mă simt în largul meu. Dacă a putut să se ridice din poziția culcat în cea de șezut, atunci poate să se ridice și din șezut în picioare. Și apoi ce-o să se întâmple? Ethan a avut dreptate să plece după ajutoare. Nu mă simt confortabil să petrec

noaptea sub același acoperiș cu omul ăsta.

Când mă aude intrând în cameră, Luke întoarce capul brusc. Mă privește țintă cu ochii aceia injectați, sub care s-au adâncit cearcăne vineții.

— Nu vreau decât să iau ceva, îngaim eu, fără să-mi dau seama de ce simt nevoia să-i dau o explicație.

— Eu n-o să-ți stau în drum, răspunde el.

Mârâi, în loc de răspuns.

Aranjamentul din cameră e ciudat. În urma deplasării canapelei, sunt nevoită să mă strecor pe lângă Luke ca să ajung la birou. Stă cu ochii pe mine, privindu-mă în timp ce mă apropii de el.

— Te cheamă Tricia, nu?

Nu-l privesc în ochi și nici nu-i răspund la întrebare.

— Ascultă, Tricia.

Își drege gâtlejul răgușit.

— Mă cam furnică degetele. Nu știu dacă există vreo cale să-mi faci o favoare și să slăbești un pic strânsoarea?

Pufnesc.

— Trebuie să mă crezi cea mai mare prostovană de pe planetă.

În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, Luke chicotește scurt.

— A meritat să încerc.

Mă uit spre el; un colț al gurii este ridicat într-un zâmbet strâmb. Nu este la fel de chipeș ca soțul meu, dar acum văd că ar fi drăguț dacă s-ar bărbieri și s-ar tunde – și dacă ar face un duș prelungit. Preț de o clipă, văd o frântură din acel Luke de pe caseta pe care am ascultat-o. Cel de care s-a îndrăgostit doctorița Adrienne Hale.

Măcar dacă n-ar fi făcut-o. Poate că totul ar fi fost acum altfel.

Mă strecor pe lângă el să ajung la birou. Deschid sertarul unde am îngrămădit casetele și, desigur, le găsesc acolo unde le-am lăsat. Vreau să le îndes în buzunarele paltonului, dar Luke se uită țintă la mine, aproape fără să clipească. N-are de gând să-și mute privirea.

— Vrei să-mi spui ceva? mă răstesc la el.

— De fapt, chiar vreau.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Nu-ți scot banda adezivă. Nu te obosi să-mi ceri asta. O să stai acolo până ajunge poliția aici și o să poți să explici cum a ajuns

cadavrul lui Adrienne Hale sub podeaua din biroul ei.

— Da, tocmai asta-i chestia.

Luke se lasă pe spate în canapea.

— Nu cred că… de fapt, sunt aproape sigur că sub podea nu e Adrienne.

Încremenesc.

— Poftim?

— M-ai auzit.

Omul ăsta nu știe ce vorbește. Doar încearcă să mă sperie. Știe că în casă nu suntem decât noi doi și încearcă să mă manipuleze. Asta trebuie să fie. N-ar fi trebuit să-i dau apă la moară.

— Și eu am crezut la început că ea trebuie să fie, continuă Luke. Adică, cine altcineva ar putea fi? Nici măcar n-am vrut să mă uit, pentru că… pur și simplu n-aș fi suportat. Nu-mi pasă ce spun ziarele despre mine – *am iubit-o* pe Adrienne. M-aș fi căsătorit cu ea, doar că…

— Și de ce nu crezi că este ea?

Nu știu cum și-ar putea da seama cineva de asta. Cadavrul ăla de sub podea – nu poți spune nici măcar dacă era femeie sau bărbat, cu atât mai puțin să-i știi identitatea.

— Există încă niște resturi de haine pe el, se strâmbă Luke. Niște petice, în fine… presupun că cea mai mare parte a țesăturii s-a dezintegrat. Și poți să-ți dai seama că mortul purta blugi. Doar că Adrienne nu purta niciodată blugi. Îi ura. N-ai fi prins-o cu așa ceva… în fine, înțelegi. Așa că nu văd cum ar putea fi ea.

Înghit greu.

— Poate că avea zi de spălat rufe și s-a decis să pună niște blugi pe ea.

— Nu avea *deloc* blugi.

Clatină din cap.

— Nici cămașa nu mi se pare cunoscută. Nu ea este acolo, sub podea. Pariez pe orice.

Ne întoarcem amândoi să ne uităm la conturul dreptunghiular din podea. Are dreptate în legătură cu blugii. M-am uitat prin multe sertare și nu părea să aibă nici măcar o pereche.

— Atunci știi cine e?

Luke ezită.

— Da. Cred că știu.

Mă trece un fior pe șira spinării. În momentul ăsta nu-mi mai pasă dacă Luke vede sau nu ce fac – trebuie doar să ies din camera asta. Deschid sertarul și încep să-mi îndes casetele în buzunare. Se uită în continuare la mine, dar nu comentează nimic.

— Nu am ucis-o, Tricia, spune el încet. N-aș fi făcut niciodată așa ceva.

Închid sertarul cu zgomot.

— Asta va decide poliția, nu eu.

Mă strecor iar pe lângă el, cu buzunarele doldora de casetele pe care le-am șterpelit din camera secretă, încă mai am o grămadă de timp până la întoarcerea lui Ethan, dar nu vreau să-mi asum niciun risc. Până se întoarce el, camera trebuie să fie exact așa cum am găsit-o.

Deja sunt obișnuită cu pașii. Înclin exemplarul din *Shining,* apoi aud clicul prin care se descuie ușa. Trag de raft și o deschid, apoi trag de șnurul care aprinde lumina.

Una câte una, pun la loc casetele pe rafturi. Am o grămadă de casete cu EJ și trebuie să le așez în ordinea în care le-am găsit. Mai am și alte câteva, la întâmplare, și mă asigur că le pun și pe astea la locul lor. Când am terminat, în buzunar mi-a rămas o singură casetă.

Bag mâna și simt obiectul paralelipipedic dinăuntru. Îl strâng atât de tare între degete, încât carcasa pârâie în strânsoare.

O să las această camera exact așa cum am găsit-o. Toate casetele sunt exact în aceleași locuri în care erau când am intrat pentru prima dată aici.

Toate casetele, mai puțin una.

CAPITOLUL 45

TRANSCRIEREA ÎNREGISTRĂRII

Aceasta este ședința #185 cu PL, o femeie de 27 de ani care manifestă sindrom de stres posttraumatic după ce a supraviețuit unui incident extrem de traumatizant.

PL: Dr. Hale, voiam doar să-ți spun că o să mă mut curând.

DH: Oh? Unde te muți?

PL: Am primit un job în Manhattan.

DH: Oh, uau. Nici măcar n-am știut că te duci la interviuri.

PL: Păi, așa cum spune mama mereu, dacă oportunitatea nu-ți bate la ușă, atunci construiește tu ușa.

DH: Mama ta are niște ziceri excelente.

PL: Da, în mod sigur are! În fine, acum îmi caut un apartament acolo – sper să găsesc ceva decent, cu două camere.

DH: Este minunat. Felicitări!

PL: Îți mulțumesc foarte mult. Voiam doar să te anunț, fiindcă asta înseamnă că nu ne mai putem continua ședințele.

DH: Desigur. Înțeleg. Asta este o schimbare majoră pentru tine.

PL: Este. Și n-aș fi putut s-o fac fără contribuția ta. Ai fost uimitoare, Dr. Hale.

DH: Mă bucur că te-am ajutat.

PL: Chiar m-ai ajutat. Până să te cunosc, abia dacă puteam ieși din casă, iar acum mă mut în Manhattan. Simt că, în sfârșit, pot să las totul în urmă.

DH: Da. E foarte sănătos așa.

PL: Și poate, într-o bună zi, îl vor prinde pe nenorocitul care mi-a omorât logodnicul și prietenii.

DH: Hmm. Nu prea cred asta.

PL: Poate că ai dreptate. Adică, după tot acest timp, ar fi prea mult să sper…

DH: Nu. Nu de asta nu-l vor prinde.

PL: Oh. Păi atunci de ce nu?
DH: Motivul pentru care nu-l vor prinde este că acel criminal nu există.
PL: Poftim?
DH: Este dificil să arestezi un bărbat complet fictiv, nu-i așa?
PL: *Poftim?*
DH: M-ai auzit.
PL: Eu… Ce spui acolo, Dr. Hale?
DH: Cred că știi foarte bine ce spun.
PL: Mă tem că nu știu.
DH: Spun că tu ai inventat toată povestea. Nu a existat niciodată un bărbat care a dat buzna peste voi în cabană. Tu ți-ai ucis logodnicul și prietenii și ai simulat un atac fictiv.
PL: Am fost și eu *înjunghiată*!
DH: O zgârietură. Ți-ai făcut-o singură, ca să arate totul mai realist. N-ar fi crezut nimeni că a intrat cineva peste voi în cabană și i-a înjunghiat pe toți în afară de tine, așa că n-ai avut de ales.
PL: Asta e… e o nebunie. Cum poți crede că am inventat totul?
DH: Pentru că asta ai făcut. Crezi că nu pot dibui un mincinos de la un kilometru distanță?
PL: Dar de ce să fi făcut una ca asta?
DH: Nu am înțeles pe de-a-ntregul povestea. Bănuiesc că logodnicul tău Cody te înșela cu Alexis, așa că ai decis să le dai o lecție. Iar Megan a fost o nefericită victimă colaterală în toată povestea. Asta e bănuiala mea, bazată pe faptul că ea a murit mai repede decât ceilalți doi.
PL: Eu…
DH: Am ghicit corect, nu?
PL: Asta este… adică vin aici de *trei ani.* M-ai inclus și în cartea ta.
DH: Păi da, e o poveste bună. Incredibil de captivantă. Aș spune că nu poți inventa astfel de lucruri, dar este evident că tu poți.
PL: E o nebunie.
DH: Nu te uita așa la mine. Nu eu sunt aia care te suspectează. Și detectivul Gardner s-a gândit că ai putea fi vinovată, dar n-a putut s-o dovedească. Doar că el n-a avut o fereastră spre gândurile

tale, așa cum am eu. În ultimii trei ani, tot ce-a putut face a fost să colecteze mici inconsecvențe.
PL: Este ridicol. Plec.
DH: Da, ar trebui să pleci. Am nevoie de puțină intimitate ca să-i dau un telefon detectivului.
PL: Așteaptă. Stai un pic.
DH: Credeam că vrei să pleci.
PL: OK. *OK.*
DH: Deci recunoști?
PL: Ce vrei, Dr. Hale?
DH: Am o mică problemă. Și am nevoie de ajutorul tău.
PL: Ce fel de problemă?
DH: Există o persoană care-mi face niște probleme. Mi-ar plăcea să mă ocup de asta, dar n-o pot face eu însămi.
PL: Ei bine, ce vrei să fac eu?
DH: Oh, cred că știi deja, Patricia.

CAPITOLUL 46

(PA)TRICIA

ÎN PREZENT

Nu sunt o ucigașă.

OK, practic vorbind, sunt. Dar când îmi imaginez un criminal, văd ceva diferit. Îmi imaginez o persoană malefică, gata să ucidă oameni cumsecade fără niciun motiv.

Mi-am ucis logodnicul, pe Cody. Dar el nu era o persoană cumsecade.

Urma să ne căsătorim în două luni. Două luni! Trimiseserăm deja invitațiile la nuntă. Postasem deja pe Instagram poze cu mine ridicând spre obiectiv inelul superb cu diamant. Ne înregistraserăm deja în vreo șase locuri pentru cadourile de nuntă și unele daruri apucaseră să sosească.

Apoi am aflat că iubitul meu Cody se culca cu cea mai bună prietenă a mea, Alexis.

Aveți idee cum te simți când cineva te trădează în felul ăsta? Iubirea vieții mele și cea mai bună prietenă. Trăgându-și-o peste tot, ca iepurii. Chiar sub nasul meu, pentru că ei mă considerau prea proastă ca să-mi dau seama. Și poate că nici nu m-aș fi prins – dacă pe ecranul telefonului lui Cody n-ar fi apărut un mesaj de la Alexis, când el era la baie. Da, atât de neglijenți erau.

Știam codul de deblocare a telefonului, așa că i-am intrat în mesagerie noaptea următoare, când dormea. Așa am aflat că Alexis și Cody s-au combinat la scurt timp după logodnă. Și era treabă *serioasă.* El intenționa să rupă logodna ca să fie împreună cu ea, dar se temea de cum o să primesc eu vestea.

Nu e cea mai echilibrată persoană din lume, i-a scris Cody lui Alexis.

Nu era deloc corect. Eram echilibrată. Însă oricine ar ceda dacă ar afla, cu doar două luni înainte de nuntă, că logodnicul se gândește să rupă logodna ca să fie cu cea mai bună prietenă a ei. Nu-mi pot imagina ceva mai umilitor de-atât. Ar fi trebuit să-mi sun toți invitații și să le explic că nunta a fost anulată și, desigur, mulți dintre ei ar fi întrebat ce s-a întâmplat, iar eu ar fi trebuit să mint și să spun că, pur și simplu, nu eram potriviți unul pentru celălalt. Însă, firește, toată lumea ar fi bârfit online despre asta.

Așa că nimeni nu mă poate învinovăți pentru că am făcut ce-am făcut. Cinstit vorbind, oricine aflat într-o situație asemănătoare probabil își *dorește* să fi făcut ce-am făcut eu.

Probabil că Alexis a chicotit în sinea ei când i-am spus despre cabana pe care am închiriat-o eu și Cody. Unde aveam două dormitoare în plus. *De ce nu vii și tu, cu Megan?* am sugerat eu.

A trebuit s-o invit pe Megan, chiar dacă ea nu greșise, de fapt, cu nimic. Ar fi dat de bănuit dacă o invitam doar pe Alexis. Și, ca să fiu cinstită, niciodată n-am plăcut-o prea tare pe Megan. Era genul ăla care îi pune în inferioritate pe cei din jur ori de câte ori are ocazia. Lumea este mai bună fără ea. Credeți-mă.

Am adus o sticlă de tequila, niște lămâie și o solniță. Am mai adus și o punguță cu iarbă. M-am asigurat că toată lumea o să fie bine torpilată. Altminteri n-aș fi avut nicio șansă. La urma urmelor, eram una contra trei.

Am ales o noapte când știam că va ploua. Eram îngrijorată că, dacă nu se vede o a cincea urmă de pași, nimeni n-o să-mi creadă povestea. Dar ploua și pământul din jurul cabanei s-a transformat în noroi.

A trebuit să-i rezolv pe rând, unul câte unul. Mai întâi m-am îngrijit de Megan, pe verandă, fiindcă nu voiam s-o târăsc afară. I-am cerut să ieșim, că vreau să-i spun ceva, și în secunda în care am ajuns sub cerul liber, am scos cuțitul din haină și i-am tăiat gâtul.

A urmat Cody. Am făcut-o exact în patul unde dormea. A existat o clipă, după ce l-am înjunghiat de trei ori, chiar înainte să-și piardă cunoștința, când i-am șoptit la ureche*: „Asta primești dacă-ți faci de cap pe la spatele meu”. A*m vrut să știe de ce-am făcut-o – voiam ca acesta să fie ultimul lui gând, înainte să moară.

Apoi a venit rândul lui Alexis. Pe ea eram cea mai furioasă. Am fost cele mai bune prietene încă *de la cinci ani.* Cum a putut să-mi facă una ca asta? Am lăsat-o să moară încet, sângerând pe toată podeaua în timp ce mă implora s-o ajut.

Eu am fost ultima. Nimeni n-avea să-mi creadă povestea dacă scăpăm cu totul nevătămată, așa că am citit cum să plasez cuțitul ca să evit rănirea gravă. Când mi-am făcut apariția la secția de poliție, udă leoarcă și suspinând de mama focului în legătură cu intrusul din cabană, cea mai mare parte din sângele cu care eram mânjită nu era al meu.

Mi-am jucat atât de bine rolul! Cinstit vorbind, merit un Oscar pentru interpretarea aia. Părinții și sora mea nu s-au îndoit nicio clipă că fusesem victima unui atac brutal, comis de un psihopat venit din pădure. Doar detectivul ăla îngrozitor a bănuit că s-ar putea să mint, dar n-a putut s-o dovedească. În ceea ce mă privește, am fost o victimă.

Nu, am fost o *eroină.* Pentru că am supraviețuit.

Mama a fost cea care a insistat să lucrez cu Dr. Hale. *Dr. Hale este cea mai bună.* Și spunea mereu că nimic nu este mai important decât sănătatea mintală.

Așa că am acceptat. Și a fost distractiv. Chiar dacă nu eram victima unui psihopat venit din pădure, tot fusesem traumatizată de întreaga experiență. Adică faptul că-ți ucizi iubitul și cea mai bună prietenă lasă niște urmări în mintea ta, chiar dacă ei doi nu mi-au dat de ales. Totuși, Dr. Hale știa exact ce să spună. Și, într-un fel, chiar mi-a plăcut jocul, până la un moment dat. Până la dezamăgire.

Habar n-aveam că văzuse dincolo de toată șarada mea.

Așa că vă puteți imagina cum m-am simțit când mi-a zis că m-a dibuit. A spus ceva despre înregistrarea ședințelor când am început să facem terapie și cred că am și semnat un formular de consimțământ în privința asta. Nu mi s-a părut vreo chestie importantă. Dar, odată ce a dezvăluit ce știa, m-am gândit la toate ședințele din trecut și am revăzut mental toate scăpările.

A trebuit să fac ce mi-a cerut. N-am avut de ales.

CAPITOLUL 47

ADRIENNE

ÎN TRECUT

E trecut bine de miezul nopții când în fața casei mele trage un Audi.

Este același tip de mașină ca a fostei mele agente, Paige, numai că aceasta îi aparține Patriciei. Sunt sigură că i-au cumpărat-o părinții – au răsfățat-o teribil de când cu pățania din cabană, când s-a întors udă toată și acoperită de sânge. Mă uit de la fereastră cum iese din mașină, îmbrăcată într-o rochie roșie, groaznic de strâmtă, mulată pe corp, care abia dacă-i acoperă lenjeria intimă. Trântește ușa cu mai multă forță decât ar fi necesar. Am dezinstalat camera de la intrare, așa că nu va exista nicio înregistrare cu cine intră și iese din casă în noaptea asta.

Încă de la prima noastră întâlnire mi-am dat seama că Patricia mă minte. Nu vreau să spun că nu știe să mintă, pentru că știe. Ba chiar face un spectacol întreg din asta. Însă eu sunt și mai pricepută în a aduna indicii că cineva nu spune adevărul. La fel ca EJ, Patricia are un tic. Când se pregătește să mintă, pune piciorul drept peste stângul.

Presupun că și detectivul care se ocupa de caz știa că minte. Dar una e să simți asta instinctiv, și alta să o poți dovedi. Iar detectivul Gardner n-a putut dovedi că Patricia și-a ucis logodnicul și două dintre cele mai apropiate prietene. Așa că ea a scăpat basma curată. Și nu doar atât, ci a fost și lăudată ca fiind victima care a reușit să-și salveze viața.

Dar Patricia Lawton nu este o victimă. Când a aflat că cea mai bună prietenă o înșală, culcându-se cu logodnicul ei, nu i-a lăsat să scape cu viață. În ultimii trei ani, am diagnosticat-o neoficial cu

tulburare de personalitate antisocială, bazându-mă pe o deficiență de empatie față de ceilalți, pe comportamentul agresiv și criminal, precum și pe istoricul de minciuni și înșelătorii. Ca mulți alții cu tulburare de personalitate antisocială, Patricia este fermecătoare și atrăgătoare, cu o inteligență peste medie. Dacă n-ar fi avut acest tip de inteligență, n-ar fi scăpat cu fața curată.

De-a lungul anilor, au mai existat câteva indicii pentru acest diagnostic. Anul trecut, când bunica ei a murit de atac de cord, a plâns foarte convingător în timpul ședinței noastre, dar n-a menționat că ea fusese cea care o ajutase pe bunicuța cu medicamentele pentru inimă – am aflat despre asta abia când am sunat-o pe doamna Lawton, ca să-i transmit condoleanțe. De asemenea, a uitat să-mi spună că a moștenit o avere considerabilă. Când am întrebat-o despre asta, la următoarea noastră întâlnire, Patricia a pus piciorul drept peste cel stâng și mi-a povestit cât de groaznic s-a simțit la gândul că este posibil să fi greșit medicamentele bunicii.

Doamna Lawton era întotdeauna o adevărată vistierie de informații despre trecutul încărcat al fiicei sale. Colegi de joacă suferind vătămări misterioase. Animale de companie moarte subit. *Biata Tricia, ce ghinioane a avut.*

Sunt convinsă că, la un anumit nivel, doamna Lawton știe cum este fiica ei. Femeia nu e proastă. Însă negarea este un mecanism de protecție foarte puternic.

Auzeam ușurarea din vocea ei când îmi povestea toate acele întâmplări – în fine, își lua o greutate de pe inimă, pasându-mi mie povara.

Iar eu știam exact ce să fac cu aceste informații.

Când am deschis ușa ca s-o întâmpin, am observat că Patricia nu era deloc încântată. Și-a tras în jos fusta exagerat de scurtă și m-a privit, sub luminile verandei.

— Este în mașină.

— Tot inconștient?

— Da. Dar pe cale să se trezească.

— Ți-a pus vreo problemă?

— Nu. A fost ușor.

În ciuda faptului că este atât de înfuriată pe mine, cred că, undeva în sufletul ei, Patriciei i-a făcut plăcere provocarea pe care i-am dat-o. S-a gătit toată, a mers cu mașina la cazinou și s-a așezat chiar lângă EJ, la masa de poker. Exact ca în fantezia lui, nu i-a spus nici măcar cum o cheamă. Apoi l-a ademenit în mașină, cu promisiunea că îl va duce la ea acasă. Știa de la mine exact ce trebuie să zică.

În timpul călătoriei cu mașina, el trebuie să fi devenit tot mai somnolent de la ce i-a strecurat Patricia în pahar, la cazinou, până când, într-un final, și-a pierdut cunoștința. Jur că devine tot mai ușor cu fiecare ocazie în care îl droghez pe EJ. Ai crede că, de-acum, ar cam trebui să se prindă și el ce urmează să i se întâmple.

— Ai predat și camera pe care o avea la hotel? o întreb.

— Da. I-am folosit telefonul.

Își privește unghiile vopsite în roșu-sângeriu.

— Și i-am mutat și Porsche-le în altă parcare, pe termen lung. A plătit-o pe o lună.

EJ nu are prieteni și nici job. Părinții i-au murit. Nimeni nu-i va observa lipsa timp de câteva săptămâni întregi sau chiar luni.

O urmez pe Patricia spre mașină. Pe locul din spate se zărește umbra întunecată a unui bărbat. El e. Patricia a făcut-o. Chiar a făcut-o. A făcut ceea ce Luke nu a putut – sau nu a vrut – să facă.

— I-am legat mâinile cu bandă adezivă, îmi spune ea. I-am legat și picioarele, însă un pic mai lejer, ca să poată merge. I-am îndesat și un căluș în gură, dar nu-l poți vedea pentru că i-am tras o pungă pe cap.

Are tupeu – trebuie să recunosc asta. A condus tot drumul din Connecticut până aici, cu un bărbat legat pe bancheta din spate a mașinii. Da, era miezul nopții. Dar, dacă ar fi fost trasă pe dreapta, lucrurile s-ar fi putut sfârși acolo.

— L-am legat abia acum douăzeci de minute, spune ea de parcă mi-ar fi citit gândurile. Începuse să se agite și n-am vrut să risc.

— Telefonul lui?

Patricia bagă mâna în geantă și-l scoate de acolo. Mi-l trântește în palma întinsă.

Mijesc ochii în întuneric, spre ecranul negru.

— L-ai oprit?

— L-am oprit. Dar am auzit că uneori poți urmări un telefon atât timp cât are baterie. Așa că ai grijă.

O să am mare grijă. Am intenția clară să distrug telefonul ăsta până devine de nerecunoscut.

Când ne apropiem mai mult, văd punga de hârtie de pe capul lui EJ. Se foiește în scaun și punga se încrețește ușor. E greu de spus cât de treaz este, din moment ce l-a imobilizat. Într-un fel, sper să fie treaz pentru ce urmează.

Patricia deschide ușa din spate. Acum văd banda adezivă cu care i-a legat mâinile. Îl lovește în gambă cu tocurile, îndeajuns de tare încât să-i facă o vânătaie.

— Ridică-te! se răstește la el.

Capul lui EJ zvâcnește, dar nu poate ieși din mașină fără ajutor. Patricia îl lovește încă o dată și el geme, dar nu se mișcă.

Sfârșesc prin a-l apuca de picioare, ca să-l răsucesc spre exterior. Tot nu se poate ridica singur, fără ca noi două să-l punem pe picioare. De sub punga de hârtie se aud gemete înăbușite. Tricoul gri-deschis are pete de transpirație la subțiori.

Îl ducem în casă, apoi la mine în birou. Pentru că are gleznele parțial legate, nu se poate ține prea bine pe picioare, așa că trebuie să facă pași mici, ezitanți. Când intrăm în birou, Patricia se oprește brusc. Privește înjur.

— Ai schimbat ceva pe-aici?

— Nu, îi răspund.

Înclină capul într-o parte. Pare sigură că ceva este diferit, dar nu poate spune ce anume. Cu toate astea, eu știu ce este. Am mutat canapeaua. Însă ea nu trebuie să știe de asta. Este mai bine dacă nu știe.

Odată intrați în birou, încerc să-l fac pe EJ să se așeze pe canapea, însă din cauza legăturilor de la mâini și picioare și a pungii de hârtie de pe cap, se așază pe lângă și se prăbușește cu zgomot pe podea. Patricia se încruntă.

— Vrei să te ajut să-l ridici? mă întreabă ea.

Clatin din cap. E mai ușor dacă stă pe jos.

— Nu-i nevoie. Acum poți pleca.

Mijește ochii.

— Ce-ai de gând să faci?

— Asta nu-i treaba ta.

Bate cu un toc în podeaua de lemn. Dacă ar fi fost doar cu o jumătate de metru mai spre stânga, ar fi auzit diferența de sunet și mi-ar fi descoperit secretul.

— Cred că, într-un fel, este și grija mea. Eu sunt aia care l-a adus aici, la urma urmelor.

— Nu-ți face griji. O să am eu grijă de tot.

— Nu m-ar deranja să te ajut. Așa cum spune adeseori mama, dacă ne-am ajuta mereu unii pe alții, nimeni n-ar mai avea nevoie de noroc.

Da, sunt sigură că n-ar deranja-o câtuși de puțin.

— Este în regulă. Am situația sub control.

O scânteie de curiozitate îi luminează trăsăturile frumoase.

— Ce-ai de gând să faci cu el?

— Crede-mă – n-o să-l găsească nimeni.

Se bosumflă pentru o clipă, apoi ridică mâinile în aer.

— Bine. Fă cum vrei, Dr. Hale.

Își aruncă peste umăr părul blond ca mierea și iese val-vârtej din birou. Pe drum spre ieșire, ridică ochii spre portretul pe care mi l-a dăruit, atârnat deasupra șemineului. Mă fulgeră cu o privire disprețuitoare.

— Nu-mi vine să cred că ți-ai atârnat fix în living propriul portret uriaș, rânjește ea batjocoritor spre mine. Ești exact atât de arogantă pe cât te-am crezut.

— Îmi place, spun eu amabilă.

Acum îmi permit să fiu plăcută, când sursa tuturor problemelor mele zace morman pe podeaua din birou.

O conduc spre ieșire și încui ușa după ea. Patricia a fost de multe ori în casa mea în ultimii trei ani, dar acum este ultima dată când intră aici. N-am de gând să-i mai cer fetei ăsteia alte favoruri. Se poartă foarte drăgălaș, dar eu știu adevărul – este periculoasă.

Iar acum, că a plecat, pot să termin treaba.

Când mă întorc în birou, EJ este în continuare întins pe podea. S-a trezit și se zvârcolește ca să scape de legăturile de bandă adezivă, cu

toate că Patricia l-a legat foarte bine. Mă îndrept spre el, și rămân în picioare lângă trupul contorsionat. În cele din urmă, mă aplec și-i trag punga de hârtie de pe cap.

Adrenalina a biruit efectul medicamentelor pe care i le-a dat Patricia, oricare ar fi fost acelea. Stă cu ochii larg deschiși și are tricoul scăldat în sudoare, chiar dacă aici e un pic răcoare. Buzele i se mișcă sub banda adezivă, dar nu reușește să scoată sunete inteligibile. Îl privesc în timp ce pe prohab se întinde o pată întunecată.

Mă ghemuiesc lângă el.

— Hai salut.

Scoate un sunet înfundat sub banda adezivă de pe buze.

Îl privesc drept în ochii lui cenușii, incapabilă să-mi rețin un zâmbet.

— M-am gândit la oferta ta. Și am decis că ai dreptate. *Mi-ar plăcea* ca noi doi să petrecem puțin timp împreună.

Rânjesc la el.

— Și cred că *va fi* distractiv pentru mine.

Ochii aproape că i-au ieșit din orbite. Mă întreb dacă și Luke s-ar delecta atât de mult cu situația asta, dacă ar fi aici. Dacă ar sta lângă mine acum, ce reacție ar avea?

Închid ochii pentru o clipă, imaginându-mi cum ar fi. Îl văd pe Luke uitându-se în jos la EJ, care zace neputincios pe podea. Nici măcar în imaginația mea, Luke nu zâmbește. El n-ar fi de acord cu asta. Nu are stomac pentru așa ceva.

— Tipul ăla s-a despărțit de mine din cauza ta, să știi, îi spun lui EJ. Luke nu m-a părăsit oficial, dar a trecut o săptămână și încă nu-mi răspunde la telefon când îl sun și nu mi-a răspuns nici la mesaje. Nu trebuie să ai doctoratul ca să-ți dai seama ce se întâmplă.

Nu vrea să mai aibă de-a face cu mine. Se pare că n-a putut să treacă peste faptul că i-am cerut să ucidă. Dar presupun că n-ar fi trebuit să mă surprindă asta. Cei ca mine sunt sortiți să sfârșească singuri.

— Era un om minunat, adaug eu, cu toate că nu mai știu dacă EJ e cel cu care vreau să vorbesc de fapt. Era drăguț și isteț, și îmi trecea cu vederea toate defectele. Nu, nu le trecea cu vederea – îi

plăceau. Mă iubea pentru toate imperfecțiunile mele.

Iau o gură mare de aer, alungând lacrimile care mi se adună în ochi. N-am de gând să-i dau satisfacție.

— Chiar îl plăceam foarte tare. Îl *iubeam.* Și, din cauza ta, l-am pierdut. Pentru că ești un egoist nenorocit care a decis să-mi iută toată viața.

EJ încearcă să spună ceva. Ar putea fi „îmi pare rău”. Dar, la fel de bine, ar putea fi „du-te dracului”. E greu de spus, cu banda adezivă lipită pe gură.

Sincer vorbind, nu-mi pasă ce zice. Nu contează câtuși de puțin.

Mă ridic și mă îndrept de umeri. Retrag piciorul drept, iar EJ tresare, realizând că mă pregătesc să-l lovesc în burtă. Dar apoi, în ultima secundă, mă răzgândesc.

În schimb, mă îndrept spre colțul camerei, unde era înainte canapeaua de piele. Am mutat-o în dimineața asta. O chestie care m-a fermecat la această casă atunci când am cumpărat-o a fost compartimentul ascuns în podeaua acestei încăperi. Agenta imobiliară mi l-a arătat zâmbind plină de mândrie. *Poți să-ți ascunzi aici lucrurile valoroase.*

Am ținut mulți ani lucruri ascunse acolo, dar le-am scos în dimineața asta. Am nevoie de tot spațiul pe care îl pot elibera.

Într-una din scândurile podelei este un mic cârlig, abia vizibil cu ochiul liber – se confundă cu nuanțele podelei. Îmi introduc degetul prin el și trag, dezvelind spațiul de dedesubt. Suficient încât să intre acolo un trup omenesc. Agenta imobiliară mi-a spus și asta, dar ca o glumă. A râs, amuzată.

Oare, când am cumpărat casă, știam că în cele din urmă îl voi folosi ca să ascund aici un om? Habar n-am. Pe undeva, trebuie să mă fi gândit la asta.

Lui EJ îi ies ochii din orbite. Înțelege ce urmează să se întâmple și nu poate face nimic ca să împiedice asta. Plec privirea spre el și-i zâmbesc.

— De fapt, îi spun, nu cred c-o să petrecem chiar atât de mult timp împreună. Se pare că tu o să petreci o grămadă de timp singur.

Sunt nevoită să-l rostogolesc de trei ori până să-l bag în compartimentul de sub podea. Se zvârcolește și se zbate încontinuu,

dar Patricia l-a legat zdravăn. Nu se poate elibera. Imediat ce se prăvălește în compartiment, văd cum panica din ochi îi crește spectaculos. Nu știu dacă m-a crezut în stare s-o fac, până în acest moment.

Acum a început să urle, deși sunetele sunt înăbușite de banda adezivă de pe gură. Îl privesc preț de o clipă, apoi las capacul, ascunzând iar vederii compartimentul de sub podea. Din nou, nu poți spune că este acolo. Dacă nu l-ar da de gol sunetele înfundate care vin de dedesubt.

Nu e bine așa, n-o să meargă.

Intenționasem să-l las acolo și să îngădui naturii să-și urmeze cursul. Dar este un risc prea mare. E prea gălăgios. Așa că iau restul rolei de bandă adezivă pe care o am de la Patricia și încep să sigilez marginile capacului. Efectiv, îi tai sursa de oxigen.

Mă așez pe canapea și ascult. Zgomotele înăbușite devin tot mai slabe. Nu mai sună ca niște țipete. Suspine, poate. Gemete de plâns, cine știe. Apoi devin din ce în ce mai estompate. Până când încetează complet.

— La revedere, Edward.

CAPITOLUL 48

TRICIA

ÎN PREZENT

Nu eram sigură că Dr. Hale o să-l ucidă pe Edward Jamison. Când cineva te obligă să droghezi un tip, să-l legi de mâini și de picioare și să-i pui o pungă pe cap, știi că nu plănuiește nimic *bun.* Dar m-am gândit… în fine, poate că vrea doar să-i tragă omului o sperietură zdravănă.

Mi-am făcut obiceiul să verific online dacă îi apare numele pe undeva. Jamison avea și o pagină publică de Facebook și m-am uitat în fiecare zi să văd dacă există postări noi, însă n-a apărut niciuna. Abia o lună și ceva mai târziu am găsit un articol pe un site de știri care pomenea despre dispariția lui. Și așa mi-am dat seama.

Îl ucisese.

Nu am fost cu totul surprinsă să aflu că psihiatra Adrienne Hale era în stare să ucidă. Avea ceva în ea. Era ceva în ochii ăia de un verde intens. La dracu', părea că, dacă se concentrează îndeajuns, ar putea să te ucidă doar din privire, cu puterea minții.

Ironia era că mă dusesem la terapie din cauza problemelor cu somnul, dar acestea s-au agravat după ce m-a pus să fac treaba aia pentru ea. Da, am ucis deja câțiva oameni, dar în condițiile mele. N-aveam nicio idee ce i-a făcut lui Edward Jamison, iar asta mă înnebunea. Nu știam nici măcar unde este cadavrul.

Deja mi-o făcuse o dată. Nu aveam încredere în ea. Stăteam trează nopțile, obsedată de Dr. Adrienne Hale. Și, în cele din urmă, n-am mai putut îndura.

CAPITOLUL 49

ADRIENNE

ÎN TRECUT

Astăzi n-am nicio problemă să găsesc loc de parcare la clinică.

Asta e bine, fiindcă am un program extrem de aglomerat. Nici măcar nu e ziua în care vin aici de obicei, și tot am programări până aproape de ora șapte seara. Am lipsit peste o lună, fiind plecată în turneul de promovare a cărții *Anatomia fricii,* care a atins recent poziția a opta pe lista de bestsellere *New York Times.* Nimeni nu știe că povestea femeii care a supraviețuit atacului de la cabană este în întregime o minciună.

Au trecut aproape patru luni de când EJ, adică Edward Jamison, a dispărut din viața mea. Sau mai degrabă, aș putea zice, de când a venit o parte permanentă a vieții mele. Ceva mai târziu în ziua aceea am dezlipit banda adezivă de pe podea, i-am distrus telefonul și am mutat canapeaua la loc, dar în următoarele câteva zile miasma venită de sub podea a devenit de nesuportat. A trebuit să sigilez încăperea și să-mi anulez toate programările. N-am mai intrat în birou timp de două luni.

Doar dacă mă apropiam de ușa fostului meu birou era suficient ca să mi se întoarcă stomacul pe dos. Însă, când am revenit acasă după turneul de lansare a cărții, am fost ușurată să constat că mirosul se diminuase considerabil, cu toate că îl puteai simți încă.

În cele din urmă, am căutat online și am cumpărat un spray despre care reclama spunea că „neutralizează chimic mirosul de cadavru”. Am deschis toate ferestrele și am pulverizat din plin chimicalele de neutralizare; spre surpriza și imensa mea ușurare, a funcționat – duhoarea a dispărut. N-ai fi zis niciodată că acolo, jos, e ascuns un cadavru.

Am presupus că, la un moment dat, poliția va trece pe-aici ca să-mi pună întrebări în legătură cu dispariția lui. Aveam chiar și o poveste pregătită. Au fost momente, în timpul turneului pentru carte, când dădeam autografe și eram sigură că o să mă trezesc cu niște polițiști veniți să mă încătușeze și să mă salte pe loc. Dar nu s-a întâmplat așa ceva. Nimeni nu mi-a pus nici măcar o întrebare despre el. Iar acum, patru luni mai târziu, încep să cred că nici nu mă vor aborda vreodată. La urma urmelor, nu există nicio urmă de plăți care să arate că EJ venea la mine la cabinet. Singura persoană, în afară de el, care știa că mă vizitează, era mama lui, iar ea nu mai trăiește.

Am scăpat basma curată. Am ucis un om care zace sub podeaua casei mele și nu știe nimeni asta, în afară de mine. Mă rog, Patricia trebuie să-și fi dat seama că l-am ucis, însă nu știe unde e cadavrul.

Patricia. Până acum n-a fost o problemă. Însă mă îngrijorează că știe ce-am făcut. Că împărtășim acest secret. L-ar putea folosi împotriva mea cândva? Nu știu. Secretul pe care-l știu și eu despre ea este la fel de rău, poate chiar mai rău. Dar nu-i momentul să fac o obsesie pentru asta. Acum trebuie să recuperez ședințele cu pacienții pe care nu i-am putut vedea cât timp am fost plecată în turneul pentru carte și mai am încă o grămadă de sesiuni de autografe și apariții televizate, planificate în următoarele câteva săptămâni.

Când intru în clinică, o văd pe Gloria așezată la biroul ei și fredonând pentru sine, așa cum face adeseori. Când mă vede, i se luminează toată fața.

— Am o surpriză pentru dumneavoastră, Dr. Hale.

— Da?

Probabil e ceva de mâncare. Pacienților le place la nebunie să-mi aducă dulciuri pe care rareori le mănânc. Cele mai multe sunt prăjituri de casă sau ciocolată ieftină. Nu-mi pasă cât comentează Gloria referitor la faptul că trebuie să mai pun niște carne pe oase – n-am de gând să mănânc dulciuri făcute în casă de pacienți de la psihiatrie.

— Este la arhivă, spune ea și îmi face cu ochiul. Ar trebui să mergeți acolo chiar acum.

Urmez instrucțiunile misterioase ale Gloriei și mă îndrept spre camera cu arhiva. Cred că e vorba despre gogoși. Pacienților le place grozav să-mi aducă gogoși, în dimineața asta am sărit peste micul-dejun, așa că probabil nu m-ar deranja o gogoșică, două. Doar de data asta, o să încerc să trăiesc periculos.

Însă, când intru în cameră, descopăr de ce era Gloria atât de încântată. Nu sunt gogoși.

Este Luke.

Îl privesc țintă preț de o clipă, cu inima bătându-mi nebunește în piept. Nu l-am mai văzut de aproape cinci luni, din ziua în care a ieșit val-vârtej din casa mea, după ce i-am cerut să… În fine, știm cu toții ce i-am cerut să facă. Uitasem cât de arătos este. E proaspăt ras, cu părul lui negru tuns recent, purtând o cămașă bine călcată și o cravată cafenie. Și e dat iar cu aftershave-ul ăla. Aceeași marcă cu care era dat și în prima noapte petrecută împreună.

La auzul pașilor mei, Luke ridică privirea din computer. Când mă vede, trage adânc aer în piept.

— Adrienne…

— Oh.

Îmi dau după ureche o șuviță rebelă.

— Eu… nu mă așteptam să fii aici.

— A trebuit să fac o actualizare de software.

Tușește în palmă.

— De obicei vii marțea. Așa că m-am gândit că joi n-o să fii aici.

— Lucrez o zi suplimentară.

Detest cât de formal sună când vorbim așa unul cu celălalt. De parcă am fi niște străini. De parcă nu era cât pe-aci să ne mutăm împreună. De parcă n-ar fi ei primul bărbat de care m-am îndrăgostit în viața mea.

— Încerc să recuperez după turneul cu cartea.

— Aha.

Dă din cap.

— Am văzut că s-a publicat. Felicitări.

— Mulțumesc. N-ai… Ai citit-o?

Ezită preț de o clipă.

— Da. Am citit-o. Este foarte bună. Chiar mai bună decât cea de

dinainte.

— Serios?

— N-am de ce să te mint.

— Ei bine – mimez eu un zâmbet –, mulțumesc.

— Cu plăcere.

Ne uităm unul la altul preț de o clipă, iar aerul dintre noi pare îngreunat de tot ce s-a întâmplat ultima dată când ne-am văzut. Când a ieșit val-vârtej din casa mea.

Până la urmă, răbufnește:

— Mi-e dor de tine.

Simt cum mi se pune un nod în gât:

— Chiar ți-e dor?

— Chiar îmi este.

Se ridică și se apleacă peste birou.

— Mult de tot. Habar n-ai cât de mult…

Încerc să înghit nodul acela.

— Am rezolvat eu… situația. L-am plătit.

O minciună, desigur. Mă întreb dacă Luke e conștient de asta. Poate că a decis să nu-i pese.

— N-ar fi trebuit să fug și să te las așa.

Își așază ochelarii pe nas.

— Știu că n-ai vorbit serios când ai zis că ar trebui… Adică ar fi trebuit să te ajut să cauți o ieșire din situație. Doar că m-am speriat groaznic. Îmi pare rău.

— Te iert, îmi dreg eu glasul. Și… să știi că și mie mi-e dor de tine. *Mult de tot.*

Îi cad umerii.

— Mă bucur atât de tare să aud asta. Cinstit vorbind, în ultimele luni n-am reușit să-mi iau gândul de la tine. Am încercat – crede-mă, am încercat. Dar fără folos. Nu pot nici măcar să dorm noaptea pentru că mă foiesc și mă zvârcolesc, gândindu-mă la cum am alungat din viața mea cea mai grozavă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Ridic o sprânceană.

— Aș putea să-ți dau o rețetă pentru niște Ambien.

Se întinde și-mi ia mâna în palmele lui mari. Mi-a lipsit senzația

asta.

— Sau ai putea să iei cina cu mine astă-seară.

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet.

— O să am o seară lungă la clinică.

— Pot să aștept.

Se apleacă spre mine.

— De asemenea, am să-ți fac o mărturisire. N-am fost complet sincer cu tine.

Mi se strânge stomacul. Oare știe ce i-am făcut lui EJ?

— N-ai fost?

Râde cu gura până la urechi.

— Adevărul este că știam că vii azi la clinică. Mi-a spus Gloria. Înainte să-mi fac planificarea, am întrebat-o în ce zi o să fii aici săptămâna asta.

Asta e mărturisirea lui – că încerca să dea de mine. Simt că, de ușurare, mă lasă genunchii. Îl apuc de gulerul cămășii și-l trag spre mine, apoi îmi lipesc buzele de ale lui. După felul în care îmi răspunde la sărut îmi dau seama că i-a fost dor de mine tot atât cât mi-a fost și mie de el.

Nu va afla niciodată ce-am făcut. Și o să am grijă că așa să rămână lucrurile.

———————

Mă întâlnesc cu Luke în seara asta, la ora nouă. Am încercat să termin treaba cât de repede am putut, lăsând în urmă un teanc de acte neterminate. Probabil va trebui să vin și mâine, dar Gloria a fost drăguță în privința asta. Știa că mi-am făcut planuri cu Luke și practic m-a dat afară pe ușă.

Luke mă ia de acasă și o să mergem la un restaurant. Oricât de mult mi-ar plăcea să-l primesc înăuntru, nici nu se pune problema să-l las să intre cât timp cadavrul ăla zace sub podeaua casei. Chiar dacă mirosul pare să se fi diminuat, jur că tot se mai simte o miasmă slabă de mort, mai ales în birou. Nu pot risca să-l primesc în casă. Dacă află ce-am făcut, n-o să mă ierte niciodată.

Până la urmă, tot va trebui să scap de cadavru. Mi-e groază de asta. E ca atunci când eram copil și obișnuiam să strivesc mușchii cu

o carte grea. Știam că tot va trebui să ridic cartea și să curăț insecta storcită. Dar întotdeauna mă umplea de groază partea asta.

Poate că nu sunt eu perfectă, dar nici psihopată nu sunt. Nu am vrut să-l ucid pe EJ. Doar că nu mi-a dat de ales.

Conduc pe aleea întunecată ce duce spre casă, stând cu ochii pe ceas. Am o oră să fac un duș și să mă schimb până vine Luke. O să inventez o scuză pentru care nu poate intra în casă. Poate că am văruit recent – sunt sigură că va crede orice scuză voi inventa. Eu sunt bună la detectat minciuni, dar el nu.

Și, în cele din urmă, va trebui să scap de tot de cadavru. Poate după alte câteva luni. Nimeni n-o să-l mai caute până atunci.

În timp ce mă apropii de casă, văd un Audi parcat în față. Mașina lui Paige, fosta mea agentă literară. Oare a venit ca să mă implore s-o primesc înapoi? În cazul ăsta, își pierde timpul. E mult prea târziu pentru asta.

Însă după aceea văd o siluetă întunecată sprijinită de mașină – una pe care n-am mai văzut-o de patru luni și pe care speram să n-o mai văd vreodată. O siluetă cu picioare lungi și frumoase și cu păr blond, mătăsos, lucind în lumina lunii. Este Patricia Lawton. Am uitat că și ea conduce aceeași mașină ca Paige.

Parchez lângă Audi și opresc motorul. Bag cheile în geantă și ies din mașină. Nu știu ce vrea Patricia, dar n-am timp de asta. Trebuie să mă pregătesc ca să arăt cât mai bine pentru Luke.

— Bună, Dr. Hale, mă întâmpină ea. A trecut ceva timp, nu-i așa?

— Da.

Când zâmbește, dinții aproape că îi strălucesc în lumina lunii.

— Speram să putem vorbi.

Mă uit la ceas cu subînțeles.

— Mă cam grăbesc.

— N-o să dureze decât o clipă.

Dau din cap.

— Putem vorbi aici. Ai un minut.

— Eu doar…

Își roade unghia de la degetul mare, mâncată deja până la carne.

— Sunt neliniștită în legătură cu ceea ce am făcut. Dacă ne ia cineva urma?

— N-are cum să se întâmple așa ceva. Au trecut atâtea luni de atunci. Nu-l caută nimeni.

— Ar putea. Dacă găsesc cadavrul.

— Nu-l vor găsi.

— N-ai de unde să știi. Și m-am tot gândit la asta…

Colțurile gurii i-au coborât.

— Există o filmare în cazinou. Dacă află când a dispărut, pot să se uite la filmare și să-și dea seama că am vorbit cu el chiar înainte de dispariție. Ar putea să vadă că am plecat împreună. Sau poate există și filmări din parcare.

E posibil să aibă dreptate. Acesta este un alt motiv pentru care Patricia a devenit un risc. Trebuie să fac ceva în legătură cu asta. Dar nu acum.

— Nu mi-aș face griji din nimic.

— Vreau doar să știu…

Mă privește neclintită drept în ochi.

— Ce-ai făcut cu cadavrul?

— Poftim?

Aproape că mă înec.

— Patricia, n-am de gând să discut asta cu tine. Ai încredere. Totul e în regulă.

— Vreau să știu unde e cadavrul. Trebuie să știu. Te rog să-mi spui.

Mârâi dezgustată.

— Minutul tău s-a terminat. Trebuie să plec.

— Este undeva, în casă?

Ezit o fracțiune de secundă prea mult și o văd cum face ochii mari.

— Ai cadavrul în casă? icnește ea. Sfinte Dumnezeule. Unde e?

— Nu pot să discut asta cu tine.

— Dar, Dr. Hale…

— Ascultă.

Fac pauză încă un minut înainte de a-i vorbi din nou. Asta e tot ce va primi – nu mai pot să o dădăcesc pe fata asta.

— Singurii oameni din lume care știu despre asta suntem noi două. Tot ce-avem de făcut este să păstrăm secretul.

Patricia mă privește fix, fără să clipească.

— Mama spune mereu că singurul mod în care doi oameni pot păstra un secret este ca unul dintre ei să fie mort.

Apoi își înfige zdravăn degetele în brațul meu. Simt un fior rece în tot corpul și îmi dau seama că am făcut o greșeală îngrozitoare. N-ar fi trebuit niciodată s-o implic pe Patricia în asta. Știam exact cât de periculoasă este. Iar acum am să plătesc prețul…

Te rog să mă ierți, Luke…

CAPITOLUL 50

TRICIA

ÎN PREZENT

Adrienne Hale nu e nici pe departe prima persoană pe care am ucis-o.

Nici vorbă.

Prima a fost o fată pe nume Whitney Young. M-a terorizat pe când aveam 16 ani, așa cum numai adolescentele pot face. A răspândit zvonuri despre mine prin toată școala și mi-a furat cea mai bună prietenă. Ba chiar a convins un băiat drăguț, pe nume Victor (despre care am aflat mai târziu că era chiar iubitul ei) să mă scoată la o întâlnire, apoi i-a adus pe toți la cafeneaua unde ar fi trebuit să mă văd cu el, ca să poată să se distreze pe seama mea când băiatul avea să-mi tragă clapa. Partea amuzantă este că asupra lui *Victor* a căzut bănuiala când trupul lui Whitney a fost scos la mal de apele unui râu din apropiere. Putem fi cu toții de acord că, totuși, au meritat-o amândoi.

Apoi le-a venit rândul lui Cody și Alexis – Megan a avut ghinion, dar altfel nu se putea. A urmat bunicuța, desigur. Însă ea era atât de bătrână și nu putem ști dacă pastilele pentru inimă chiar o puteau salva, și dacă i le-aș fi dat.

Cu toată atitudinea ei arogantă, Adrienne a fost o victimă ușoară. Nu la fel de ușoară ca buni, bineînțeles, dar, Doamne-Dumnezeule, până și *Whitney* a opus mai multă rezistență – fata aia s-a luptat ca o leoaică.

Am îngropat cadavrul lui Adrienne lângă un drum de pământ, necirculat, cam la două ore de mers cu mașina de-aici – undeva unde n-o s-o găsească nimeni, niciodată. Am fost mai deșteaptă decât ea în privința asta. N-aș lăsa un cadavru *la mine în casă,*

pentru numele lui Dumnezeu. Chiar sub podea. Cât de proastă poți fi? Nu trebuie să ai nici licență, nici doctorat, ca să știi că în felul ăsta te pui în pericol.

După ce am scăpat de ea, am știut că trebuie să găsesc cadavrul lui Jamison și să scap de el. Doar că tot nu știam unde l-a dosit. Am vrut să cercetez casa chiar după ce am rezolvat-o pe ea. Ba chiar am păstrat și cheile. Dar nu am avut timp în noaptea aia, pentru că îi venea iubitul și, până dimineața, casa colcăia de polițiști.

Am crezut că poliția o să-l găsească pe Jamison. Dar n-au reușit să-l descopere.

Acum nu mai contează. Singurul lucru important este că n-a venit nimeni să mă întrebe de sănătate. La momentul acela, locuiam deja în Manhattan. Poliția nu s-a deranjat nici măcar să-mi pună întrebări.

După ce am rezolvat problema cu Dr. Hale, mi-am văzut de viață. M-am bucurat de traiul în oraș și de noul meu job. L-am cunoscut pe Ethan, care nu știa nimic despre trecutul meu, și ne-am căsătorit. Eram fericită.

Doar printr-un noroc am observat că fosta casă a lui Dr. Hale era scoasă la vânzare. Am întrebat-o pe Judy, când am văzut casa pe site-ul ei, și mi-a spus că se făcea curat și în curând urma să fie pregătită pentru vizite. M-a trecut un fior pe șira spinării la gândul că Judy urma să se dezlănțuie în casa aia. Apoi m-am gândit la câți oameni vor intra și vor ieși din ea înainte de a fi vândută. Am calculat probabilitatea ca cineva să dea peste cadavrul lui Jamison, oriunde l-o fi ascuns Dr. Hale.

Nu știu cât de mult se păstrează înregistrările video din cazinouri, dar eram convinsă că există o cale prin care să se stabilească vreo legătură între mine și el. N-aveam de gând să-mi asum riscul de a naște copilul în pușcărie.

Așa am înțeles ce am de făcut. Trebuia să cercetez bine casa și să scap de cadavru. Înainte de a-l găsi altcineva. Prin urmare, am ales o noapte cu viscol ca să venim aici, sperând că Judy nu-și va face apariția din cauza vremii și știind că astfel aș avea câteva zile bune ca să scotocesc prin casă.

Când am dat peste camera secretă, am fost sigură că am tras lozul cel mare. Dar nu-l trăsesem. Însă am găsit ceva și mai

important. Dacă ar asculta cineva înregistrarea în care Dr. Hale mă șantajează, aș fi terminată. M-ar face vinovată și de moartea ei, și de a lui Jamison. Nimeni nu mai poate asculta acum această casetă, în afară de mine.

Iar acum știu și unde a ascuns cadavrul. Însă, din nefericire, nu cred că-l pot muta. A fost cum a fost s-o arunc pe Adrienne Hale în portbagajul mașinii, imediat după ce am ucis-o, dar acum nu cred că pot să mă duc nicăieri cu hoitul ăla putrezit. Vărsăturile nu au făcut parte din prefăcătorie. Chiar e scârbos.

Și mai este și Luke Strauss. Iubitul despre care n-am știut că dă târcoale casei. Eu sunt singura persoană din lume care știe sigur că nu el a ucis-o pe Dr. Hale. El probabil că a iubit-o cu adevărat.

Știe de cadavru. Și mai știe că nu este al lui Adrienne Hale. Luke e un tip deștept.

Trebuie să-mi planific cu mare grijă următoarea mutare.

CAPITOLUL 51

A trecut mai bine de-o oră și Ethan nu s-a întors. Încep să mă îngrijorez. Temperatura a scăzut rapid în ultima oră, iar zăpada se transformă în gheață. Dacă a alunecat și s-a rănit? Dacă zace undeva, în zăpadă, incapabil să meargă să caute ajutor?

Și totul ar fi din vina mea. La urma urmelor, eu am fost cea care am aranjat lucrurile în așa fel încât să venim aici. Și nici măcar n-am rezolvat ce trebuia să rezolv. Cadavrul lui Jamison zace încă sub scândurile podelei.

Partea cea mai rea este că n-am nici rețea de telefonie mobilă sau vreo altă cale de a cere ajutor. Știam deja că semnalul este groaznic aici și pe asta contam. Dacă Ethan ar fi putut să dea vreun telefon, ar fi sunat-o pe Judy și ar fi aflat că nici vorbă să fi avut vreo întâlnire programată pentru seara trecută. Sau ar fi sunat după un plug și n-aș fi avut destul timp ca să caut cadavrul.

Acum, ceea ce mi se păruse un avantaj se întoarce împotriva mea. Nu știu ce s-a întâmplat cu Ethan. Și nici n-am ce să fac. Mă simt atât de neajutorată. Am plănuit lucrurile atât de bine la cabana aia și în noaptea în care am ucis-o pe Adrienne. Cum am reușit s-o dau așa în bară, de data asta? Trebuie să fie de vină creierul de gravidă.

Bat bucătăria în lung și-n lat, alungând valurile de greață. Nu știu de ce le zice grețuri de dimineață, fiindcă eu le am, dracului, tot timpul. Ce-o să fac în privința lui Ethan? Dacă nu se mai întoarce niciodată?

În situația asta, s-ar putea să am nevoie de ajutorul lui Luke. Însă n-am încredere în el. Nu a ucis-o pe Dr. Hale, dar faptul că ținea atât de mult la ea îl face periculos. Plus că e deștept. Dacă se prinde ce-am făcut…

Chiar când simt că sunt pe punctul să-mi ies din minți, aud o bătaie în ușa de la intrare. Nu știu dacă este Ethan sau este poliția venită să-mi spună că a avut loc un accident îngrozitor, dar, oricum ar fi, acolo se află cineva. E mai bine decât să fiu captivă aici, fără să

știu ce se întâmplă.

Aproape că leșin de ușurare când îl văd în prag pe Ethan, cu fesul negru acoperindu-i părul auriu. Mă arunc în brațele lui, iar Ethan râde și mă îmbrățișează la rându-i. Însă mie nu-mi vine să râd.

— Am fost așa îngrijorată!

Îmi îngrop fața în haina lui neagră, ușor umedă.

— Ai fost plecat atâta timp.

— Îmi pare rău, Tricia.

În brațele lui e cald și bine.

— Mi-a luat mai mult decât am crezut. A fost foarte dificil să merg prin zăpadă.

— Și ce-ai făcut?

Scoate telefonul din buzunar.

— Am prins semnal chiar înainte de a ieși în drumul principal. Am găsit numărul unei companii locale care se ocupă cu deszăpeziri. O să vină mâine, la prima oră.

— Abia mâine-dimineață? strig eu.

— Știu.

Oftează.

— Dar viscolul a lovit rău în oraș. Chiar și pe drumul principal era dezastru. Probabil nici n-ar fi prea sigur să mergem cu mașina în seara asta.

Are dreptate. Însă detest ideea de a dormi aici, cu un bărbat legat fedeleș în biroul de la parter.

— Dar vrei să auzi cea mai mare ciudățenie? mă întreabă el.

— Ce ciudățenie?

Își scoate fesul de pe cap, lăsând la vedere părul ciufulit în cel mai sexy mod posibil. În ciuda a orice, simt o furnicătură în corp.

— Compania de deszăpezit nu avea niciun plug disponibil când am sunat eu, erau toate închiriate. Dar fii atentă aici – exista deja o rezervare pentru adresa asta, să vină încoace mâine-dimineață.

— Asta e ciudat…

Mint. Eu am fost cea care a sunat și a închiriat plugul pentru duminică dimineață. Am făcut-o chiar înainte de a pleca în călătorie, știind că vom rămâne blocați aici. Eram sigură că, până atunci, voi fi găsit deja cadavrul și voi fi rezolvat problema. Din păcate, lucrurile

nu s-au petrecut conform planului.

Ethan își încrețește fruntea.

— Crezi că a sunat Judy pentru plug?

Puțin probabil, având în vedere că Judy nici măcar nu știe că ne aflăm aici. Cheile suplimentare „descoperite” de Ethan sub ghiveci sunt ale lui Adrienne.

— Probabil.

— Oricum, este deja plătit.

Da, a fost plătit. În cash.

Încep să-mi rod unghia de la degetul mare, dar apoi îndepărtez degetul. Mama zice mereu că este un obicei tare urât.

— Ai sunat la poliție?

Clatină din cap și asta mă face să oftez de ușurare.

— Cred că vom putea suna de dimineață.

Ethan habar n-are că soția lui este responsabilă de cadavrul din birou.

Se pare că, în noaptea asta nu putem scăpa de-aici, dar cel puțin o să reușim să plecăm mâine-dimineață, la prima oră. Din fericire, am distrus cele mai rele dintre înregistrări.

Cât despre cadavru, deocamdată nu-mi seama ce să fac în privința lui. Însă am sentimentul că soluția mi se va arăta singură. De obicei, așa se întâmplă.

CAPITOLUL 52

La cină am avut tot hrană rece, încălzită puțin la microunde. N-a fost cel mai bun lucru pe care l-am mâncat eu vreodată, dar mâine-dimineață o să scăpăm de-aici. Iar mâine-seară o să ieșim într-un loc frumos de tot. Trebuie să sărbătorim familia pe care o vom avea în curând.

După ce terminăm de mâncat și ne pregătim să urcăm la etaj, auzim niște țipete venind dinspre biroul lui Dr. Hale. Este Luke, încă prizonier acolo, deși nu l-am mai verificat de ceva timp.

— Hei! strigă el cu voce dogită. E cineva acolo?

Schimbăm priviri între noi. Ethan îmi pune o mână pe spate și mă îndepărtează de birou.

— Hei! strigă iar Luke. Mi-e sete! Puteți să-mi dați o gură de apă?

Mă opresc în drum, la doi metri de ușă.

— Am putea să-i dăm niște apă.

Ethan își încleștează maxilarul.

— N-o să moară acolo, Tricia. O să iasă mâine-dimineață – poate să reziste până atunci.

— Da, dar… am putea să-i ducem măcar un pahar cu apă. Lasă-l să bea și el o gură.

— Ești prea drăguță.

Aproape că-mi vine să râd de ironia afirmației lui. Mă bucur că așa gândește despre mine.

— Cred doar că ar fi o idee bună să-i dăm câteva înghițituri de apă. Am putea să-i ținem noi paharul. Nu trebuie să-l dezlegăm.

— Crezi tu că-i o idee bună?

Face semn cu degetul mare în direcția ușii.

— Nu știm ce se întâmplă acolo. Dacă și-a eliberat mâinile și așteaptă să sară la noi în secunda în care intrăm în cameră?

Nu cred că așa stau lucrurile. Mai întâi de toate, ușa nu e încuiată. Dacă s-ar fi eliberat din legăturile de bandă adezivă, ar fi putut pleca pur și simplu. Nu are nevoie să-i dăm noi drumul de acolo. Cred că este încă legat bine.

— Vă rog, ajutați-mă! strigă Luke. Doar o gură de apă! Vă rog!

Îmi frâng mâinile. Nu mă simt deloc confortabil. Oi fi ucis eu câțiva oameni, dar nu i-am torturat. Mă rog, poate un pic. Însă o meritau cu toții. Nu cred că Luke merită așa ceva.

— Și trebuie să fac și un pipi! adaugă Luke.

De data asta, Ethan râde văzându-mi expresia.

— Vrei să-l ajuți și cu asta?

Nu prea cred.

Ethan se apropie de ușa biroului și strigă în dreptul deschizăturii:

— N-o să primești nicio apă. Și poți să faci pe tine.

Răspunsul lui provoacă un șir de înjurături care mă fac să mă bucur că n-am intrat în birou. Ethan mă apasă un pic mai tare cu mâna pe spate și îl las să mă conducă departe de ușa biroului, spre scări.

— Nu-i permite să te manipuleze, îmi spune Ethan. Nu este un om bun. Și-a ucis iubita. A ucis una dintre persoanele cele mai apropiate de el. Ce fel de persoană face așa ceva?

Ethan habar n-are că nu Luke este cel care a ucis-o pe Dr. Adrienne Hale. De asemenea, nu știe că trupul de sub podea nu este al doctoriței.

— Este malefic, adaugă Ethan ca să accentueze ideea. Nu merită apă.

— Da, murmur eu.

— Ești prea drăguță.

Ne îndreptăm pe scări spre dormitor. Încă o noapte de somn în dormitorul lui Adrienne Hale. Chiar dacă m-a șantajat și m-a amenințat, tot mă simt vinovată pentru asta. Mă simt vinovată să dorm în patul ei. Dacă e cineva capabil să se întoarcă sub forma unei fantome furioase, Dr. Hale este acea persoană.

Când ajung în dormitorul principal, îmi scot minunatul pulover alb, din cașmir. Înjur în șoaptă când observ pata galbenă de pe una dintre mâneci, de la mușchiul pe care l-am pus în sandviciuri în seara asta. Duc puloverul în baie și trec mâneca prin apă caldă, frecând-o ușor ca să scot pata.

Nu vrea să iasă. Cumva, s-a fixat deja în țesătură. Imaculatul pulover alb este distrus.

— Tricia?

Ethan bagă capul pe ușă.

— Ce faci acolo?

— E o pată pe pulover. Încerc s-o scot.

— De ce-ți mai bați capul? Doar n-o să-l mai poarte vreodată.

Ei bine, are dreptate. Dar continui să frec pata, sperând că se va duce. După un minut, Ethan intră și el în baie. Vine pe la spate și mă cuprinde în brațe, în jurul taliei. Înclină capul și mă sărută pe gât. O dată, de două ori… apoi buzele lui adastă acolo.

— Ethan, murmur eu.

— Haide, Tricia. Amândoi avem nevoie de ceva care să ne ia gândul de la cele întâmplate.

Mă rog.

Asta așa e.

CAPITOLUL 53

Mă trezesc la două dimineața și îmi dau seama că sunt singură în cameră.

Pentru o clipă sunt complet dezorientată. Uitasem unde sunt. Am uitat că mă aflu în casa lui Adrienne Hale, și nu în a mea. Că am venit aici ca să scap de cadavrul lui Edward Jamison și că nu doar am eșuat în această misiune, dar am reușit să ne căpătuim cu un bărbat legat fedeleș și depozitat în birou.

Ce porcărie! Am mare nevoie de ajutor.

Mijesc ochii în bezna din dormitor, încercând să mă obișnuiesc cu întunericul. Ethan nu e în pat și nu-l văd nici altundeva în cameră. Nu e nici în baie. Unde s-a dus?

Poate că nu reușea să adoarmă. Poate că s-a trezit în mijlocul nopții și a decis să mai lucreze ceva. Are sens.

Doar că eu nu cred că o să-l găsesc în fața laptopului.

Apuc din mers halatul roșu al lui Dr. Hale și mi-l strâng pe corp. Apoi îmi strecor tălpile în papucii pufoși. Este uimitor cât de ușor a devenit, dintr-odată, să-i folosesc hainele. Mă bucur că-mi vin bine, deși ea era un pic mai slabă. Femeia arăta, practic, ca un schelet, însă avea, categoric, o anumită frumusețe austeră.

Ajung în hol și constat că este întuneric, însă privirea mi s-a ajustat destul încât să nu aprind lumina. Aud zgomote venind de la parter, dar nu pare nimic îngrijorător. Nu sună de parcă Luke s-ar fi eliberat și mi-ar fi atacat soțul.

Cobor scara cât de încet pot, încercând să nu fac deloc gălăgie. Când ajung la bază, îl văd pe Ethan ghemuit în fața șemineului. Singur. Moșmondește ceva și-mi ia o clipă ca să-mi dau seama că încearcă să aprindă un chibrit.

Portretul lui Adrienne Hale stă în continuare proptit de perete, alături de șemineu, cu ochii ei verzi îndreptați spre zid. Tabloul ăsta a fost ideea mamei. Mie mi s-a părut complet ridicol – cine ar vrea un tablou uriaș cu propriul portret? Însă lui Dr. Hale i-a plăcut la nebunie. L-a așezat imediat deasupra șemineului. Sigur că așa a

făcut. Era atât de plină de ea.

Sper să nu mai fiu niciodată nevoită să-l privesc.

Văd o flăcăruie pâlpâind și, o clipă mai târziu, focul izbucnește în șemineu. Ethan se ridică în picioare și-și șterge mâinile pe pantaloni. Din postura lui îmi dau seama că este satisfăcut de reușită. Mă întreb de când încearcă să aprindă focul ăla.

Rămân acolo, ascunsă de umbre, ca să nu știe că-l privesc. Dar văd tot. Văd cum ia un obiect de pe măsuța de cafea și-l aruncă în foc. Apoi altul. Și apoi altul.

După ce termină, rămâne o vreme acolo, privind focul. Asigurându-se că a ars totul.

— Ethan.

Se îndepărtează de șemineu, clipind furios. Când mă vede, îi cade fața.

— Tricia, reușește el să îngaime.

Ocolesc canapeaua printr-o parte și vin mai aproape de el.

— Ce faci aici?

— Eu…

Aruncă o privire neliniștită spre foc. Obiectele pe care le-a aruncat acolo n-au ars încă de tot, așa că văd ce erau. Însă nici nu e nevoie să mă uit. Știu deja ce a ars.

Sunt niște casete. Câteva zeci. Toate marcate cu inițialele GW.

GW a fost pacienta lui Dr. Hale timp de câțiva ani. Avea halucinații paranoide, cum că cineva încearcă s-o ucidă, inclusiv fiul ei.

GW. Gail Wiley.

Mama lui Ethan.

— Eu doar…

Pe frunte i se ivesc picături de sudoare, în timp ce încearcă să inventeze o minciună.

— M-am gândit că unele dintre casetele astea…

Nu știe că știu. Că am știut dintotdeauna. M-am întâlnit de câteva ori cu Gail, aici, când eu plecam după ședință și ea venea pentru a ei. Nu doar că era paranoică, dar era și gură-spartă. Mi-a povestit despre temerile ei, cum că vreo câțiva oameni apropiați voiau să o ucidă, inclusiv propriul fiu, Ethan. *Dr. Hale zice că sunt paranoică, dar băiatul are probleme cu banii – ar putea folosi sumele din*

asigurare. Și mă urăște. Știu că mă urăște.

Am râs de îngrijorările ei, mai ales când l-am zărit pentru câteva fracțiuni de secundă pe chipeșul Ethan aducându-și mama la una dintre programări. Când arăți *așa,* nu poți fi un om rău. Și cât de frumos din partea lui că o aducea la terapie! Desigur, el nu știa despre ce vorbește maică-sa cu terapeutul, și *categoric* nu a știut că ședințele erau înregistrate.

Însă după aceea, la vreo două luni de la dispariția lui Dr. Hale, mama, care se învârtea prin aceleași cercuri sociale ca și Gail, mi-a adus bârfa despre moartea prematură a femeii. Se pare că băuse un pic cam mult și s-a prăbușit din capul scărilor, frângându-și gâtul. Și lăsându-i fiului ei, Ethan, o primă de asigurare substanțială, suficientă ca să gestioneze consecințele eșecului primei sale încercări în afaceri și să-i mai și rămână ceva.

Recunosc, după istoria asta am devenit un pic obsedată de Ethan. În primul rând, tipul era superb. Și în al doilea rând, ceva din el îmi amintea de mine. Nu s-a lăsat până n-a obținut ce și-a dorit. Chiar dacă a trebuit să facă ceva ce alții ar spune că e de neimaginat.

OK, eram ceva mai mult decât nițel obsedată de Ethan. Hai să zicem doar că întâlnirea noastră întâmplătoare n-a fost tocmai întâmplătoare. Ci mai degrabă cu grijă planificată de subsemnata.

Însă niciodată nu s-a dat pe brazdă așa cum mi-aș fi dorit eu. După ce ne-am căsătorit, am crezut că o să-mi mărturisească totul. Am crezut că o să mă iubească și o să aibă suficientă încredere în mine încât să-mi spună adevărul. Dar n-a avut.

De aceea l-am adus aici. Aș fi putut veni sigură și ar fi fost mai ușor. Aș fi putut scotoci după placul inimii. Dar l-am vrut pe Ethan aici, cu mine. Nu și-a amintit de casa asta până când n-a văzut portretul lui Dr. Hale atârnat pe perete. Dar acum știe că secretul lui este acolo, la vedere.

— Ce faci aici? îl întreb din nou. Deschide gura, însă înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, adaug: să nu minți.

— Nu te-aș minți niciodată, Tricia, răbufnește el.

Îi arunc o privire severă și văd cum i se lasă umerii.

— Ai ascultat înregistrările cu mama, nu-i așa?

— Da. Pe unele dintre ele.

— Oh, Doamne.

Se trage de șuvițele lui scurte, aurii.

— Știu ce a spus în ședințele alea. Dar eu n-am…

— *Nu minți.*

Rămâne neclintit preț de o clipă. Singurele zgomote care se aud în cameră sunt trosnetul focului și respirația lui.

— Bine, rostește el în cele din urmă. Eu am ucis-o.

CAPITOLUL 54

Acum, că a spus adevărul cu gura lui, pare mai calm. Nu mai transpiră. Este din nou soțul meu cel plin de încredere în sine.

— Nu știi cum era femeia aia.

Vocea îi mustește de amărăciune.

— Era nebună. Tata a murit pe când eu eram copil și a scăpat ieftin, din punctul meu de vedere. Mama era tot timpul extrem de neliniștită, acuza oamenii din jur că au de gând să-i facă de petrecanie. Inclusiv pe mine.

Se oprește și se uită cu dispreț în foc.

— Mai era și alcoolică. Atunci când bea, avea convingerea că-i fur din lucruri, mă încolțea și mă acuza, îmi spunea că sunt putregăit, stricat. Un vlăstar putred, care nu va realiza niciodată nimic.

— Îmi pare rău, murmur eu.

— Ca să fim corecți, chiar îi *furam* din lucruri uneori. Mi-am dat seama că avea să mă acuze oricum, așa că am zis: măcar s-o fac de-adevăratelea.

Asta este cealaltă față a soțului meu. Cea pe care nu mă lasă niciodată s-o văd. Simt cum mă trece un mic fior de încântare.

— Și cum s-a întâmplat?

— Aveam nevoie de bani.

Cu capul plecat, își privește mâinile.

— Nu-mi dădea niciodată niciun ban. Nu-mi dădea niciodată *nimic,* pentru că nu avea încredere în nimeni, în afară de ea însăși. Dar avea polița aceea de asigurare. Și știi ce? Nici n-aș fi făcut-o, dar în noaptea aia băuse peste măsură, era beată rău. Țipa la mine, reproșându-mi că sunt un fiu groaznic, așa că nu m-am putut abține. Am împins-o pe scări.

Ridică încet privirea.

— Parcasem în spate. Am plecat dracului de-acolo și n-am sunat la poliție decât a doua zi. Le-am zis că nu dau de ea și sunt îngrijorat. La momentul ăla, murise de mult.

Acum, că mi-a spus toată povestea, se prăbușește pe canapea și-

și îngroapă fața în mâini. Mă așez lângă el și-i pun o palmă pe spate. Simt cum îi tremură umerii.

— Mă urăști, murmură el. Nu te pot învinovăți.

— Nu, îi spun.

Își ridică fața din palme. Are ochii umezi.

— Te iubesc atât de mult, Tricia. Nu știam că sunt capabil de asta. Mi-am petrecut toată copilăria urând-o pe femeia aia și nu știam că mai pot iubi pe cineva. Apoi te-am întâlnit pe tine și a fost ca și când mi-aș fi găsit sufletul-pereche.

— Atunci de ce nu mi-ai spus adevărul?

— Nu puteam să ți-l spun! M-ai fi părăsit dacă ai fi aflat.

— Nu e adevărat.

Mă întind și-i iau mâna într-a mea.

— Adevărul este…

— Tricia?

— …că știam deja.

Pe chip i se așterne o expresie de confuzie. Acesta e momentul potrivit să-i mărturisesc totul. Mi-a fost îngrozitor de frică s-o fac, însă nu am de ales. Dacă a existat vreodată un moment pentru această destăinuire, ăsta este.

Așa că încep cu începutul. Despre Cody și Alexis. Cum am devenit pacienta lui Dr. Hale. Cum m-a șantajat și m-a forțat să mă supun. Identitatea cadavrului de sub podea. Și, în cele din urmă, adevărata soartă a doctoriței Adrienne Hale și obiectivul meu pentru vizita din acest weekend.

Ethan ascultă întreaga poveste cu chipul ca o mască încremenită. La un moment dat, își trage mâna dintr-a mea și și-o așază în poală. Nu mă întrerupe nici măcar o dată. Mă lasă să-i spun totul și apoi vine un moment în care mă tem să nu fi mers prea departe. Și-a ucis mama, da. Însă eu am ucis șase oameni și sunt responsabilă pentru încă o moarte. Cineva ar putea spune că păcatele mele le întrec pe ale lui – dacă ar fi să ținem socoteala.

Când termin de vorbit, Ethan rămâne nemișcat pentru o vreme, uitându-se țintă la focul din șemineu. Îl las să rumege tot ce i-am spus. Merită câteva minute în care să se gândească la toate astea. Îmi încrucișez în tăcere degetele de la mâini și de la picioare. Ethan

o să înțeleagă. Știu că o va face.

Sau poate că nu?

— Uau, spune el într-un final, fără să-și ia privirea de la foc.

La ce se gândește oare? O să mă denunțe poliției? Mi-am asumat un mare risc în noaptea asta. Dar m-am gândit că mă iubește prea mult ca s-o facă. Iar acum crește în mine și copilul lui. Nu mi-ar face niciodată asta.

Nu mi-ar face-o. Sunt aproape sigură.

Însă nu pot spune cu certitudine.

— Deci, ce zici? îl întreb.

— Eu…

În ochi i se reflectă strălucirea flăcărilor.

— Zic…

L-am judecat greșit. Am făcut o greșeală îngrozitoare. Am crezut că va înțelege, dar m-am înșelat. Nu înțelege. Nimeni nu poate înțelege.

— Ethan? șoptesc eu.

Își desprinde ochii albaștri de la foc și mă privește drept în față.

— Zic că tipul ăla, Luke, va fi o mare problemă. Știe mult prea mult.

Îmi saltă inima.

— Da. *Da.* Și eu mă gândeam la același lucru.

— De asemenea…

De data asta, el e cel care mă ia de mână.

— Mă bucur că sunt aici și pot să te ajut. O să rezolvăm problema imediat. Împreună.

Îi strâng mâna mare, mare și caldă.

— M-am gândit că tu o să știi exact ce să faci.

Ne ridicăm amândoi odată. Ethan se îndreaptă spre raftul de cărți și ia cuțitul de eviscerat pe care-l lăsase acolo. Strânge tare mânerul în palma dreaptă. Chipul îi strălucește straniu în lumina pâlpâitoare a focului. Dintotdeauna mi-am dorit un șemineu, însă nu poți avea așa ceva în Manhattan. Dar acesta, de aici, este minunat.

— Știi, îi spun gânditoare, casa asta a cam început să-mi placă. Poate că, la urma urmelor, m-aș vedea trăind aici.

— Da?

I se luminează chipul.

— Speram să spui asta. Fiindcă așa simt și eu.

Ridică din sprâncene.

— Vii sau nu, Tricia?

— Da. Doar o clipă.

Mă îndrept spre paltonul de lână, împăturit pe marginea canapelei. Caut în buzunare și dau de caseta pe care am vârât-o acolo. O scot și mă uit la inițialele mele, scrise pe cotor. Acum sunt o altă persoană; nu mai sunt fata de pe casetă. Însă în anumite aspecte nu m-am schimbat deloc.

Strâng bine caseta între degete. Mă îndrept spre șemineu, iar obrajii mei absorb căldura ce radiază din locul acela micuț. Arunc caseta alături de celelalte, în mormanul care se dezintegrează încet. Preț de o clipă, rămân acolo să-l privesc.

Apoi mă alătur soțului meu.

EPILOG

TRICIA

DUPĂ DOI ANI

Fiicei mele, Delilah, îi place la nebunie grădina din spatele casei noastre. Acum câteva luni a împlinit un an și este în faza aceea de copil mic și rotofei, în care se plimbă de colo, colo cu mânuțele întinse în lateral, gata să se dea de-a dura în orice clipă. O privesc din balansoarul așezat în fața casei cum cade în genunchi în iarba moale, apoi se ridică imediat, fără nici cea mai mică ezitare.

Este o fetiță care a primit o misiune. În momentul acesta, misiunea este să-mi aducă o margaretă pe care a descoperit-o crescând în iarbă. Parcurge și restul drumului spre mine și îmi așază o mânuță pe genunchi.

— Mama, spune ea. Asta.

— Da.

Iau margareta un pic șifonată.

— Este o floare, scumpo.

— Loare, repetă ea.

— Exact așa.

Îmi zâmbește. S-ar putea să fiu un pic părtinitoare, dar cred că e cel mai frumos copil care a existat vreodată. Seamănă mult cu tatăl ei. Și eu, și Ethan avem părul blond, numai că al meu e vopsit, iar al lui e natural. Fiica noastră are buclele lui bălaie – deși Ethan se tunde prea scurt ca să se vadă onduleurile – și ochii lui albaștri, senini. Este bucățică ruptă imaginea lui din pozele de când era bebeluș, pe care mi le-a arătat, într-un final, la puțin timp după ce am cumpărat casa.

Copila știe să se bucure și de cele mai mici lucruri. La prima ei aniversare i-am cumpărat o păpușică și fețișoara i s-a luminat pe loc

cu un zâmbet minunat. M-a făcut să-mi amintesc de colecțiile de păpuși pe care le aveam în copilărie. Cel puțin zece. Plus încă o colecție de capete tunse ale păpușilor care-mi plăceau mai puțin.

— Loare! strigă Delilah și pleacă legănându-se înapoi în grădină, dornică să mai rupă niște flori și să mi le aducă.

Mă întind după ceaiul cu gheață așezat pe măsuța de sticlă de lângă balansoar. Am păstrat câte ceva din mobila lăsată în urmă de Adrienne Hale. Am păstrat patul, dar am luat o saltea nouă. Am păstrat și colțarul, după ce l-am spălat cu îndârjire. Am păstrat măsuța de cafea, o piesă veche. Eu am dat jos portretul și l-am depozitat în mansardă. Nu m-a lăsat inima să-l distrug.

Din păcate, Dr. Hale n-avea deloc mobilă de terasă. A trebuit s-o cumpărăm pe toată. Dar am luat niște lucruri superbe. Toți cei care vin în vizită remarcă, evident, cât de frumos este aici.

Habar n-au ce chilipir a fost.

Simt o mână pe umăr – Ethan a venit lângă mine. Ridic privirea și îi zâmbesc. Îmi surâde și el, cu un evantai de încrețituri la colțurile ochilor. Este unul dintre bărbații aceia care arată tot mai bine, pe măsură ce îmbătrânesc. Se vede cu ochiul liber.

— Fetița e cuminte?

— Întotdeauna e cuminte, răspund eu.

Este adevărat. Avem aici o viață minunată. Avem o fetiță angelică. Ethan poate lucra de acasă în cea mai mare parte a timpului, ca să evite naveta spre oraș. Și tot ce-a trebuit să facem ca să ajungem aici a fost să punem la pământ câțiva oameni.

Imediat după weekendul petrecut aici, am sunat-o pe Judy și i-am spus că suntem foarte interesați de proprietatea scoasă la vânzare. Am presat-o să ne-o arate înainte de a fi gata oficial pentru o vizionare și am făcut pe loc o ofertă. Nu ne-am tocmit. Am plătit prețul cerut, niciun cent mai puțin.

La urma urmelor, aveam și motive să nu ne dorim tot felul de oameni hoinărind pe-acolo. Aveam motive să n-o lăsăm pe Judy să descopere vreun compartiment secret și să transforme iar casa într-o scenă a crimei. Și mai ales, aveam motive s-o ținem departe de grădină.

Iar acum este a noastră. Casa de vis. Nu știu cum am putut

vreodată să nu-mi doresc să trăiesc aici.

— Ce face fasolica? mă întreabă Ethan.

Îmi așez instinctiv mâna pe pântec. Acum câteva săptămâni mi-am dat seama că Delilah o să aibă un frățior sau o surioară. Suntem amândoi în al nouălea cer. La urma urmelor, așa cum a subliniat și Ethan, mai avem patru dormitoare de populat. Dr. Hale a irosit această casă, locuind aici singură. Noi o s-o folosim așa cum trebuie.

— Fasolica face bine, răspund eu.

Îmi aruncă un rânjet.

— Mă bucur să aud asta.

Delilah a găsit altă floare pe care să mi-o aducă, însă, în dorința ei de a ajunge mai repede, de data asta s-a împotmolit mai tare la mers și nu se recuperează la fel de repede. Stă așezată în iarbă, cu piciorușele grăsuțe întinse în față, plângând până când se înroșește toată la față.

— Oh, nu! strig eu, iar instinctul matern dă să preia controlul. Stai să mă duc s-o ridic.

— Nu, mă strânge Ethan de umăr. Odihnește-te, mămico. Mă duc eu s-o iau.

Zâmbesc și iau încă o înghițitură din ceai, în timp ce soțul meu aleargă prin grădină spre Delilah, ca s-o liniștească.

Este *atât* de bun cu ea. E drăguț și răbdător și o face să râdă. Deși, cinstit vorbind, nu-i atât de greu să faci să râdă un copil de un an. Are efect și dacă scapi pe jos un rotocol de Cheerio.

Evident, după un minut, Ethan a împăcat-o pe Delilah, care râde iar. O ridică pe umeri și o plimbă prin grădină, în timp ce ea chicotește încântată.

Văd cum pantofii lui Ethan tropăie pe un petic de iarbă care a început să crească la loc abia acum opt luni. Timp de un an, am tot urmărit îngrijorați peticul ăla. Iarba din restul grădinii era atât de bogată și verde, dar acolo nu creștea nimic.

M-am interesat. I-am spus lui Ethan că, după ce îngropi pe cineva direct în pământ, creșterea plantelor este întreruptă pentru aproximativ un an, însă după aceea își revin și vor fi și mai bine ca înainte. Și doar n-o să vină cineva să se uite la peticul ăla sterp de pământ și să i se năzare din senin că dedesubt e înmormântat Luke

Strauss.

Să-i săpăm mormântul a fost mai dificil decât să-l ucidem. Ethan s-a îngrijit de ambele – niciodată nu l-am găsit mai sexy. Luke s-a luptat, dar nu atât de tare cât m-aș fi așteptat. I-am văzut resemnarea în ochi chiar cu câteva secunde înainte ca Ethan să-l taie gâtul.

Iar acum, că s-a dus, s-a reunit cu prețioasa lui iubită Adrienne, dacă e să crezi în astfel de chestii.

Din fericire, doi ani mai târziu, iarba a crescut pe locul unde l-am îngropat. În următorii ani, trupul lui va acționa ca fertilizator. La fel și trupul lui Edward Jamison, îngropat câțiva pași mai încolo.

Ethan îmi face cu mâna din grădină. Îl iubesc atât de mult. Nu m-am gândit niciodată că voi putea să iubesc din nou după ce mi-a făcut Cody. Dar iată-mă aici. Căsătorită cu un bărbat minunat. Iar noi împărtășim un secret care ne va lega pentru tot restul vieților noastre. Amândoi vom duce secretul acela cu noi, în mormânt.

Cel puțin, eu o voi face.

Uneori, am îndoieli în privința lui Ethan. Devine agitat când oamenii ies în grădină. A fost atât de neliniștit în legătură cu iarba, încât la un moment dat aproape am crezut că va ceda. Dacă o să vină cineva și o să înceapă să pună întrebări, nu știu cum o să reziste.

Din fericire, asta nu se va întâmpla niciodată. Dar, dacă se întâmplă, sunt pregătită să fac față situației.

La urma urmelor, mama zice mereu că singurul mod în care doi oameni pot păstra un secret este ca unul dintre ei să fie mort.

virtual-project.eu

violin

{1} Titluri academice din sistemul de educație american, echivalente cu licența și unul dintre cele mai apreciate doctorate din SUA, „Doctorate of Medicine and of Philosophy” (n. tr.).